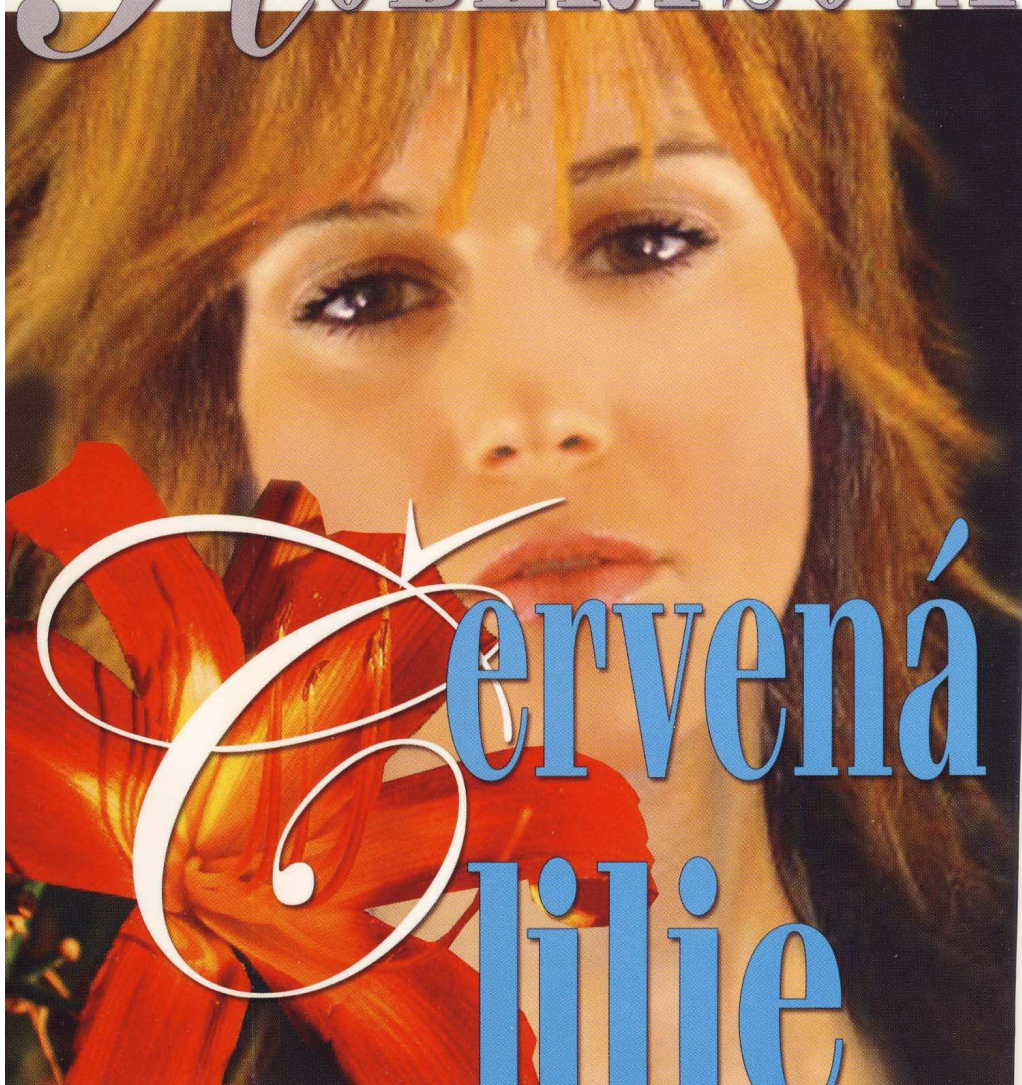

KLOŠKAN

NORA
ROBERTSOVÁ

Červená
lilie

NÓRA
ROBERTSOVÁ

*C***ervená
lilie**

KLOKAN

Copyright © 2005 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2006
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů,
které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Red Lily
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2006
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o.,
Viedeňská 113, Brno Vydání první

ISBN 80-7362-349-8

Drahý čtenáři!

S koncem léta, za lepkavě horkých dnů, si ráda nosím části své zahrady domů. Sedmikrásky a hvozdíky, špičaté lobelie, ploché misky řeбриčků, dlouhé elegantní lilie. A vždycky váhám – je přece škoda je trhat. Ale za dlouhých deštivých dní, nebo když mě naopak vedro zažene do domu, je krásné být ve společnosti květín, kterým jsem pomáhala růst.

Pokud trávím den venku a skončím s plením nebo stříháním zvadlých květů, posadím se do stínu na lavičku, na houpačku nebo na zahradní zídku a je mi dobře. Anebo vezmu na procházku svou vnučku a ukazuji jí květiny a říkám, jak se jmenují, jako to kdysi maminka a tatínek říkali mně. Ráda si představuji, že ji učím milovat vše, co roste. O totéž se pokusím brzy se svým vnukem, protože stejnou lásku předali mí rodiče mně a já svým synům. Moje rodina je další mojí vášní, další zahrada plná barev, květů a neomezených možností.

Každý rok od jarní setby přes rozkvetlé léto do podzimu, kdy mi dají své květy cínie a chryzantémy a stromy barevně zaplanou, si užívám darů jednotlivých období. A přes dlouhou zimu, kdy má zahrada spí, se těším na to, čím mě obdaří ona a co dám já jí, až se zase probudí. A když první krokus statečně vysouká hlavičku ze zmrzlé půdy, vím, že zase brzy začnu vykopávat kameny, odhánět srnky, plít a hledat v zahradnickém centru, čemu ten rok nedokážu odolat. Budu se dívat, jak se život obnovuje a jak naděje kvete, třebaže teprve sázím.

V zahradě je radost a krása, práce a odměna. Doufám, že si také vytváříte svou vlastní.

Kayle
Sítěti mého dítěte
a všem světélkům,
která se ještě rozsvítí,
až tohle bude napsáno

Roubování a očkování spojuje dvě samostatné rostliny, aby dále existovaly jako jedna a vytvořily silnou rostlinu, která bude mít ty nejlepší charakteristiky obou rodičů.

AMERICKÁ PĚSTITELSKÁ SPOLEČNOST
MNOŽENÍ ROSTLIN

Mládí uvadá, láska slábne, listí přátelství opadává,
skrytá naděje matky je všechny přežívá.

OLIVER WENDELL HOLMES

PROLOG

*Memphis,
leden 1893*

Byla zoufalá, zničená a smyslů zbavená.

Kdysi tak krásná, chytrá žena s do nebe čnícími ambicemi. Luxus byl cílem, kterého dosáhla s použitím těla ke svádění a myslí ke kalkulacím. Stala se milenkou jednoho z nejbohatších a nejmocnějších mužů v Tennessee.

Měla výstavní dům, zařízený podle kdejakého rozmaru – a za Reginaldovy peníze. Služebnictvo jí bylo k dispozici a její šatník by jí mohla závidět i ta nejvyhledávanější pařížská kurtizána. Šperky, zábava s přáteli a vlastní kočár k tomu.

Pořádala veselé večírky. Mnozí jí záviděli a toužili po ní.

Ona, dcera poslušné služky, měla vše, po čem její lačné srdce prahlo.

Měla i syna.

To ji změnilo. Ten život, který nejdřív nechtěla nosit, se stal středem jejího světa, jedinou bytostí, kterou milovala víc než sebe. Plánovala a snila za něho. Zpívala mu, zatímco spal v jejím lůně.

Přivedla ho na svět v bolestech, velkých bolestech, ale také s radostí. S radostným vědomím, že svého drahého synka brzy pochová v náručí.

Řekli jí, že porodila holčičku. Řekli, že se narodila mrtvá.

Lhali jí.

Věděla to už tehdy, kdy ještě běsnila žalem a kdy se propadala do jámy zoufalství. Dokonce i když zešlela, věděla, že je to lež. Že její syn žije.

Ukradli jí dítě. Chtějí výkupné. Nic jiného není možné, vždyť jasně *cítíla*, že jeho srdce bije tak skutečně jako to její.

Doktor a jeho asistentka jí dítě nevzali. To Reginald, který využil svých peněz, aby umlčel ty, co mu sloužili.

Vzpomínala, jak stál v jejím salonu, když ji navštívil po měsících žalu a trápení. Skončil s ní, pomyslela si a dál si třesoucIMA

rukama zapínala knoflíky šedých šatů. Už měl, co potřeboval. Syna a dědice. To jediné, co mu jeho chladnokrevná manželka nedokázala poskytnout.

Zneužil ji a vzal si jediný její poklad, jako by na to měl *právo*. Výměnou jí nabídl peníze a cestu do Anglie.

Ale on zaplatí, zaplatí, zaplatí, opakovala její mysl, když se upravovala. Jenže ne penězi. Ne ne, penězi ne.

Ted' sice neměla ani zlámanou grešli, ale ona už si poradí. Jistě, jen co bude mít drahého Jamese zpět.

Sluhové – krysy na potápějící se lodi – jí ukradli nějaké šperky. Věděla to. A většinu zbylých musela prodat, třebaže ji s cenou podvedli také. Ale co mohla čekat od hrabivého klenotníka? Vždyť to byl beztak také muž.

Lháři, podvodníci, zloději. Všichni do jednoho.

Každý jí zaplatí, než s nimi skončí.

Nemohla najít svoje rubíny – náramek s rubínovými a brilliantovými srdíčky, jako krev a led, který jí Reginald dal, když se dověděl, že čeká dítě.

Byla to jen hezká drobnost, příliš jemná a malá na její vkus, ale ona ji *chtěla* a zoufale se probírala nepořádkem v ložnici a v šatně.

Plakala jako děcko, když našla jen safírovou brož. Pak slzy oschly, a jak šperk svírala v dlani, zapomněla na náramek i zoufalou touhu ho najít. Zapomněla dokonce, že ho hledala. Usmívala se na zářivé modré kameny. Tohle jim s Jamesem do začátku postačí. Odveze ho pryč, třeba na venkov. Dokud jí zase nebude dobře a nezesílí.

Je to vlastně docela prosté, usoudila a záhadně se usmála na svůj odraz v zrcadle. Šedé šaty působily nenápadně a úctyhodně, jak se na matku sluší. Jestli na ní trochu visely a živůtek odstával, co mohla dělat. Už neměla služebnictvo a švadleny, které by jí je upravily. Však se jí figura vrátí, až se s Jamesem usadí v pěkném venkovském domku.

Světlé vlasy si vyčesala nahoru a se značnou lítostí vynechala rtěnku. Nenápadnější dojem je lepší, rozhodla se. Bude na dítě působit útěšněji.

Ted' si pro něj prostě zajde. Zajde do Harperova domu a vezme si zpět, co jí patří.

Cesta z města k honosné rezidenci Harperových byla dlouhá, zebavá a drahá. Už neměla vlastní kočár a Reginaldovi poskokové ji brzy vyženou i z domu, jak už jí vyhrožovali.

Ale pronájem kočáru byl nutný. Jak jinak by dovezla Jamese zpět do Memphisu? Doma ho pak vynese nahoru do dětského pokoje, něžně uloží do kolébky a uspí ukolébavkou.

„Levandule modrá, dilly dilly,“ zazpívala zlehka a přitom si kroutila prsty a zírala ven na zimní stromy lemující cestu.

Vzala s sebou příkrývku, kterou pro dítě objednala z Paříže, a sladký modrý čepeček s botičkami. V jejích představách byl stále novorozenětem. Její roztržitá mysl docela vymazala šest měsíců od jeho narození.

Kočár sjížděl dolů dlouhou cestou, až výhled zaclonil v celé své slávě Harperův dům.

Žlutý kámen a bílé obložení působily proti drsnému šedému nebi přívětivě. Pyšně se tam vyjímal jeho tři podlaží, zvýrazněná stromy, keři a širokým trávníkem.

Slyšela, že se po pozemku kdysi procházeli pávi a rozvírali tu své vyšperkované ocasy. Ale Reginald nesnášel jejich křik a zbavil se jich, když převzal vládu nad domem.

Panoval tam jako král. A ona mu dala jeho prince. Jednoho dne syn porazí otce a ona pak bude v Harperově domě vládnout spolu s Jamesem. Sladkým, sladkým Jamesem.

Třebaže okna domu byla potemnělá a leskla se ve slunci – ty utajené, zírající oči za nimi – představila si, jak v domě žije se synem. Jak se o něho stará, prochází se s ním v zahradě a slyší jeho smích rozléhat se halou.

Jednoho dne to tak určitě bude. Dům patří jemu, pak tedy i jí. Budou tam spolu žít jen sami dva. Tak to má být.

Vystoupila z kočáru, bledá, hubená žena ve špatně padnoucích šedých šatech, a pomalu se vydala ke vchodovým dveřím. Srdce jí tlouklo až v krku. James na ni čekal. Zaklepala, a jelikož nemohla uklidnit ruce, objala se jimi pevně v pase.

Otevřel jí muž v důstojném černém obleku, a přestože přes ni přešel pohledem, jeho tvář neprozradila nic. „Mohu vám pomoci, madam?“

„Přišla jsem si pro Jamese.“

Povytláhl obočí, ale jen nepatrně. „Promiňte, madam, v rezidenci se žádný James nenachází. Pokud hledáte nějakého sluhu, jděte k zadním dveřím.“

„James není sluha.“ Jak se opovažuje? „Je to můj syn a váš pán. Přišla jsem pro něj.“ Vzdorně vstoupila dovnitř. „Ihned pro něj zajděte.“

„Myslím, že jste si spletla dům, madam. Možná...“

„Nemůžete mi ho odpírat, Jamesi! Jamesi! Maminka je tady.“ Vyrázila ke schodům, kousala a škrábala, když ji domovník popadl za ruku.

„Danby, co se tu děje?“ Nějaká žena, zase ve služebním černém, spěchala halou k nim. „Tahle... žena. Je bez sebe.“

„Přinejmenším. Slečno? No tak, slečno, já jsem Haversová, hospodyně. Uklidněte se a řekněte, co chcete.“

„Přišla jsem pro Jamese.“ Ruce se jí chvěly, když se pokoušela upravit si kadeře. „Musíte mi ho hned přinést. Už je čas, aby šel spát.“

Haversová měla vlídnou tvář a přidala ještě jemný úsměv. „Aha. Snad abyste si na chvilku sedla a utišila se.“

„Pak zajdete pro Jamese? Dáte mi mého syna?“

„Třeba do salonu. Tam se topí v krbu. Dnes je dost chladno, že?“ Stačil jediný pohled a Danby ženu pustil. „Pojďte, zavedu vás tam.“

„To je trik. Další trik.“ Amélie vyběhla do schodů a znovu volala Jamese. Dostala se až do patra, ale tam se zhroutila na slabých nohou.

Jedny dveře se otevřely a vyšla z nich paní Harperova domu. Poznala, že jde o Reginaldovu ženu Beatrice. Viděla ji jednou v divadle a při nákupech.

Byla krásná, přísným způsobem, s očima jako úlomky ledu, jemnou čepelí nosu a plnými rty, teď zkroucenými znechucením.

Měla na sobě denní šaty z tmavorůžového hedvábí s vysokým límečkem a pevně upnutým páskem.

„Kdo je ta osoba?“

„Promiňte, madam.“ Haversová, o krok rychlejší než domovník, dorazila ke dveřím obývacího pokoje první. „Neřekla své jméno.“ Instinktivně se sehnula a vzala Amélii kolem ramen. „Vypadá to, že má nějaký záchvat a je prochladlá.“

„Jamesi.“ Amélie vztáhla ruku a Beatrice schválně odtáhla sukni. „Přišla jsem pro Jamese, svého syna.“

Na Beatricině tváři cosi prokmitlo, ale pak pevně stáhla rty. „Zaved'te ji dovnitř.“ Otočila se a zašla zpět do pokoje. „A čekejte.“

„Slečno.“ Haversová mluvila tiše a pomohla roztřesené ženě na nohy. „Už se nebojte, nikdo vám neublíží.“

„Prosím, přineste mi dítě.“ S prosebným výrazem stiskla Haversové ruku. „Prosím, přineste mi ho.“

„Jen jděte, promluvte si s paní Harperovou. Mám donést čaj, madam?“

„To rozhodně ne,“ odsekla Beatrice. „Zavřete dveře.“

Přešla k hezkému žulovému krbu a otočila se tak, že jí oheň plál za zády, přestože oči zůstávaly ledové. Dveře se tiše zavřely.

„Vy jste... byla jste,“ opravila se s úšklebkem, „jedna z běhen mého muže.“

„Jsem Amélie Connerová a přišla jsem...“

„Neptala jsem se vás na jméno. To mě nezajímá a vy taky ne. Myslela jsem, že ženy vašeho druhu, které se považují za milenky a ne za běžné děvky, mají víc vkusu, než aby vstoupily do domu muže, ve kterém vidím svého protektora.“

„Reginald. Je tady Reginald?“ Rozhlédla se kolem a omámeně těkala po krásném pokoji s malovanými lampami a sametovými polštářky. Nějak si nemohla vzpomenout, jak se tady ocitla. Všechno šílenství a vztek z ní vyprchaly, cítila jen chlad a zmatenost.

„Není doma, což máte docela štěstí. Víím o tom vašem... vztahu a taky to, že ho ukončil a štědře se s vámi vyrovnal.“

„Reginald?“ Uviděla ho ve své poničené mysli, jak stojí vedle krbu, ale ne tadytoho, jiného, u ní doma.

Myslelas, že dovolím, aby někdo jako ty vychovával mého syna?

Syna. Její syn. James. „James. Můj syn. Přišla jsem si pro něho. V kočáru pro něj mám pokrývku. Chci si ho teď odvézt domů.“

„Pokud věříte, že dostanete peníze, abyste o téhle odpornej záležitosti mlčela, pletete se.“

„Já... já jsem přijela pro Jamese.“ S chvějivým úsměvem na rtech přistoupila blíž a rozpráhla náruč. „Potřebuje svoji maminku.“

„Ten bastard, kterého jste porodila a který mi byl vnucen, se jmenuje Reginald po svém otci.“

„Ne, pojmenovala jsem ho James. Řekli, že je mrtvý, ale slyšela jsem ho plakat.“ Ustaraně se rozhlédla. „Taky ho slyšíte? Musím ho najít a uspat písničkou.“

„Patříte do sanatoria. Je mi vás skoro líto.“ Beatrice dál stála s plápolajícím ohněm za zády. „Nemáte v té věci na vybranou stejně jako já. Ale já v tom jsem aspoň nevinně. Já jsem jeho *manželka*. Já jsem mu porodila děti v manželském svazku. Trpěla jsem jejich ztrátou, ale mé chování se nedalo zpochybnit. Děkala jsem slepou a hluchou, pokud šlo o aféry mého muže, aby neměl důvod si stěžovat. Ale nedala jsem mu syna a to byl můj smrtelný hřích.“

Teď se jí barva vlila do tváří spolu se vztekem. „Myslíte, že stojím o vašeho parchanta? Syna děvky, který mě bude nazývat matkou? Který tohle všechno zdědí?“ Rozhodila rukama. „Všechno. Kéž by byl zemřel ve vašem lůně a vy spolu s ním.“

„Dejte mi ho, vraťte mi ho zpátky. Mám jeho příkrývku.“ Zadívala se na své prázdné ruce. „Mám pokrývku. Odnesu si ho pryč.“

„Je dokonáno. Jsme obě uvězněné ve stejné pasti, jen já jsem si takový trest nezasloužila. Neudělala jsem nic špatného.“

„Nemůžete si ho nechat, vždyť ho nechcete. Nemůžete ho mít.“ Vyrasila kupředu s vytřeštěnýma očima a zkřivenými rty, ale rána do tváře ji srazila zpět, až upadla na podlahu.

„Teď opustíte tenhle dům.“ Beatrice promluvila tiše a klidně, jako by udílela rozkaz služebné. „A s nikým o tom nebudete mluvit, jinak se postarám, abyste skončila v blázinci. Moje pověst nesmí být pošpiněna vašimi výlevy. Už se tu nikdy neukážete, nev Kročíte do domu nebo na Harperův pozemek. A nikdy neuvidíte svoje dítě – to pro vás bude dost velký trest, i když ne pro mě.“

„Jamesi. Budu tady žít s Jamesem.“

„Jste šílená,“ řekla Beatrice s náznakem pobavení. „Vraťte se ke svému řemeslu. Jsem si jistá, že najdete jiného muže, který vám rád udělá nového bastarda.“

Přešla ke dveřím a prudce je otevřela. „Haversová!“ Čekala, táhlého vzlykání za zády si nevšímala. „Řekněte Danbymu, aby tu věc vyhodil z domu.“

Vrátila se. Vyvedli ji před dům a nařídili kočímu, aby ji odvezl pryč. Vrátila se později za chladné noci. I s docela roztráštěnou myslí zvládla tuhle poslední cestu v ukradeném voze s vlasy zmáčenými deštěm a bílou noční košilí přilepenou k tělu.

Chtěla je zabít. Všechny. Rozkrájet na kusy, rozsekat na cucky. A pak si rukama od krve odnést Jamese.

Ale oni by jí to nedovolili. Nikdy nevezme své dítě do náruče. Nikdy neuvidí jeho sladkou tvářičku.

Jedině, jediné...

Sestoupila z vozu, zatímco stíny a světlo měsíce zalévaly Harperův dům a za jeho černě se lesknoucími okny všechno spalo.

Děšť ustal a nebe se vyjasnilo. Po zemi se válela mlha, podobající se hadům, uhýbajícím před jejíma bosýma, zmrzlýma nohama. Lemem košile se brodila v kalužích a blátě. Šla dál a pobrukovala si.

Oni jí zaplatí. A drazě zaplatí.

Byla za ženou, co znala voodoo, a věděla jak se zachovat. Co musí udělat, aby si navěky zajistila to, co chce. Navždycky.

Prošla zahradou pokrytou jinovatkou k přístřešku na kočáry, kde hledala, co potřebuje.

Když to našla, s písni na rtech se vydala vlhkým vzduchem k velkému domu, jehož žlutý kámen zářil ve svitu měsíce.

„Levandule modrá,“ zpívala si. „Levandule zelená.“

Hayley, unavená do morku kostí, si zívla, až jí v čelisti zaprašťelo. Lilyina hlavička jí ztěžka spočívala na rameni, ale pokaždé když se přestala pohupovat, dítě se ošilo a zakňouralo a jeho drobné prstíky se sevřely na bavlněném tričku, v němž Hayley spala.

Snažila se spát, opravila se v duchu a septem děcko uklidňovala a znovu se pohnula v houpacím křesle.

Tušila, že je asi ke čtvrté ráno, a to už dvakrát za noc vstávala, aby nepokojnou dcerku uklidnila.

Někdy kolem druhé se pokusila ji uložit k sobě do postele, aby si trochu zdřímla, ale Lily nestála o nic jiného než o houpací křeslo.

A tak ji houpala a usínala, houpala a zívla a uvažovala, jestli se ještě někdy v životě vyspí osm hodin v kuse.

Nechápala, jak to lidé dělají. Zvláště svobodné matky. Jak to vydrží? Jak zvládnou všechny ty požadavky srdce, mysli, těla a peněženky?

Jak by to zvládla ona, kdyby s Lily zůstala docela sama? Jaký život by vedly, kdyby neměla nikoho, kdo by se s ní dělil o starosti, dřinu, legraci a bláhové starosti? Bylo hrozné na to jen pomyslet.

Byla tak směšně optimistická, sebevědomá a taky *pitomá*, když na to teď vzpomínala.

Žila ze dne na den, už šest měsíců těhotná odešla z práce, prodala většinu majetku a v rozhrkaném autě vyrazila do světa.

Bože, kdyby tehdy věděla, to co ví teď, nikdy by to neudělala.

A tak možná dobře, že nic nevěděla. Protože teď už nebyla sama. Zavřela oči a spočinula tváří na Lilyiných jemných tmavých vláskách. Měla přátele – ne, rodinu – lidi, kteří o ni s Lily stáli a byli ochotní pomoci.

Nejenže jim poskytli střechu nad hlavou, dokonce přístřeší úžasného Harperova domu. Měla Roz, vzdálenou sestřenicí, spřízněnou jen sňatkem, která jí nabídla domov, práci a novou šanci.

Měla Stellu, nejlepší kamarádku na světě, s níž mohla mluvit, hádat se a učit se od ní.

Jak Roz tak Stella také vychovávaly děti samotné – a zvládly to, připomněla si. Víc než to. Stella měla dva malé kluky a Roz vypiplala tři.

A ona tady dumá, jak zvládne jedno dítě, a to ještě se vši nabízenou pomocí na dosah.

Měla tady Davida, který vařil a staral se o dům. A k tomu byl ještě úžasně svůj. Co kdyby musela každý den po práci vařit sama? A nakupovat, uklízet a zařizovat věci spolu s prací a starostí o čtrnáctiměsíční děcko?

Díkybohu že to nikdy nezjistí.

Byl tu i Logan, Stellin skvělý novomanžel, ochotný babrat se s jejím autem pokaždé, když stávkovalo. A taky Stellini synové, Gavin a Luke, kteří si nejen rádi hráli s Lily, ale poskytovali možnost představit si, co ji čeká za pár let.

Patřil sem i Mitch, ten chytrý a milý muž, který rád nosil Lily na ramenou, zatímco se vesele smála. Bude s nimi oficiálně už napořád, jen co se s Roz vrátí z líbánek.

Bylo moc hezké a zábavné sledovat, jak se Stella a Roz zamilovávají. Cítila se součástí toho všeho – vzrušení, změn a rozšiřování rodinného kruhu.

Ale Rozin sňatek taky znamenal, že se Hayley bude muset poohlédnout po vlastním bydlení. Novomanželé přece mají právo na soukromí.

Přála si, aby existovalo něco v blízkém okolí. Nejlepší přímo na pozemku. Něco jako přestavěný dům na kočáry. Harperův domek. S povzdechem pohládila Lily po zádech.

Harper Ashby. Nejstarší syn Rosalind Harperové-Ashbyové. Cukroušek na první pohled. Jistě, takhle na něho nemyslela. Často. Byl to přítel, spolupracovník a první láska její malé holčičky. A jak se zdálo i opěťovaná.

Znovu zívla, uspávaná jako dítě houpavým rytmem a ranním tichem.

Harper to s Lily neskutečně uměl. Byl trpělivý a zábavný, klidný a láskyplný. Tajně si ho představovala jako Lilyina adoptivního otce – bez výhody miliskování s Lilyinou matkou.

Ale někdy v představách zašla dál – a komu to uškodí? – a přestavila si právě to miliskování. Která plnokrevná americká holka – navíc sexuálně strádající – by taky nefantazírovala o vysokém, tmavovlasém, až neuvěřitelně pěkném týpkovi, pokud měl navíc zabíjácký úsměv, upřímné hnědé oči a zadek ke štípnutí?

Ne že by ho někdy zkusila štípnout. Ale představovala si to ráda.

A k tomu byl neskutečně chytrý. O rostlinách věděl naprosto všechno. Ráda ho sledovala při práci v zahradnictví. Jak držel nůž a uvazoval lýkem řízkované květiny.

Učila se od něho a cenila si toho. Až příliš, aby se dokázala uvolnit a zakousnout se do něho.

Ale prožít to v představách nemohlo nikomu ublížit.

Zastavila pohyb houpacího křesla, zadržela dech a čekala. Lilyina zádíčka se dál klidně zvedala a klesala.

Díkybohu.

Pomalu vstala a blížila se k postýlce jako žena, která se pokouší o útěk z vězení. Rozbolavělýma rukama a s malátnou hlavou se naklonila a jemně, centimetr po centimetru dcerku pokládala na matraci.

Když přes ni přetáhla pokrývku, Lily sebou trhla. Zvedla hlavičku a začala táhle výt.

„Ale ne, Lily. Prosím.“ Hayley ji hladila, poplácávala, a přitom sotva stála na nohou. „Ššš, no tak, nech mamku na chvíli odpočinout.“

Hlazení zabíralo. Dokud nechala ruku na Lilyiných zádíčkách, dcerka zůstala klidně ležet. A tak se posadila na podlahu, prostrčila ruku mezi tyčkami postýlky a hladila a hladila.

Tak ji zastihl spánek.

Probudil ji zpěv. Když otevřela oči, měla ruku docela ztuhlou. V pokoji byla zima, čtverec podlahy, na kterém seděla, se podobal kusu ledu. Ucítla mravenčení od ramene až k prstům, když ochranářsky posunula ruku na zádech své dcerky.

V houpacím křesle seděla osoba v šedých šatech a něžně zpívala prastarou ukolébavku. Zadívala se Hayley do očí, ale zpívala a houpala se dál.

Šokovaný úlek Hayley okamžitě pročistil hlavu a srdce jí jedním skokem vlétlo do krku.

Co by taky asi měla říct duchovi, kterého už několik týdnů neviděla? Ahoj, jak se vede? Vítej doma? Jaká reakce by byla nejlepší, když je duch totálně cvok?

Hayley cítila mráz na kůži, ale vstala, aby se posunula mezi křeslo a postýlku. Jen pro případ. Protože jí v paži stále bodalo tisíc jehliček, přidržela si ji před tělem a krátce ji promnula.

Všímej si detailů, připomněla si. Mitch se bude ptát na podrobnosti.

Na šíleného ducha se ta žena tvářila docela klidně, napadlo Hayley. Klidně a smutně, jako když ji viděla poprvé. Ale už ji taky viděla zuřit a třeštit oči.

„Hm. Dneska byla na injekci. Na očkování. To pak v noci vždycky pláče. Ale teď už se uklidnila. Konečně, vždyť za pár hodin vstáváme. Určitě bude kňourat u chůvy, než se tam trochu prospí. Ale... ale teď musí v klidu spát, takže můžeš jít.“ Postava zmizela krátce předtím, než dozněl zpěv.

David jí k snídani přichystal borůvkové palačinky. Říkala mu, aby pro ně s Lily nevařil, dokud jsou Roz s Mitchem pryč, ale nedal si říct. Ale protože mu to za sporákem tak slušelo, nijak zvlášť mu v tom nebránila.

A kromě toho, palačinky byly úžasné.

„Vypadáš trochu přepadle.“ David ji štípl do tváře a pak to provedl i Lily, aby ji rozesmál.

„V poslední době jsem toho moc nenaspala. V noci jsem měla návštěvu.“

Zavrtěla hlavou, když David povytáhl obočí a významně se pousmál. „Mužskýho ne, k mé škodě. Amélii.“

Pobavený výraz mu z tváře hned vymizel a nahradila ho starost, když k ní usedl do jídelního koutu. „Nějaký problém? Jsi v pořádku?“

„Jenom tak seděla v houpacím křesle a zpívala. A když jsem jí řekla, že Lily je v pořádku a že může jít, zmizela. Bylo to docela neškodné.“

„Možná už se zase uklidnila. Doufejme. A tohle ti dělá starosti?“ Pozorně si prohlédl její tvář, všiml si stínů pod jejíma modrýma očima a bledosti pod pečlivým make-upem. „Proto jsi nemohla usnout?“

„Taky. Posledních pár měsíců to tady bylo dost divoké. Pořád nějaký rozruch. A teď takový klid... To je snad ještě děsivější.“

„Máš tady dole strýčka Davida.“ Natáhl se, aby Hayley poplácal po ruce a dlouhými prsty pianisty ji i trochu pohladil. „A Roz s Mitchem se vrátí už dneska. Dům už ti nebude připadat tak velký a prázdný.“

Dlouze, úlevně si vydechla. „Taky to cítíš, že? Nechtěla jsem o tom začínat, aby sis nemyslel, že mi jako společnost nestačíš. Protože to není pravda.“

„Ty mně taky, poklade. Ale už jsme rozmazlení, vid’? Víc než rok zvyklí na plný dům.“ Zadíval se na prázdná místa u stolu. „Kluci mi tady chybí.“

„Ó, ty dobrotisko. Vždyť sem budou každou chvíli jezdit. Ale to ticho tady je fakt divné.“

Lily, jako by rozuměla, hodila sacím hrnkem na kuchyňský ostrůvek, hrnek se odrazil a přistál na zemi.

„Bác,“ řekl na to David.

„Ale víš co?“ Hayley vstala a zašla pro hrnek. Měla vysokou, štíhlou postavu a k její lítosti se jí ňadra vrátila do předtěhotenské velikosti. „Mám dojem, že na mě leze divná nálada. Nejsem otrávená, to ne, protože miluju práci v zahradnictví a včera v noci, když se Lily po miliónté probudila, jsem si uvědomila, jaké mám štěstí, že jsem obklopená tolika lidmi.“

Rozhodila rukama a pak je nechala spadnout. „Ale... já nevím, Davide, je mi nějak... uf.“

„Potřebuješ nakupovací terapii.“

S úsměvem našla utěrku, aby Lily otřela tvářičku od sirupu. „To je nejlepší lék na všechno. Ale myslím, že potřebuju změnu. Něco většího než nové boty.“

Schválně vytřeštil oči a otevřel pusu dokořán. „A co může být důležitějšího?“

„Asi si nechám ostříhat vlasy. Myslíš, že bych měla?“

„Hmm.“ Naklonil hlavu ke straně a prohlížel si ji hezkýma modrýma očima. „Jsou to úžasné vlasy, ta lesklá mahagonová. Ale stejně se mi nejvíc líbily, jak jsi je nosila, když ses poprvé objevila.“

„Vážně?“

„Různě dlouhé prameny. Načechrané, ležérní, rajcovní a sexy.“

„Páni.“ Přejela si po nich dlaní. Nechala si je odrůst až skoro po ramena. Dobrá délka, aby je snadno stáhla do culíku při práci nebo péči o dítě. A možná právě v tom byl problém. Začala hledat nejjednodušší řešení, protože neměla čas a chuť zabývat se tím, jak vypadá.

Otřela Lily pusinku a vysvobodila ji ze stoličky, aby mohla capkat po kuchyni. „Tak já to možná udělám. Možná.“

„A příhod' k tomu ty nové boty, zlato. To nikdy neuškodí.“

Uprostřed léta se prodej v zahradním centru zpomalil. Firma V zahradě měla vždycky slušné zisky, ale teď v červenci patřily spěch pozdní zimy a jarní horečka minulosti. Západní Tennessee se dusilo vlhkým horkem a jen ti nejvášnivější zahrádkáři by ho strpěli kvůli novým rostlinám do záhonu.

Hayley toho využila a také té své nálady, objednala se v salonu a vymámila ze Stelly hodinu volna navíc.

Když se po prodloužené polední pauze vrátila, měla nový účes, dva páry nových bot a mnohem lepší pocit.

Davidovi se dá věřit, usoudila.

Milovala firmu V zahradě. Většinou vůbec neměla pocit, že chodí do práce. Lepší zaměstnání si proto ani neuměla představit.

Ráda se dívala na hezkou bílou budovu, která připomínala spíš něčí dobře udržovaný domov než pracoviště se záhony sezónních květín před verandou a květináči s barevnými květy u dveří.

Líbily se jí kupy zahradního materiálu na druhé straně štěrkového prostranství – mulčovací kůra, dlažba a stavební dřevo. A taky skleníky plné rostlinek a příslibu a skladovací domky.

Jakmile se místo zaplnilo zákazníky, kteří se rojili po pěšinkách s košíky a plošinami plnými květin a truhlíků, v hlavách plány a novinky, vypadalo to tam spíš jako vesnice než prodejna.

A ona toho byla součástí.

Vešla dovnitř a zatočila se dokola před Ruby, bělovlasou prodavačkou, která stála za kasou.

„No, ty ale vypadáš prudce elegantně,“ zhodnotila Ruby účes.

„Cítím se tak.“ Hayley si prohrábla krátké, střapaté vlasy a zase je nechala spadnout na místo. „Už celý rok jsem s nimi nic nedělala. Ještě dýl. Skoro jsem zapomněla, jaké to je sedět v salonu a nechat si dělat hlavu.“

„S narozením děcka se hodně věcí změní. A jak se vlastně naší malé daří?“

„Včera v noci po tom očkování kňourala, ale ráno už byla v pohodě. Zato já ne. Teď už je mi líp.“ Na důkaz ohnula paže v loktech, aby ukázala bicepsy.

„To je dobře. Stella tady chce všechno zalít, a to myslí doslova všechno. Taky čekáme velkou zásilku nových květináčů, které je třeba označit a rozmístit do regálů.“

„Jsem celá tvoje.“

Venku se v tíživém vedru pustila do zalévání záhonových rostlin, letniček a trvalek, které teprve čekaly na svůj nový domov. Připomněly jí všechny ty zvláštní děti ve škole, které si nikdy nikdo nevybral do svého týmu. Pocítila k nim soucit a zatoužila mít zahradu, kam by je všechny zasadila a kde by mohly rozkvést a ukázat své možnosti.

Jednoho dne bude mít svůj domov. S pozemkem, kde využije všechno, co se tady naučila. Vytvoří něco krásného a zvláštního. Rozhodně tam musí mít lilie, to je jasné. Stejně rudé lilie, jako přinesl Harper, když se Lily drala na svět. Velký, načechráný záhon rudých lilií, smělých i křehkých, které každý rok znovu pokvetou, aby jí připomínaly, jaké má štěstí.

Pot jí stékal vzadu po krku a voda zmáčela plátěné boty. Jemný proud rozčílil hejno včel, pracujících na květech. Vraťte se, až skočím, pomyslela si, když s bzúčením odletěly. Jde nám přece o to samé.

Pomalou, zasněně přecházela mezi stoly s přesazenými semenáčky.

A v té zahradě, co bude mít, si na trávníku bude hrát Lily. Se štěnětem, rozhodla se. Měly by mít štěně, tlust'oučké, měkké a živé. A když už by to všechno měla, mohla by si dovolit i nějakého muže? Takového, který by miloval ji i Lily, veselého a chytrého, který by jí zrychloval tep, jen by na něho pohlédla?

Mohl by být i hezký. Co by to bylo za fantazii, kdyby v ní nebyl pohledný chlap? Vysoký, určitě vysoký, s pořádnými rameny a dlouhýma nohama. Hnědé oči, sladce temně hnědé, spousta tmavých vlasů, do kterých by zajela rukama. Výrazné lícní kosti, které máte chuť líbat, až se dostanete k sexy rtům. A pak...

„Ježíši, Hayley, vždyť to krásnoočko utopíš.“

Trhla sebou, šklubla hadicí a hned ji s leknutím zase stočila zpět. Ale to už stihla dát Harperovi přímý zásah.

Trefa do břicha, pomyslela si, zmítaná mezi trapností a nevhodným hihňáním. Rezignovaně se zadíval na zmáčenou košili a džíny.

„Ty na to máš licenci?“

„Promiň! Vážně promiň. Ale neměl ses sem takhle vplížit.“

„Já se neplížil. Normálně jsem šel.“

Jeho hlas zněl otráveně, ale po memphisku, napadlo ji, zatímco ona měla silný jižanský přízvuk, když se radovala nebo rozčilila. „No, tak chod' příště hlasitěji. Ale vážně mě to mrzí. Asi jsem byla duchem mimo.“

„V tomhle horku je snadné být mimo a pak si zdřímnout.“ Odtáhl si mokrou košili od těla. Pak na ni přivřenýma očima pohlédl. „Co sis to udělala s vlasy?“

„Co?“ Instinktivně k nim zvedla ruku a prohrábla je. „Nechala jsem se ostříhat. Nelíbí se ti to?“

„Jo, jasně. Je to dobrý.“

Prsty na kohoutku hadice ji svrběly. „Ale už dost, takové lichocení mi stoupne do hlavy.“

Usmál se na ni. Měl tak úžasný úsměv – trochu pomalý, co měnil výraz jeho tváře a rozzářil ty hluboké tmavé oči, že mu skoro odpustila.

„Za chvíli pojedu domů. Máma už je tady.“

„Už přijeli? Jak se měli? Jsou v pořádku? Ale ty to ještě nevíš, protože jsi nebyl doma. Řekni, že se na ně moc těším a že je tady všechno v pohodě a že sem Roz nemusí hned letět a začít pracovat, když sotva dorazila. A...“

Harper vysunul bok a zahákl si palec za přední kapsu. „Neměl bych si to začít psát?“

„No, tak už jdi.“ Ale se smíchem za ním mávla rukou. „Povím jim to sama.“

„Tak zatím.“

Odcházel – muž jejích snů – a trochu z něho kapala voda.

Vážně ho musí pustit z hlavy, napomenula se. Pustit a udržet venku. On nebyl pro ni, to přece věděla. Dala se do zalévání keřů a popínavých rostlin v kontejnerech.

Nebyla si vlastně jistá, jestli vůbec o někoho stála – aspoň ne hned. Lily byla na prvním místě a po ní práce. Přála si, aby její dítě bylo šťastné, zdravé a zabezpečené. A taky se chtěla víc naučit v zahradnictví. Čím víc toho bude umět, tím méně to pro ni bude práce a tím víc kariéra.

Dělat pomocné práce je fajn, ale chtěla i něco víc.

Ke starosti o Lily, o práci a svoji novou rodinu přibyl ještě fascinující a strašidelný úkol zjistit totožnost Amélie, Harperovy nevěsty, aby konečně našla pokoj.

Tahle práce ležela hlavně na Mitchovi, který byl genealog a spolu se Stellou nejspořádanější člověk v jejich skupině. A nebylo pěkné, že právě on a Roz se našli, zamilovali, potom co ho Roz najala, aby sestavil rodinný strom a zkusil do něho zařadit Amélii? Ne že by se jejich láska Amélii zamlouvala. Bože, ta z ní byla vzteky bez sebe.

Možná že ji to zase posedne, napadlo Hayley. Teď když jsou Roz a Mitch svoji a budou spolu bydlet v Harperově domě. Chvíli byla v klidu, ale to neznamená že napořád.

Pokud Amélie zase začne třeštit, chtěla na to být připravená.

2

Hayley vešla do Harperova domu – jé, ten nádherný chládek – s Lily usazenou na boku. Postavila ji na zem a kabelku s taškou na plenky odhodila ke schodům, aby je pak mohla popadnout cestou nahoru. Tam si teď přála být nejvíc. A sprchovat se, no, dva až tři dny v kuse, a taky vypít sklenici studeného piva až do dna.

Než ale udělá cokoli z toho, chtěla vidět Roz.

Jen na to pomyslela, Roz vyšla ze salonu. Ona i Lily zároveň nadšeně vykřikly. Lily vyrazila k Roz, ta jí vyšla vstříc a popadla do náruče.

„Tady je moje sladká brambůrka.“ Pevně ji objala, mazlila se s ní a pak se široce usmála a poslouchala vzrušené, nesrozumitelné brblání dítěte. „Fakt? Tohle všechno že se za ten týden přihodilo? Nevím, co bych si počala, kdybych tě neměla? Kdo by mi tak rychle vysypal místní drby?“ Zasmála se na Hayley. „A jak se má maminka?“

„Dobře. Skvěle.“ Hayley přiběhla, aby je obě sevřela v náruči. „Vítej doma. Stýskalo se mi.“

„Prima. Ráda někomu chybím. No koukněte na ni.“ Přejela Hayley prsty po hlavě.

„Právě jdu od holiče. Už ráno mě probudilo nutkání to udělat. Ale ty vypadáš nádherně.“

„Dej pokoj.“

Byla to pravda jako vždy. Jenže týdenní líbáanky v Karibiku dodaly její vrozené kráse orosený lesk. Slunce pozlatilo její krémovou pleť a Roziny podlouhlé tmavé oči se zdály ještě hlubší. Krátké rovné vlasy rámovaly obličej klasicky a nadčasově krásný, což jí Hayley mohla jen závidět.

„Ten střih se mi líbí,“ poznamenala Roz. „Působí mladě a pohodově.“

„Taky mi zvedl sebevědomí. Máme za sebou s Lily nepříjemnou noc. Včera ji očkovali.“

„Hmm.“ Roz k sobě dítě znovu přitiskla. „Tady končí legrace. Zkusíme jí to něčím vynahradit. Pojď se mnou, holčičko moje,“ řekla Roz a vracela se do salonu. „Koukneme se, co tu máme.“

Jako první Hayley spatřila panenku velikosti dítěte s trsem zrzavých vlasů a sladce pitomým úsměvem.

„Jé, ta je hezká! A skoro tak velká jako Lily.“

„O to mi šlo. Mitch ji uviděl dřív než já a nedalo se nic dělat než ji Lily přivést. Co jí říkáš, zlatíčko?“

Lily panenku několikrát dloubla do oka, zatahala ji za vlasy a pak s ní šťastně usedla na podlahu, aby se seznámily.

„To je ten typ panenky, kterou někdy za rok pojmenuje a pak ji bude opatrovat ještě na koleji. Díky, Roz.“

„Ještě jsme neskončily. Byl tam takový malý krámeček a v něm neskutečně hezké šatičky.“ Začala je vytahovat z tašky a Hayley vykulila oči. Nabíraná měkká bavlna, krajkové volánky a vyšívání dením. „Koukni na tu kombinézku. Kdo by odolal?“

„To je krása. Moc hezké. Ty ji rozmazluješ.“

„No samozřejmě.“

„Nevím, co na to mám... Ona nemá žádnou babičku a nikoho, kdo by ji rozmazloval.“

Roz povytáhla obočí a složila kombinézu. „Klidně mi říkej babičko, Hayley, neděsíš mě to. Cítím se jako její čestná babička.“

„Jsem moc ráda. Obě jsme rády.“

„Tak proč natahuješ?“

„Nevím. Poslední dobou myslím na tolik různých věcí.“ Popotáhla a zápěstím si setřela vlhkost pod očima. „Kde jsem, jak jsem se tady vzala, jak bych asi žila, kdybych s Lily zůstala sama, jak jsem si plánovala...“

„Co by kdyby je na nic.“

„Já vím. Jsem prostě moc ráda, že jsem přišla právě za tebou. Včera v noci mě napadlo, že bych si měla začít hledat něco vlastního.“

„Na co?“

„Na bydlení.“

„Něco se ti tady nelíbí?“

„Je to ten nejkrásnější dům, co znám.“ A tady to bylo – Hayley Phillipsová z Little Rocku si žije v domě, kde je salon zařízený starožitnostmi a barevnými polštářky a má obrovská okna s výhledem na hektary další nádhery.

„Myslela jsem na svoje bydlení, ale nechce se mi nikam. Aspoň ne hned.“ Zadívala se na Lily, která se snažila vláčet panenku po místnosti. „Ráda bych, abys mi řekla, až budeš chtít, abych něco začala hledat. Víím, že jsme dost dobré přítelkyně a že to dokážeš říct.“

„Dobře. Takže domluveno?“

„Ano.“

„Nechceš vidět, co jsme přivezli tobě?“

„Já taky něco dostanu?“ Hayleyiny světle modré oči se rozjasnily očekáváním. „Já dárky miluju a nestydím se to přiznat.“

„Tak snad se ti tenhle bude líbit.“ Vytáhla z tašky krabičku a podala ji Hayley.

Ta neztrácela čas a odklopila víčko. „Jú, ty jsou úžasné!“

„Myslela jsem, že červený korál k tobě půjde nejlíp.“

„Strašně se mi líbí.“ Vyndala z krabičky náušnice, přidržela si je u uší a běžela se na sebe podívat do jednoho ze starožitných zrcadel. Trojice jemných exotických kuliček se houpala na blýskavých stříbrných trojúhelnících. „Jsou krásné. Bože, já teď mám něco z Aruby. Nemůžu tomu věřit.“

Běžela zpátky, aby Roz se smíchem objala. „Děkuju, jsou nádherné. Nemůžu se dočkat, až si je vezmu.“

„Vyzkoušej je dneska, jestli chceš. Přijedou i Stella a Logan s klukama. David si vymyslel uvítací večeři.“

„Ale vždyť musíš být unavená.“

„Unavená? Copak je mi osmdesát? Právě jsem se vrátila z prázdnin.“

„Z líbánek,“ opravila ji Hayley s pousmáním. „Vsadím se, žeš tam moc neodpočívala.“

„Každé ráno jsme si přispali, ty chytrá.“

„V tom případě bude mejdan. Půjdem s Lily nahoru, umyjeme se a vyparádíme.“

„Pomůžu ti tam odnést všechny ty věci.“

„Díky. Roz?“ Všechno v ní se uklidnilo a jako by zářilo. „Jsem vážně moc ráda, že jsi doma.“

Bylo tak vzrušující vzít si nové náušnice, obléknout Lily do jednoho z těch hezkých nových oblečků a trochu se fintit. Hayley zatřepala hlavou, jen aby pocítila, jak nový účes drží fazónu a jak se náušnice houpají. Už jí vůbec nebylo divně. Měla slavnostní náladu a rozhodla se ji podpořit novými botami, přestože černé páskové sandálky na úzkém podpatku byly nepraktické a nepotřebné. Ale zato dokonalé.

„A hlavně ve slevě,“ vysvětlovala malé Lily. „A určitě potěšily víc než prášek na uklidnění.“

Byl to prima pocit obléct si krátké šaty a sexy boty. K tomu nový účes a rudá rtěnka.

Zatočila se před zrcadlem a zaujala pózu. Možná byla trochu vyhublá, ale s tím nic nenadělá. I tak jí ty šaty hezky padly. S těmi vlasy, náušnicemi a botami už bylo na co koukat.

„Dámy a pánové, mám dojem, že jsem zpátky.“

* * *

Harper se rozvaloval v křesle, popíjel pivo a sledoval Mitche, jak se dotýká jeho matky – její paže, vlasů – zatímco vyprávěli Loganovi se Stellou o nejzajímavějších zážitcích z výletu.

Něco z toho už slyšel, když se odpoledne na hodinku stavil doma. Už tak soustředěně neposlouchal. Jen se díval a uvažoval, jak je fajn a jak bylo na čase, aby maminka měla někoho, kdo je jí takhle okouzlený.

Cítil se šťastný za ni – a cítil úlevu. Nezáleželo na tom, že se o sebe dokázala dobře postarat sama, stejně byl potěšen, že má po boku chytrého a schopného muže.

Po tom co se na jaře seběhlo, by se do domu musel přestěhovat sám, kdyby to neudělal Mitch. A to by mohlo být trochu trapné, když tady bydlela i Hayley.

Takhle je to pohodlnější pro všechny, usoudil, když dál zůstane v přestavěném domku na kočáry. Ve skutečnosti bydlel nedaleko, ale z psychologického hlediska ta vzdálenost dělala svoje.

„Říkala jsem mu, že je cvok,“ pokračovala Roz ve vyprávění, máchlá sklenkou s vínem v jedné ruce a druhou plácla Mitche po

stehně. „Windsurfing? Proboha, proč bychom se měli pokoušet jezdit na úzkém prkně s připevněnou plachtou? Ale on to musel vyzkoušet.“

„Já to taky jednou zkusila.“ Stella tam seděla a hříva kudrnatých rudých vlasů jí splývala po ramenou. „O jarních prázdninách na vysoké. Byla to zábava, když jsem se dokázala rozjet.“

„To jsem taky slyšel,“ zamumlal Mitch a Roz se rozesmála.

„Vylezl na tu věc a za dvě sekundy – šplouch. Vyškrábal se tam znova, počkat, zdá se, že na to přišel, ne, šplouch.“

„Měl jsem vadné prkno,“ tvrdil Mitch a šťouchl Roz do žeber.

„No samozřejmě.“ Roz zakoulela očima. „Ale jedno se našemu Mitchellovi nedá upřít, má výdrž. Nevím, kolikrát se dokázal z té vody vydrápat nahoru.“

„Šest set padesátkrát.“

„A co ty?“ Logan, vedle Stelly obrovský, dobře stavěný a drsný, máchl pivem směrem k Roz.

„No, ehm, já se nechci vytahovat,“ odpověděla a zadívala se na své nehty.

„Ale chce.“ Mitch se napil sodovky a natáhl si dlouhé nohy. „Já jsem si to docela užívala.“

„Ona prostě...“ Mitch pro ilustraci mávl rukou před sebe. „Odplachtila, jako by se na té věci narodila.“

„My Harperové jsme totiž sportovně nadaní a máme smysl pro rovnováhu.“

„Ale ne, vytahovat se nechce,“ podotkl Mitch a pak se ohlédl, odkud se ozývá klapot podpatků.

Harper to udělal po něm a cítil, jak se jeho pověstná rovnováha vytrácí.

Vypadala neskutečně skvěle. Těsné červené šatičky a k tomu vysoké podpatky dělaly dojem, že má nekonečně dlouhé nohy. Takové nohy, o kterých muži neustále sní. Ty nové vlasy působily strašně sexy a rty měla žhavě rudé.

Jenže v náruči držela dítě, připomněl si. Neměl by si představovat, co by dělal s těmi rty a tělem, když chovala Lily. To nebylo správné.

Na druhé straně pokoje Logan dlouze hvízdal a Hayleyina tvář se rozzářila.

„Ahoj, krásko. Jsi vystrojená jako na večeři. Ty taky vypadáš dobře, Hayley.“

Po té poznámce se několikrát zastřeně zasmála a kolébavým krokem přešla k Loganovi, aby mu Lily posadila na klín. „To máš za to.“

„Co takhle trochu vína?“

„Abych pravdu řekla, měla jsem chuť na studené pivo.“

„Přinesu ho.“ Harper doslova vyskočil a běžel ze salonu, aniž mohla reagovat. Doufal, že mu cesta do kuchyně a zpět vrátí srdeční tep k normálu.

Byla to jeho sestřenka, nebo tak trochu, připomněl si. A zaměstnankyně. Host v domě jeho matky. Sama matka. Každý z těch důvodů znamenal ‚ruce pryč‘. Když se sečetly, Hayley byla docela nedostupná. A navíc ona na něho takhle ani v nejmenším nemyslela.

Pokud se chlap k ženě za těchto okolností pokusí přiblížit, může jen pokazit hezké kamarádství.

Našel jedno plzeňské pivo. Když ho naléval, zaslechl pískot a pak klapot podpatků na dřevěné podlaze. Zvedl hlavu a spatřil běžící Lily a za ní Hayley.

„Ona chce taky pivo?“

Hayley se s úsměvem snažila dcerku zvednout, ale ta jen zrudla ve tváři a prohnula se do oblouku. „Chce tebe, jako vždycky.“

„Je to moje holka.“ Vzal ji do náruče a trochu nadhodil. Zatátý obličejík se rázem rozjasnil sladkým úsměvem. Hayley předstírala uraženou a dolila si pivo sama.

„Teď je vidět, na kterém místě u ní jsem.“

„Ty máš pivo, já děťátko.“

Lily obtočila ručky kolem Harperova krku a položila mu hlavičku na tvář. Hayley přikývla a zvedla sklenici. „Vypadá to tak.“

Bylo báječné mít zase kolem celou Harperovic rodinu, jak o nich Hayley přemýšlela, u jednoho stolu nad Davidovou šunkou s medem.

Postrádala velkou rodinu. V dětství žila pouze s tatínkem. Ne že by jí něco chybělo, pomyslela si, to vůbec ne. Tvořili s otcem tým, jednotku, a on byl nejlaskavější, nejzábavnější a nejhodnější muž, jakého znala.

Ale toužila jíst jako teď u stolu plného lidí se spoustou hlasů – i dohadů a dramát, které k velkým rodinám také patřily.

Lily už mohla vyrůstat tady, protože je Roz pozvala do domu. A tak na Lily čekal život plný takových společných hostin, strýčků a tetiček a bratranců. Prarodiče, pomyslela si a kradmo pohlédla na Mitche s Roz. A až dorazí Rozini další synové nebo Mitchův syn na návštěvu, bude rodinná sešlost ještě bohatší.

Jednoho dne se Rozini synové a Mitchův Josh ožení a nejspíš budou mít dohromady celou hordu dětí.

Přesunula pohled k Harperovi a donutila se ignorovat mírnou bolest při představě, že sežení a má děti se ženou, jejíž tvář si neuměla představit.

Jistěže bude krásná, to je jasné. Nejspíš blond, vyvinutá a s modrou krví. Potvora.

Ať to bude kdokoli, ať bude vypadat a chovat se jakkoli, Hayley si usmyslela, že se zachová přátelsky. I kdyby jí to srdce trhalo.

„Něco špatného na těch bramborách?“ zeptal se David.

„Hm? Ne. Jsou skvělé.“

„Jen mě napadlo, proč se tváříš, jako bys polykala léky na žaludek, zlato.“

„No, jen jsem pomyslela na něco, co budu muset udělat, i když nerada. Život je plný takových věcí. Tvoje brambory to ale nejsou. Vlastně mě napadlo, jestli bys mě nenaučil něco uvařit. Vařím docela slušně. Doma jsme se s tatínkem o práci dělili a oba jsme to základní uměli, občas i něco trochu vybranějšího. Jenže Lily vyrůstá na tvé kuchyni, a tak bych měla umět vařit jako ty, až bude třeba.“

„Hmm, kuchtík – učeň, kterého bych si mohl vychovat podle svého, to беру.“

Když Lily začala házet kousky jídla na podlahu, Hayley se zvedla. „Hádejte, kdo už dojedl?“

„Gavine, co kdybyste si s Lukem a Lily šli na chvíli hrát ven?“

„Ó,“ Hayley odmítla Stellin návrh vrtěním hlavy. „Nechci, aby ji museli mít na starost.“

„My to zvládnem,“ pípl Gavin. „Ona ráda běhá za balónem a za talířem.“

„No tak...“ Gavin byl v deseti letech na svůj věk vysoký a čerstvě osmiletý Luke ho doháněl. Dokázali Lily na zadním dvorku zabavit. „Mně to rozhodně nevádí a ona bude šťastná. Ale až vás to přestane bavit, přiveďte ji zpátky.“

„A jako odměna budou zmrzlinové poháry.“

Davidovo oznámení vyvolalo dvojí výskot.

Když pak utekl čas na hraní a poháry se snědly, Hayley odnesla Lily nahoru, aby ji uložila ke spánku, a Stella zavedla kluky do pokoje, kde spolu kdysi bydleli, a pustila jim televizi.

„Roz a Mitch si chtějí promluvit o Amélii,“ řekla Stella Hayley. „Nevím, jestli se ti to už doneslo.“

„Ne, ale nevádí. Přijdu, jen co usne.“

„Můžu nějak pomoci?“

„Ani ne, díky. Dneska už se jí oči zavírají.“

Bylo hezké slyšet tlumený zvuk havárie a výbuchů nějaké hvězdné války v televizi v obývacím a jasný hovor kluků, když akci komentovali. Od Stelliny svatby se jí po takových zvucích stýskalo.

Uložila Lily ke spánku, zkontrolovala dětský monitor a noční lampičku. Nechala dveře otevřené a vrátila se do přízemí.

Všechny dospělé našla v knihovně, což teď bylo obvyklé místo pro duchařské hovory. Slunce ještě nezapadlo, a tak se místnost topila v lehce narůžovělém světle. Za oknem bylo vidět letní zahradu v plném květu, s náprstníky tančícími nad záhony bílých netýkavek, oživenými elegantními kapkami jasně růžových fuchsí.

Zahlédla jemně zelenou barvu petúnií, voskově kouzelné begonie a obrácené pohárky purpurových třapatek s hnědými středy.

Uvědomila si, že zmeškala večerní procházku s Lily, a slíbila si, že jí to vynahradí další den.

Ze zvyku přešla ke stolu, kde vedle vázy rudých lilií stála dětská vysílačka.

Ujistila se, že je zapnutá, pak teprve poslouchala rozhovor v pokoji.

„Ted' když jsme tu všichni,“ začal Mitch, „bych měl říct, co je nového.“

„Nechceš mi zlomit srdce zprávou, že jsi pracoval i o svých líbáncích, že ne?“ ozval se David.

„Tvoje srdce je v bezpečí, ale našli jsme si čas tu a tam probrat nějaké teorie. Jde o to, že jsem dostal pár mailů od svého kontaktu v Bostonu. Pravnučky hospodyně, která tady za Reginalda a Beatrice pracovala.“

„Přišla na něco?“ Harper se místo na křesle usadil na podlaze a teď se zvědavě napřímil.

„Informoval jsem ji o tom, co zatím víme a co jsme zjistili z deníku Beatrice Harperové. Že tvůj pradědeček nebyl její syn, ale syn Reginalda a jeho milenky, což předpokládáme, že je Amélie. Ještě se jí nepodařilo najít dopisy nebo deníky Mary Haversové – té hospodyně. Jen nějaké fotografie, které nám posílá.“

Hayley pohlédla ke druhému podlaží knihovny, kde byl stolek s Mitchovým laptopem a spoustou knih. Vedle něj visela nástěnka s fotografiemi a kopiemi dopisů a deníkových zápisků. „A k čemu nám to bude?“

„Čím víc vizuálních dokumentů, tím líp,“ řekl. „Taky mluvila se svou babičkou, která už na tom není nejlíp, ale má sem tam světlé chvíle. Ta si vzpomněla, že její matka a sestřenice, která tady tehdy taky pracovala, mluvily o službě v Harperově domě. Hlavně o večírcích a o práci. Ale ta sestřenice prý taky vyprávěla o mladém pánovi, jak říkala Reginaldovi juniorovi. Že prý čáp, co ho přinesl, hodně zbohatnul. Ale matka jí prý řekla, ať mlčí, protože navzdory kletbám a krvavým penězům, je to děcko nevinné. Když se matky ptala, jak to myslí, nechtěla nic říct, jen že v Harperově rodině plnila své povinnosti a bude s tím muset žít. Ale nejšťastnější den jejího života prý byl ten, kdy tenhle dům definitivně opustila.“

„Ona věděla, že můj dědeček byl odebrán své matce.“ Roz se sklonila a položila ruku na Harperovo rameno. „A jestli si to ta žena dobře pamatovala, zdá se, že se ho Amélie nechtěla vzdát.“

„Krvavé peníze a kletby,“ opakovala Stella. „Komu zaplatili a koho prokleli?“

„Nějaký lékař nebo porodní bába nebo možná oba museli Amélii pomáhat při porodu.“ Mitch rozpráhl ruce. „Skoro jistě jim někdo zaplatil. Možná i některé služebné podplatili.“

„Já vím, že je to strašné,“ řekla Hayley, „ale tomu by se neříkalo krvavé peníze, spíš peníze k umlčení.“

„Právě,“ reagoval Mitch. „Když šlo o krvavé peníze, kde byla ta krev?“

„Améliina smrt.“ Logan se pohnul a naklonil kupředu. „Když tady straší, tak tady umřela. Nenašel se o tom žádný záznam, takže musíme předpokládat, že se to ututlalo. A nejsnáze se něco ututlá penězi.“

„Souhlasím,“ přikývla Stella. „Ale jak se sem dostala? V Beatricině deníku není o Amélii ani zmínka. Nebo o tom, jak se jmenovala Reginaldova milenka, která by přišla do domu. Beatrice psala o dítěti, o svých pocitech, když ho sem manžel přinesl a ona měla předstírat, že ho porodila. Nebyla by taky bez sebe vzteky a nepsala by o tom, kdyby si přivedl i Amélii?“

„To by neudělal,“ promluvila Hayley tiše. „Podle všeho, co jsme o něm četli, by si ženu jejího postavení, kterou považoval jen za prostředek k dosažení cíle, nenasadil do domu, kterým se tak pyšnil. Nepustil by ji k synovi, když ho začal vydávat za legitimního. Byla by neustálou připomínkou pravdy.“

„Dobrá poznámka.“ Harper si natáhl nohy a zkřížil je v kotnících. „Ale když věříme, že tady zemřela, musela tady být.“

„Možná se vydávala za služku,“ navrhla Stella. Máchla rukou a její snubní prsten se zlatě zaleskl ve slábnoucím světle.

„Jestli ji Beatrice neznala, jak se to jeví, mohla Amélie získat v domě místo, aby byla synovi blíž. Zpívá dětem v tomhle domě, je jimi svým způsobem posedlá. Nebyla by ještě posedlejší vlastním děckem?“

„To je jedna možnost,“ zhodnotil to Mitch. „Nenašli jsme ji v záznamech o služebnictvu, ale možnost to je.“

„Nebo si sem pro něj jen zkusila přijít.“ Roz se podívala na Stellu a pak na Hayley. „Matka, vyděšená, zoufalá a ne zcela vyrovnaná. Stoprocentně se nezbláznila až po smrti. Tak daleko bych fantazii nepouštěla. Co když sem přišla a něco hrozného se pak

přihodilo? Musíme uvážít, že jestli dorazila, mohli ji zavraždit. Krvavé peníze by pak zakryly zločin.“

„Takže dům je prokletý,“ trhl Harper ramenem. „A zůstane, dokud co? Dokud nebude pomstěna? Jak?“

„Možná jen poznána,“ opravila ho Hayley. „Dostane se jí pozornosti. Ty jsi její potomek,“ obrátila se přímo k němu. „Možná to chce Harperovu krev, aby našla klid.“

„Musím říct, že to zní logicky.“ David se mírně oklepal. „A strašidelně.“

„Jsme parta rozumných dospělých, co si tady vypráví o duchovi,“ připomněla mu Stella, „To je ještě strašidelnější.“

„Včera v noci jsem ji viděla.“

Všechny pohledy se stočily k Hayley. „A nic jsi neřekla?“ dožadoval se Harper.

„Ráno jsem to vyprávěla Davidovi,“ odsekla. „A teď to říkám všem ostatním. Nechtěla jsem s tím začínat před dětmi.“

„Pojďme udělat záznam.“ Mitch vstal a vydal se ke stolu pro diktafon.

„Zas tak významné to není.“

„Na jaře po těch dvou děsivých zjeveních se dohodlo, že se všechno zaznamená.“ Znovu se posadil a položil diktafon na stolek. „Povídej.“

Nahrávání jí nedělalo dobře, ale poctivě všechno pověděla.

„Občas ji slyším zpívat, ale když se tam jdu podívat, většinou je pryč. Vím jen, že tady byla. Nebo něco zaslechnu z pokoje kluků – tedy z pokoje, kde bydleli Gavin s Lukem. Občas pláče. A jednou jsem měla dojem, že...“

„Že co?“ pobídl ji Mitch.

„Že jsem ji viděla chodit venku. Tu noc, co jste odjeli na líbánky, hned po svatební oslavě. Vzbudila jsem se – asi jsem vypila víc vína a trochu mě bolela hlava. Vzala jsem si aspirin, zkontrolovala Lily a někoho jsem zahlédla za oknem. Měsíc svítil docela jasně, takže jsem rozeznala světlé vlasy a bílé šaty. Vypadalo to, jako by šla k domu na kočáry. Ale pak jsem otevřela dveře, že se podívám z terasy, a ona byla fuč.“

„Nedohodli jsme se snad, po tom co mámu málem utopila ve vaně, že všechno nahrajeme?“ V Harperově hlase bublala zlost. „Že nebudeme čekat celý týden, než to někomu oznámíme?“

„Harpere,“ zarazila ho Roz, „tohle už je pasé, nech to být.“

„Měli jsme dohodu.“

„Nevěděla jsem to jistě.“ Hayley se naježila, což se projevilo v tónu hlasu a jejím pohledu. „A pořád nevím. Jen proto, že jsem možná viděla ženu, jak jde k tobě domů, jsem nemusela vidět ducha. Mohla to být docela dobře a pravděpodobněji holka z masa a krve. Co jsem jako měla dělat, Harpere? Zavolat ti, jestli u sebe náhodou nemáš ženskou?“

„Ježíšikriste.“

„Tak vidíš.“ Potěšené přikývla. „Jako bys nikdy neměl dámskou návštěvu.“

„Fajn, fajn. Jen pro pořádek, tu noc jsem tam nikoho neměl, tedy z masa a krve, takže příště postupuj podle dohody.“

„Tak děti,“ řekl Mitch mírně a učitelsky ťukl tužkou o notes. „Řekneš nám ještě něco o tom, cos viděla, Hayley?“

„Šlo jen o pár sekund. Stála jsem tam a doufala, že aspirin zabere dřív, než bude ráno, a zahlédla jsem nějaký pohyb. Viděla jsem ženu se spoustou blond nebo světlých vlasů v bílých šatech. Jako první mě napadlo, že má Harper štěstí.“

„Panebože,“ zamumlal Harper.

„Pak jsem pomyslela na Amélii, ale když jsem vyšla ven, nikdo tam nebyl. Zmiňuju se o tom jen proto, že jestli to byla ona, jako že asi byla, viděla jsem ji během jednoho týdne dvakrát. A to je na mě docela hodně.“

„Ten týden jsi tady byla jediná žena,“ podotkl Logan. „A ona se častěji ukazuje ženám.“

„To dává smysl.“ A cítila se hned trochu líp.

„A ten den jsme se navíc s Mitchem brali,“ řekla Roz. „Což ji asi namíchlo.“

„Ale už podruhé ji někdo viděl jít k domu na kočáry. Něco tam je,“ řekl Mitch Harperovi.

„Mně to ale nedala vědět. Zatím.“

„Budeme tedy hledat dál. Věříme, že bydlela někde poblíž, nejspíš si ji Reginald vydržoval v některém ze svých domů.“ Mitch zvedl ruce. „Tímhle směrem bych ještě chvíli pokračoval.“

„Pokud zjistíme její jméno,“ zeptala se ho Hayley, „teda celé jméno, dokázal bys o ní sehnat tolik informací jako třeba o rodině Harperových?“

„Aspoň bych měl kde začít.“

„Třeba nám ho poví sama, až přijdeme na to, jak se nejlíp zeptat. Možná...“ Zmlkla, když se z vysílačky ozval zpěv. „Je u Lily, dneska dost brzy. Zajdu tam a podívám se.“

„Jdu s tebou.“ Harper vstal.

Nehádala se. Ještě po roce jí ten smutný zpěv naháněl husí kůži. Ze zvyku nechávala rozsvíceno na chodbě, aby se nahoru nemusela vracet potmě. Ted' jí světla pomáhala zahnat strach, stejně jako hlasy chlapců, hrajících si v obýváku.

„Jestli ti nedělá dobře bydlet tady sama, můžeš se přestěhovat do jiného křídla, blíž k mamce s Mitchem.“

„Přesně to by novomanželé potřebovali. Mě a dítě jako garde. Vždyť jsem si na to skoro zvykla. Ale ona zpívá dál.“

Ztišila hlas do šepotu. „Vždycky zmlkne, když dojdu ke dveřím.“

Instinktivně sáhla po Harperově ruce a strčila do dveří, co nechala pootevřenou.

Byla tam zima, jak se dalo čekat. I potom co Amélie zmizela, chlad v místnosti většinou přetrvával. Ale Lily to nikdy neobtěžovalo. Hayley trochu vylekaně vydechla, protože zaslechla vrzání houpacího křesla.

Tohle je nové, napadlo ji. Ach ne.

Seděla v křesle ve svých šedých šatech, s rukama nehybně složenýma v klíně a zpívala si. Měla hezký hlas, neskolený, ale zpívala lehce a čistě. Útěšně, jak se na ukolébavku patřilo.

Ale když otočila hlavu a podívala se ke dveřím, Hayley chladla krev v žilách jako vzduch v místnosti.

To nebyl úsměv na její tváři, ale grimasa. Oči jí lezly z důlků a měla je krvavě zarámované.

Tohle dělají. Tohle ti provedou.

Jak promluvila – či vyslala myšlenku – začala se zároveň rozpadat. Maso ustupovalo z kostí, až v křesle seděla jen kostra oblečená v cárech.

Pak zmizela i ta.

„Prosím, řekni, žes to taky viděl.“ Hayley se třásl hlas. „A slyšel.“

„Jo.“ Držel ji pevně za ruku a táhl přes pokoj k postýlce. „Tady je tepleji. Cítíš to? Kolem postýlky je teplo.“

„Ona Lily nikdy ničím nevystraší. Ale ani tak neodejdu, už se dolů nevrátím. Budu mít lepší pocit, když zůstanu nablízku. Můžeš říct ostatním, co se stalo?“

„Můžu tady dneska přespat. Vezmu si jeden z hostinských pokojů.“

„To nemusíš.“ Urovnala Lily důkladněji pokrývku. „Budeme v pohodě.“

Zatahal ji za ruku a naznačil, aby s ním vyšla zpět na chodbu. „Tohle bylo poprvé, co?“

„Pro mě rozhodně. Budu z toho mít noční můry.“

„Určitě jsi v pořádku?“ Dotkl se její tváře a Hayley blesklo hlavou, že i tohle je poprvé. Stáli těsně u sebe, v jedné ruce svíral její ruku a konečky prstů druhé se dotýkal její tváře.

Stačilo říct jen ne. Zůstaň se mnou.

A potom co? Něco by začala a všechno ostatní zničila.

„Jo, jsem v pohodě. Ona se na mě nezlobí nebo tak něco. Nemá důvod. Měl bys už jít dolů a povědět to ostatním.“

„Jestli se v noci budeš bát, zavolej. Já přijdu.“

„To je dobré vědět. Díky.“

Vyprostila ruku z jeho sevření, odtáhla se a vklouzla zpět do svého pokoje.

Ne, Amélie nemá důvod se na ni zlobit. Ona přece nemá přítele, manžela ani milence. Jediný muž, kterého by chtěla, je pro ni nedostupný.

„Takže se uklidni,“ zašeptala. „Vypadá to, že ještě nějakou chvíli pojedu sólo.“

3

Druhý den dopoledne ji Harper vyhledal, ale musel to udělat šikovně. Věděl, že kdyby poznala, že se ji snaží zabavit, aby nemyslela na starosti, odpálkovala by ho.

Hayley Phillipsová byla ukázková holka typu „o mě se nestarejte, já jsem v pohodě“.

Na tom by neviděl nic zlého. Spousta žen na jejím místě by s radostí využila pohostinnosti jeho matky nebo by její štedrost považovala za samozřejmou. Hayley se tak nechovala a on to respektoval. Do určité míry to musel obdivovat. Jenže častokrát to až překračovalo hranici paličatosti mezka.

A tak se snažil být nenápadný, i když musel projít dva skleníky a propracovat se do hlavní budovy, než ji konečně našel. Připravovala novou výlohu pokojových rostlin.

Přes černé sportovní šortky a tričko s výstřihem do V si navlékla firemní zástěru. Na předloktí a zástěře byla umazaná od vlhké hlíny. Jen potlačovaná touha mohla za to, že mu ty šmouhy připadaly neskutečně sexy.

„Tak jak to jde?“

„Docela dobře. Měli jsme menší problém s osázenými miskami na stůl. Jedna zákaznice si jich vzala rovnou pět na sraz spolužaček. A já jsem ji ještě přemluvila, aby si koupila palmu do vlastní zimní zahrady.“

„Dobrá práce. Takže máš co dělat.“

Ohlédla se přes rameno. „Není to tak zlé. Stella jen chce dodělat nové misky, ale je zavřená v kanceláři s Loganem. To není tak erotické, jak to zní. Naskytla se mu větší zakázka, a tak ho nutí všechno přesně zapsat do smlouvy. Když jsem naposled šla kolem, netvářil se zrovna nadšeně.“

„To už asi chvíli trvá. Zrovna jsem se chtěl pustit do štěpování. Hodila by se mi pomoc, ale...“

„Vážně? Můžu to zkusit? Vezmu si jednu z těch vysílaček, kdyby mě Stella nebo Ruby potřebovaly.“

„Druhé ruce by se mi hodily.“

„Ty moje jsou k dispozici. Moment.“

Proběhla dvojitými lítačkami a za třicet sekund byla zpět bez zástěry a s vysílačkou za pasem. A nabídla mu pohled na své hladké, odhalené břicho pod krátkým tričkem.

„Něco jsem načetla, ale jaké štěpování přesně myslíš?“

„Je to stará metoda,“ začal vysvětlovat cestou ven. „Už se zas používá víc než dřív. Zkusíme to na některých okrasných keřích venku. Uprostřed léta je nejvhodnější doba.“

Horko je porazilo jako vlhká zeď. „Tohle je fakt vrchol léta.“

„Začneme s magnoliemi.“ Vzal s sebou kbelík s vodou, který postavil přede dveřmi. „Ty budou vždycky oblíbené.“

Přešli šterkové prostranství, pak mezi skleníky a zamířili na pozemek. „Včera v noci už byl klid?“

„Po tom představení už ani ň. Doufám, že neplánuje opakování. Bylo to hnusné.“

„Ona si rozhodně dokáže zjednat pozornost. Nejdřív uděláme tohle.“ Zastavil se před vysokou hustou magnolií. „Vybereme několik mladých výhonů, letošní dřevo. Potřebujeme silné řízky asi jako tužka se slušnou násadou poupat. Třeba tady, vidíš?“

Rukou bez rukavice ohnul jeden prut a ukázal jí ho.

„Fajn a co pak?“

„Odříznu ho.“ Vytáhl z tašky s náradím nůžky. „Tady v tom místě u báze začíná dřevnatět. To přesně potřebujeme. Nechceme zelené výhony, protože jsou ještě slabé.“

Ustříhl výhon a vložil ho do kbelíku s vodou. „Nesměj zaschnout, pak by se nespojily. Teď vyber nějaký ty.“

Začala obcházet keř, ale zastavil ji. „Ne, nejlíp na jižní straně.“

„Dobře.“ Našpulila spodní ret, jak hledala a vybírala výhon. „Co třeba tenhle?“

„Prima. Na, ustříhni ho.“

Vzala si nůžky, a že stál blízko, ucítil spolu s vůní zeleně i její vůni – lehkou a jako vždy překvapivě sexy.

„Kolik jich potřebuješ?“

„Asi tucet.“ Strčil si ruce do kapes, jak se nakláněl, aby ji sledoval a voněl k ní. A říkal si, že trpí pro dobrou věc. „Tak dál, vyber další.“

„Moc často se na pozemky nedostanu.“ Zvolila další větvičku, pohlédla na Harpera a ten přikývl. „Je to tady jiné. Jiné než prodej, práce se zbožím a zákazníky.“

„To ti jde dobře.“

„Jo, jde, ale tady venku si tu práci líp osaháš. Stella toho umí hodně a Roz, ta ví úplně všechno. Já se ráda učím. Lip prodáváš, když o tom něco víš.“

„To já bych si tu větev radši píchl do oka než muset prodávat každý den.“

Usmála se. „Ale ty jsi samotář od podstaty. Já bych se zbláznila zavřená dennodenně ve skleníku jako ty. Mám ráda lidi i to, jak mi vyprávějí, co a proč si chtějí koupit. Taky ráda prodávám. „Ano, vemte si tuhle pěknou věc a dejte mi peníze.““

Rozesmála se a vložila další výhon do kbelíku. „Proto s Roz potřebujete někoho, jako jsem já. Abyste se mohli schovat do své jeskyně a celé hodiny si hrát s rostlinkami, zatímco já prodávám.“

„Zdá se, že to funguje.“

„Máme jich tucet, přesně. Co dál?“

„Támhle máme zakořeněné řízky, které jsem získal hřížením matečných rostlin.“

„Vím, co je hřížení.“ Zadívala se na záhonek s rovnými, štíhlými výhonky. „To se nahrne hlína na výhon, aby zakořenil, pak se v zimě od keře odřízne a vysadí samostatně.“

„Tys vážně studovala.“

„Mám to ráda.“

„Vidím.“ Což pro něj znamenalo další plus. Ještě nepotkal ženu, která by ho přitahovala fyzicky, citově a navíc sdílela jeho lásku k zahradničení. „Fajn. Použijeme ostrý, čistý nůž. Z řízků, co jsme právě odebrali, odřízneme všechny listy. Ale necháme z nich jen pár milimetrů řapíku – listové stopky.“

„Já vím, co je řapík,“ zamumlala a sledovala, jak jí práci předvádí, než to zkusí sama.

Šikovné ruce, pomyslela si. Rychlé, zručné a jisté. I přes jizvy a mozoly – nebo možná právě proto – působily elegantně.

Napadlo ji, že ty ruce přesně odrážejí, že Harper je kombinací privilegované i pracující vrstvy.

„Odřízl jsem měkký vršek, vidíš? Ted' se dívej.“ Natočil se ke straně, aby dobře viděla, a jejich hlavy se ocitly u sebe. „Jde nám o první poupě u báze, tam zařízneme do stonku, asi tak tady. Řez musíš vést z jedné strany dolů a pak z druhé k tomu prvnímu. A...“ Držel jemně řízek za lístky a podal jí ho.

„To dokážu.“

„Tak do toho.“ Vložil řízek do igelitového sáčku a díval se, jak pracuje.

Postupovala opatrně, což pro něj byla úleva. Poslouchal, jak si při každém kroku šeptem opakuje jeho instrukce.

„Dokázala jsem to!“

„Šikovná. Tak ještě ten zbytek.“

Ořezal sedm výhonků, zatímco ona jen tři, ale to jí nevadilo. Ukázal jí, jak se ze zakořeněných výhonů odstraňují postranní větvičky a spodní listy.

Přestože věděla, že je to taktika, které později bude litovat, schválně v tom na poprvé udělala chybu.

„Ne, musíš to přidršet mezi nohama, asi takhle.“

Jak doufala, stoupl si za ni, sehnul se, natáhl paže kolem ní a pak pocítila stah v žaludku, protože jí sevřel zápěstí.

„Trochu se seхни a uvolni kolena. To je ono. Tak...“ Vedl jí při řezu ruku. „Jen jemně naříznout kůru,“ šeptal a jeho dech ji pohladil přes ucho. „Vidíš to kambium? Musíme tam nechat štěpinku, za kterou zastrčíme nový řízek s poupětem.“

Voněl jako stromy, nebo jako horká hlína. Jeho tělo, jak se k ní tiskl, působilo pevně. Toužila se otočit, jen otočit, aby se k němu mohla přitisknout víc. Stačilo by trochu se zvednout na špičkách a dosáhla by svými rty na jeho.

Byla to zase taktika a zastyděla se za ni, ale natočila hlavu a podívala se mu zblízka do očí. Usmála se. „Je to lepší?“

„Jo. O moc.“

Jak doufala, sjel pohledem dolů k jejím rtům. Klasická metoda, napadlo ji, klasický výsledek.

„Já... ukážu ti jak udělat zbytek.“

Chvilí vypadal bezradně jako člověk, který zapomněl, co chtěl. Nemohl jí udělat větší radost.

Pak odstoupil a začal v tašce hledat pásku.

Bylo to tak hezké, přemýšlela. Tělo na tělo, sdílené teplo, aspoň na pár sekund. Teď ji sice ovládlo vzrušení, ale byl to fajn pocit, že v ní všechno tak víří.

A jako trest za svou vypočítavost se začala chovat slušně a hrát pozornou žačku, když přikládala řízek s poupětem na roubovanou podnož, až k sobě hezky přilnuly jako její tělo s Harperovým.

Podle instrukcí upevnila řízek na podnoži páskou.

„Prima. Perfektní.“ Ještě stále nemohl popadnout dech a měl zvlhlé dlaně, že si je musel otřít o džíny. „Za šest týdnů až dva měsíce to sroste a pak pásku sundáme. V zimě to seřízneme tady nad tím poupětem, na jaře pak naočkované rostliny začnou pučet a můžeme je začít prodávat.“

„Je to zábava, že jo? Vzít kousek odsud a kousek jinde, spojit to dohromady a vyrobit další.“

„O to nám jde.“

„Ukážeš mi někdy i jiné metody? Třeba to, co děláš v množírně?“ Její tělo se teď nahýbalo nad dalším výhonem na záhonu. „Stella a Roz mi ukazovaly, jak se přesazují semenáčky. Některé už jsem vypěstovala sama. Chtěla bych zkusit i něco v množírně.“

Byl s ní sám uprostřed toho vlhkého horka. Asi se utopí v bazénu své vlastní žádosti.

„Jasně, žádný problém.“

„Harpere?“ Klekla si, aby rostliny lépe spojila. „Napadlo tě někdy, když tady tvoje matka začínala, že to bude takovéhle?“

Musel se soustředit na slova a na práci, aby mohl ignorovat – nebo aspoň přetrpět – reakci svého těla na ni.

Je to Lilyina matka, připomněl si. Host v jejich domě. Zaměstnanec. Mohlo by to snad být ještě složitější?

Bože můj, pomoz mi.

„Harpere?“

„Promiň.“ Smotal pásku. „Napadlo.“ Když zvedl hlavu a zadíval se přes pozemky a záhony na skleníky a kůlny, uklidnil se. „Myslím, že jsem to všechno viděl, protože jsem si to taky přál. A vím, že když se máma do něčeho pustí a nepovolí, tak to dokáže.“

„A co kdyby se nepustila nebo ji to nenapadlo, co bys dělal?“

„To co dělám. Kdyby s tím nezačala sama, začal bych já. A protože bych o to stál, nejspíš by se pak přidala, takže se dá odhadnout, že bychom zase měli, co máme teď.“

„Ona je nejlepší, vid’? Je dobře, že to víš a že chápeš, jaké máš štěstí. Vidím to na vás. Neberete jeden druhého jako samozřejmost. Doufám, že jednou to s Lily budeme mít taky tak.“

„Mám dojem, že už máte.“

Usmála se a přešla k další rostlině. „Myslíš, že máte s Roz takový vztah a taky s ostatními a s bratry, protože jste většinu života prožili bez táty? Chci říct, že jsme si s tat’kou byli bližší asi proto, že jsme taky zůstali sami dva. Proto mě to napadlo.“

„Možná.“ Husté černé vlasy mu při práci spadly do tváře. Odhodil je a zamrzelo ho, že si nevzal čepici. „Pamatuju si, jaký vztah měli máma s tátou. Bylo to výjimečné. Něco podobného teď prožívá s Mitchem, i když ne docela. Mám dojem, že to nikdy není stejné, ani nemá být. Ale i teď je mezi nimi něco krásného a zvláštního. A ona si to zaslouží.“

„A ty někdy myslíš na to, že si někoho najdeš? Někoho dobrého a výjimečného?“

„Já?“ trhl hlavou a málem si nožem uřízl prst. „Ne. Ne. Nebo jen občas. Proč? Ty ano?“

Zaslechl, jak si vzdychla, než se přesunula o kus dál. „Občas.“

Když skončili a Hayley odešla, vydal se Harper dozadu k rybníku. Vyndal si věci z kapes, sluneční brýle odhodil do trávy a pak skočil do vody.

Dělával to už odmalička – v šatech i bez. Nic se nevyrovnalo rychlému skoku do chladné vody za lepkavě horkého letního dne.

Už ji málem políbil. Víc než to, připustil, když se ponořil pod hladinu vedle leknínových listů a žlutých kosatců. Bylo toho víc než políbek – i kdyby žhavý a požívačný – co se mu prohnalo hlavou, když se jí dotýkal.

Musí to potlačit, a pořádně, jak už to potlačoval celý rok. Ona u něho hledala přátelství. Bůh mu pomáhej, snad ho dokonce považovala za něco jako bratra.

Takže musí zadupat svoje nebratrské city, dokud nezbude ani jiskřička. Nebo dokud docela nevyhoří.

Nejlepší bude, když zase trochu začne žít. Poslední dobou trávil příliš času doma a příliš času o samotě. Možná by mohl vyrazit do města, obvolat lidi a sejít se s kamarády. A ještě líp – domluvit si rande. Dát si večeři, poslouchat hudbu. Mile se vnutit nějaké ochotné holce do postele.

Problém byl v tom, že si neuměl představit konkrétní holku, s níž by chtěl být na večeři, na koncertě nebo v posteli. Což přesně vystihovalo jeho zoufalou situaci.

Neměl vůbec náladu hrát s někým hru, která by končila sexem. Nedonutil by se volat jiné ženě a předstírat něco, když žena, o kterou stál, spala v jeho vlastním domě.

Přitom stejně nedosažitelná jako by byla na Měsíci.

Vysoukal se z vody a otřepal se jako pes. Možná se i přesto vypraví do města. Posbíral ze země svoje věci a nastrkal je do mokrých kapes. Třeba si některý z jeho nezadaných přátel rád zajde do kina, na barbecue nebo do klubu. Kamkoli, jen aby aspoň jeden večer myslel na něco jiného.

Ale když dorazil domů, neměl náladu zase odcházet. Vymlouval se sám sobě. Je moc horko, je děsně unavený, necítí se na řízení auta. Nejvíc ze všeho toužil po vlažné sprše a studeném pivu. Byl si naprosto jistý, že mezi zbytky jídla, co mu schoval David, najde i mraženou pizzu. A v televizi běžel baseball.

Co víc by si přál?

Štíhlé teplé tělo s nekonečnými nohama a hladkou pletí. Vlahé rty a velké modré oči.

Protože nic takového na něj nečekalo, radši si ve sprše pustil docela studenou vodu.

Ještě mu z vlasů kapalo a na sobě měl jen prastaré džínové šortky, když se vydal do kuchyně pro pivo.

Stejně jako zbytek domu byla i kuchyň maličká. Velkou nepotřeboval, v té přece vyrůstal. Měl rád svoje malé, kouzelné pokojíčky. Přestavěný patrový domek na kočáry považoval za takovou venkovskou chatu. Jeho poloha a vzdálenost od domu, v

zahradě s klikatými stezkami a pod vysokými stromy, mu zajišťovaly samotu a soukromí, což mu plně vyhovovalo. A přitom žil v blízkosti své matky, kdyby ho náhodou potřebovala.

Kdyby stál o společnost, stačilo přejít zahradu. Když ne, zůstal doma. Musel přiznat, že čím dál častěji bývá zavřený.

Vzpomněl si na den, kdy se rozhodl přestěhovat. Jeho největší plán na vylepšení domku spočíval v natření stěn na bílo, ale matka i David se do něj okamžitě pustili.

Měli pravdu, uvědomil si. Stříbřitě šedá barva kuchyňských stěn a žulově šedé přepážky se mu líbily. Hodily se k dřevěným skřínkám. Snad právě ty barvy ho inspirovaly, aby kuchyň vylepšil starou keramikou a porcelánem a taky bylinkami na okenním parapetu.

Bylo to pěkné místo, i když tady často jen snědl sendvič nad dřezem. Rád tu postával a díval se oknem na svůj malý skleník a barevnou explozi letní zahrady.

Hortenzie měly letos květy jako fotbalové míče a železitý přípravek, kterým je zalil, jim dodal jasnou, nadpřirozeně modrou barvu. Možná jich pár uřízne a vyzdobí jimi nějaké místo v domě.

Motýli se v hejnech proháněli zahradou, kterou s matkou vysadili právě tak, aby je přitahovala. Jejich barevná křídla se třepotala nad pohostinnými květy fialových třapek, žlutých krásnooček, něžných sporýšů a vždy krásných aster. V pozadí elegantně tančily květy denivek.

Možná i těch půjde pár natrhat a zaneše je do velkého domu, aby je Lily mohla mít v pokoji. Milovala květiny a ráda s ním chodila na procházky zahradou, aby se jich mohla dotýkat.

A její oči, stejně modré jako maminčiny, byly tak velké a vážné, když odříkával jejich jména. Jako by si všechno snažila navždy zapamatovat.

Bože, kdo by si pomyslel, že se do toho děcka tolik zblázní?

Bylo super držet ji za tu malou ručičku, aby se pak zastavila a natáhla se k němu s rozzářenou tváří, protože věděla, že ji vždycky vezme do náruče. A potom ho objala kolem krku a pohladila po vlasech. Z toho byl hotový.

Jak hezké je milovat a být milován tímhle upřímným, nekomplikovaným způsobem.

Dal si hlt piva a otevřel mrazák, aby v něm našel pizzu. Zaslechl krátké zaklepání na dveře těsně předtím, než se otevřely.

„Doufám, že přeruším nějaké orgie,“ volal David. Vešel do kuchyně a naklonil hlavu ke straně. „Cože? Žádné tančící holky?“

„Právě odešly.“

„Vidím, že z tebe nejdřív strhaly oblečení.“

„Znáš tančící holky. Dáš si pivo?“

„Je to lákavé, ale odolám. Těším se na martini Grey Goose. Mám volno, tak jedu do Memphisu posedět s pár lidmi. Co kdyby sis něco hodil na tu mužnou hrud' a přidal se?“

„Je moc horko.“

„Řídím a mám klimatizaci. No tak, obuj si taneční boty. Zkontrolujeme pár klubů.“

Harper ukázal na přítele rukou s pivem. „Pokaždý když s tebou kontroluju kluby, to na mě někdo zkouší. A nebývá to vždycky ženská.“

„Ty lamači srdcí. Ochráním tě. Vlastním tělem se vrhnu na každého, kdo by tě chtěl plácnout po zadku. Co tady budeš dělat, Harpe? Potit se nad pivem a sýrovým hamburgerem?“

„Sýrový hamburger je večere šampionů. Ale dneska se spokojím s mraženou pizzou. A kromě toho dávají baseball.“

„Teď ale lámeš srdce mně. Harpere, jsi mladý a nažhavený. Ty jsi na ženský, já na chlapy, což znamená, že pokrýváme všechny možnosti a máme dvojnásobnou šanci na úspěch. My dva to na Beale Street můžeme slušně prosekat. Copak jsi zapomněl, Harpe?“ Vzal ho za ramena a silně s ním zatřepal. „Nepamatuješ se, jak jsme tam vládli?“

Musel se zazubit. „To bývaly časy.“

„Pořád jsou.“

„A pamatuješ, jak jsme se jednou společně pozvraceli?“

„Sladké vzpomínky.“ David se vyhoupl na linku a lokl si Harperova piva. „Neměl bych si o tebe začít dělat starosti?“

„Ne. Proč?“

„Kdypak sis naposled pročistil potrubí?“

„Ježíši, Davide.“ Sám se rychle napil.

„Bývaly doby, kdy mladé milovicemi stály před tvými dveřmi ve frontě. Teď se milování nejvíc podobá, když opékáš hamburger v mikrovlnce.“

David byl až příliš blízko pravdy. „Mám studijní volno. A taky mě to nejspíš začalo unavovat,“ odpověděl s trhnutím ramen. „A mimo to tady poslední dobou bylo dost rušno. Ta věc s nevěstou. Zvlášť když jsme přišli na to, že to byla moje praprababička. Někdo jí ublížil, zničil. Bezohledně, však víš, co vyplouvá na povrch. A já už nechci být bezohledný.“

„Tos ty nikdy nebyl.“ David se teď s vážnou tváří postavil na zem. „Jak dlouho jsme kamarádi? Skoro celou věčnost. Nikdy jsem neviděl, že by ses k někomu tak choval. A pokud mluvíme o sexu, jsi jediný člověk, který se dál kamarádí s milenkami po tom, co žár vychladne. Ty jsi k lidem slušný, Harpere. Jen protože Reginald byl bastard, pravděpodobně, nemusíš být taky.“

„Já vím. Netrápím se tím nebo tak. Jen se rozhlížím. Chci trochu vychladnout, než zjistím co dál.“

„Kdybys stál o společnost, nechám se pozvat na to pivo a uvařím něco stravitelnějšího, než je mražená pizza.“

„Já mám mraženou pizzu rád.“ Udělal by to, pomyslel si Harper. Škrtl by svoje plány jen proto, aby mohl být kamarád. „Jen běž, čeká tam martini s tvým jménem.“ Plácl Davida po rameni a vedl ho ke dveřím. „Najez se, napij a seznamuj.“

„Máš můj mobil, kdyby sis to rozmyslel.“

„Díky.“ Harper otevřel dveře a opřel se o jejich rám. „Zatímco ty se budeš potit někde na Beale Street, já si tady posedím v chládku a podívám se, jak to Braves natrou Mariners.“

„Politováníhodné, hochu, vážně.“

„A pít pivo ve spodním prádle, což se nedá překonat.“ Zmlkl a pocítil stah v žaludku, když se v ohybu zahrady objevily Hayley a Lily.

„To je ale hezký pohled.“

„Jo, vypadají dobře.“ Děcko mělo něco jako kombinézu s růžovobílými pruhy a růžovou mašli ve vlasech stejně hnědých jako její matka. Vypadala jako cukrkandl.

A maminka – titěrné modré šortky, nekonečné nohy, bosá. Nahoře přiléhavý bílý top a ovinovací sluneční brýle. Další takové lízátko. Možná i sladké, ale rozhodně žhavé.

Lokl si piva, aby si zchladil hrdlo, a vtom je Lily uviděla. Vyдалa ze sebe jakýsi pískot nebo kvik – rozhodně nadšený – pustila se Hayley a hnala se k domku, jak jen to její nožky dovolily.

„Zpomal, brambůrko sladká.“ David ji chytil do náruče a trochu nadhodil. Poplácala ho ručkama po obou tvářích, zasmála se a pak se natáhla k Harperovi. „Jako vždycky. Když jsi tady ty, jsem pro ni stará paštika.“

„Půjč mi ji.“ Harper si Lily posadil na bok, kde začala máchat nožkama a radostně se smát. „Ahoj, hezká holčičko.“ V odpověď si položila hlavu na jeho rameno. „Ta ale flirtuje,“ řekla Hayley, když k nim došla. „Hezky se procházíme, vedeme holčičí řeči, ale jakmile zahlídne pár hezkých chlapů, hodí mě přes palubu.“

„A co kdybys ji nechala u Harpera, navlíkla se do mejdanových šatů a zajela se mnou do Memphisu?“

„No já...“

„Jistě.“ Harper schválně udržel neutrální tón hlasu a pohupoval s Lily. „Může u mě zůstat. Přineseš přenosnou postýlku a já ji uložím, až bude unavená.“

„To je od tebe hezké, ale dneska byl dlouhý den. Myslím, že se na výlet do Memphisu necítím.“

„Peciválové, Lily.“ David se naklonil a líbnul dítě na tvář. „Jsou tady jen samí peciválové. Takže jedu sám a radši hned. Zatím.“

„Rád bych ji pohlídal, kdyby sis chtěla vyrazit.“

„Ne. Dneska by měla jít brzy spát a já bych taky docela zalezla. Proč nejedeš ty?“

„Je vedro,“ řekl, protože to byla nejsnazší výmluva.

„Vid’? A ty si vyvětráš všechen chládek. Pojď, Lily, jdeme.“

Když si ji chtěla vzít, Lily se odtáhla a držela se Harpera jako klíště. Pak vydala zvuk, který dost připomínal ta-ta.

Hayley se trochu začervenala a chabě se usmála. „Ona tím nic nemyslí. Slova na t jdou nejlíp vyslovit. Poslední dobou je hodně věcí ta-ta. Jdeme, Lily.“

Tentokrát ovinula ručky kolem Harperova krku jako smyčku a začala kvílet.

„Nechceš jít na chvíli dovnitř?“

„Ne, ne.“ Hayley teď mluvila tiše a trochu mumlala. „Chtěly jsme se jen projít a pak se vrátit hned domů, abych ji před spaním ještě vykoukala.“

„Projdu se zpátky s vámi.“ Natočil hlavu, líbnul Lily na tvář a pak jí něco pošeptal do ouška, až se rozesmála a přitulila se k němu.

„Nemůže mít vždycky, co chce.“

„To bude muset dost brzy pochopit.“ Natáhl se za sebe a zavřel dveře.

Zvládla koupání i uspávání a zabavila se Lilyinými potřebami, dokud dítě neusnulo.

Pokoušela se číst, dívat se na televizi, ale cítila se na to příliš neklidná. Pustila pásek s jógovým cvičením a zkusila jednu sadu cviků. Zašla si dolů pro sušenky. Zapnula hudbu a zaseji vypnula.

Kolem půlnoci byla stále nepokojná a jako na jehlách, a tak to vzdala a vyšla na terasu, aby se nadýchala nočního vzduchu.

V domku na kočáry se svítilo. Lampička u jeho postele, napadlo ji. Ještě nikdy se nepodívala do patra, nebo jak říkal půdnímu prostoru, kde spal. Kde byl nejspíš právě teď v posteli a četl si. Nahý.

Neměla tím směrem vůbec chodit. Měla tolik možností kde se procházet, a musela zamířit přímo k jeho domku stejně posedlá jako její dcera.

Bože, málem se jí podlomila kolena, když se objevila na té odbočce a uviděla ho.

Jak se tam opíral o dveře, oblečený jen v těch otrhaných šortkách. Hrud' jako z ocele, zlatavé opálení, vlhké vlasy samá vlnka. Ten jeho líný úsměv, když se napil piva z láhve.

Vypadal až moc sexy – zatraceně jako z reklamy – v rámu těch dřevěných dveří, obklopený květinami ve smyslném horku. Divila se, že ze sebe vypravila rozumné slovo, když se celou dobu chvěla, zatímco tam stáli.

Ale ona se v jeho přítomnosti neměla co chvět. Tohle vážně musí skončit. Proč by se to nemohlo vrátit zpátky? Když byla

těhotná, cítila se s ním dobře. I prvních pár měsíců po porodu pro ni byl příjemná společnost. Kdy se to začalo měnit?

Nevěděla, nedokázala to přesně určit. Prostě to tak bylo.

Ale nemělo by. Nejen Lily si musela začít něco odříkat.

4

V práci se cítila divně a nesvá. Jako by měla příliš těsnou kůži nebo těžkou hlavu. Asi to napoprvé přehnala s jógou, usoudila. Hodně pracuje a málo spí. Měla by si vzít volno. Pár dní by si jistě mohla dovolit. Zajela by třeba do Little Rocku navštívit staré přátele a kolegy. Ukázat jim Lily.

Ale tím by udělala díru do prázdninového konta, kam ukládala peníze na výlet s Lily do Disney Worldu ke třetím narozeninám. Ale copak by utratila tolik? Pár stovek dolarů, a změna prostředí by jí určitě prospěla.

Setřela si pot z čela. Vzduch ve skleníku byl příliš těžký a vlhký. A prsty, kterými sázela rostliny do okrasných misek, se zdály neohrabané. Nechápala, proč se zabrala právě do téhle práce. Mohla to udělat Stella nebo Ruby. A na ni by pak zbyla obsluha kasy – i cvičená opice by v tomhle období mohla obsluhovat kasu.

Nebo si mohla vzít den volna. Jako by ji tak potřebovali. Mohla být doma, v chládku, a pro změnu trochu relaxovat. Ale ona trčí tady, potí se a maže hlinou a cpe kytky do misek, protože to Stella nařídila. Jen rozkazy a rozkazy. Kdy už si konečně bude dělat, co chce a kdy chce?

Ohrnovali nad ní nos, protože nebyla z jejich rodu, neměla takové vzdělání a vznešený původ, pro který se cítili tak *důležití*. Ale byla přece stejně dobrá jako oni. Lepší, protože se vypracovala sama. Vydrápala se nahoru z ničeho, protože...

„Hej, hej, vždyť té rostlině rozdrťíš kořeny.“

„Co?“ Zírala dolů na květinu a její prsty ochably, když si ji Stella vzala. „Omlouvám se. Zničila jsem ji? Už ani nevím, co dělám.“

„To nic. Vypadáš rozčileně. Co se stalo?“

„Nic. Já nevím.“ Otřepala se a zastyděla za svoje myšlenky. „Jsem podrážděná z toho vedra a začíná mě bolet hlava. Promiň, že jsem to ještě nedodělala. Nějak se nemůžu soustředit.“

„To je v pořádku. Stejně jsem ti přišla pomoci.“

„Já to zvládnu, nemusíš s tím ztrácet čas.“

„Hayley, však víš, jak ráda se hrabu v hlíně, když můžu. Na.“ Sáhla pod stůl do chladicího boxu a vytáhla dvě láhve s vodou. „Dej si pauzu.“

Co si to vlastně předtím myslela? Divila se, když se dlouze napila z láhve. Ošklivé, nenávistné myšlenky. Nechápala, proč se její mysl stočila k tak zlým věcem. Ona nic takového přece nepociťovala. Ale na jednu dvě minuty ano a teď se kvůli tomu cítila provinile.

„Nevím, co se to se mnou děje, Stello.“

Stella jí zamračeně sáhla na čelo, což bylo typické mateřské gesto. „Možná tě zmáhá letní chřipka.“

„Ne, myslím, že je to jen to moje bla bla. Ani ne blues, jenom bla. Občas to na mě sedne a vůbec nevím proč. Mám nejkrásnější dítě na světě. Miluju svou práci. Mám dobré přátele.“

„Můžeš mít tohle všechno a stejně se cítíš bla.“ Stella si z háčku vzala zástěru, a než si ji uvázala, dívala se na Hayley. „Už víc než rok jsi neměla žádné rande.“

„Spíš skoro dva.“ A to si říkalo o další doušek vody. „Uvažovala jsem o tom. Párkrát už mě někdo pozval. Třeba syn paní Bentleyové Wyatt. Před pár týdny jí tady k narozeninám koupil závěsný koš a docela silně flirtoval. Ptal se, jestli bych někdy nezašla na večeři.“

„Ten je docela hezký.“

„Jo, sexy svalovec. Přemýšlela jsem o tom, ale pak jsem na to najednou neměla sílu a vycouvala jsem.“

„Vzpomínám si, jak jsi mě skoro vystrkala ze dveří, protože se mi nechtělo to celé podstupovat, když mě Logan poprvé pozval na rande.“

„Udělal jsem to, vid’?“ Mírně se usmála. „Já jsem někdy huba nevymáchaná.“

Než Stella začala vybírat rostliny, stáhla si bohaté kudrny do culíku. „Možná jsi z toho trochu nervózní. Však víš, zase znova skočit do toho schůzkového kolotoče.“

„Nikdy jsem se nestyděla randit. V tom jsem docela vynikala. Ráda chodím někam ven. A taky vím, že kdybych chtěla, ty, Roz nebo David mi Lily pohlídáte.“ To vědomí jí opět přivodilo pocit viny za nepřátelské myšlenky, které se jí jako červi vloudily do

hlavy. „Vím, že by byla v pohodě, takže na to se nechci vymlouvat. Prostě se nějak nemůžu rozhýbat.“

„Možná jsi ještě nepotkala nikoho, kdo by tě nastartoval a donutil k pohybu.“

„Asi... možná.“ Ještě jednou si pořádně lokla a sebrala odvalu. „Víš, Stello, jde o to...“

Když se ticho protahovalo, Stella zvedla hlavu od osazované misky. „O co?“

„Nejdřív mi musíš slíbit, ne přísahat, že to nikomu neřekneš. Ani Loganovi. Nikomu to nesmíš říct.“

„Dobře.“

„Přisaháš?“

„Nebudu si na to plivat do dlaně, Hayley. Budeš mi muset věřit.“

„Fajn, fajn.“ Prošla se tam a zpátky uličkou mezi stoly. „Jde o to, že se mi líbí Harper.“

Stella povzbudivě přikývla., Jistě. To mně taky.“

„Ale ne!“ Zoufalá a ohromená, že to vypustila z pusy, odložila vodu a zakryla si tvář rukama. „Bože.“

Trvalo minutu, než se Stelle rozsvítilo. „Och,“ řekla pak a úžasem vykulila oči. „Och, och,“ opakovala protahovaně. Pak našpulila rty. „Och.“

„Jestli nic lepšího neřekneš, budu tě muset praštit.“

„Jen se to snažím vstřebat.“

„Je to šílené, já vím, že je.“ Hayley spustila ruce z tváře. „A není to správné, neměla bych to říkat. Ale já... zapomeň na to. Prostě to vymaž.“

„Neřekla jsem, že je to šílené, prostě jen nečekané. A že by to nebylo správné, to se mi nezdá.“

„Je to Rozin syn. Roz, ta žena, co mě sem vzala z ulice.“

„Jo, ty chceš říct, když jsi byla bez haléře, nahá a trpěla jsi nějakou vzácnou, nebezpečnou chorobou? A ona tě vzala na milost, oblékla tě a ve dne v noci krmila vývarem?“

„Můžu snad trochu přehánět, když se chovám jako blázen,“ odsekla Hayley. „Vzala mě sem a dala mi práci. Poskytla mně a Lily

domov, a co já? Představuju si, jak si to rozdávám s jejím prvorozeným synem.“

„Pokud tě Harper přitahuje...“

„Chtěla bych ho kousnout do zadku. Chtěla bych ho celého polít medem a pak ho centimetr po centimetru celého olizovat. Chtěla bych...“

„Dobře, dobře.“ Stella zvedla ruku a pak si ji položila na srdce. „Prosím, další takové představy už si nech pro sebe. Shodneme se, že jsi do něj celá žhavá.“

„Děsně žhavá. A nemůžu s tím nic dělat, protože jsme přátelé. Vezmi si, co to udělalo s Rossem a Ráchel. Jasně, Monica s Chandlerem jsou jiný případ, ale...“

„Hayley.“

„Já vím, že tohle není televizní seriál,“ zamumlala, když se Stella rozesmála. „Život přece imituje umění. Ale hlavně, on o mně takhle nepřemýšlí.“

„Že by z tebe lízal med?“

Hayley se zasnila. „Páni, teď si to budu představovat.“

„Patří ti to. No, ale víš jistě, že o tobě tak nepřemýšlí?“

„Nic mi přece nedal najevo. A měl by příležitostí dost. A co kdybych něco naznačila já jemu a on by zůstal jako opářený?“

„A co když ne?“

„To by snad bylo ještě horší. Zažili bychom nějaký divoký živočišný sex a pak...“ Zvedla obě ruce nad hlavu a zoufale jimi mávla. „Ach bože, co jsme to udělali, cítili bychom se trapně. A já bych musela vzít Lily a odjet někam do Georgie a Roz by mě do smrti nechtěla vidět.“

„Hayley,“ Stella ji plácla po rameni, „je to jen můj dojem a můj názor, ale jsem si docela jistá, že Roz ví, že Harper žije sexuálním životem.“

„Ty víš, jak to myslím. Něco jiného je, když spí s holkama, které Roz nezná.“

„No jistě, je celá nadšená, že Harper spí s cizími děvčaty, o kterých nic neví,“ dodala se smíchem. „A přirozeně by ji pohoršilo, že se sblížil se ženou, kterou dobře zná a má ji ráda. Ano, to by pro ni byl nůž do srdce.“

„Je to něco jako zrada.“

„Není to žádná zrada. On je dospělý, Hayley, a výběr partnerek je jeho věc. Roz by byla první, kdo by to potvrdil, první, kdo by řekl, že nechce být třetím vrcholem ve vašem trojúhelníku.“

„No možná, ale...“

„Možná, možná, ale, ale.“ Stella energicky odmávla ta slova, až Hayley překvapeně zamrkala. „Jestli se zajímáš o Harpera, měla bys mu to dát najevo. Uvidíš, co se stane. Stejně si myslím, že na tebe myslí už od začátku.“

„To ne.“

Stella trhla rameny. „To je jen můj názor a dojem.“

„Vážně?“ Rychlý stah u srdce z té představy byl bolestivý, ale krásný. „Já nevím. Jestli tak na někoho myslí, je to Lily. Ale možná bych to mohla maličko prubnout a pak se ukáže.“

„To je rozumná řeč. Tak a teď dosázíme ty misky.“

„Stello,“ Hayley strčila prst do hlíny, „přísáhej, že nic z toho neřekneš Roz.“

„Ach bože můj.“ Stella nastavila dlaň a napodobila posvátný rituál svých synů. Plivla si do ní.

Když dlaň nastavila Hayley k plácnutí, ta vykulila oči. „Júúú.“

Už se cítila o moc líp. Někdo jiný znal její myšlenky a pocity a to ji částečně zbavilo tíhy. Zvláště když to byla právě Stella. A nešokovalo ji to, připomněla si. Překvapilo, ale nešokovalo a to je fajn.

Stejně tak bylo dobré o tom pár dní v klidu přemýšlet. Myslela na to i ve chvíli, když uložila Lily a natáhla se v obýváku na gauči, aby si odpočinula u televize.

Líně přepínala kanály a napadlo ji, jak je fajn, že hodinku nemusí nic dělat. Jenže reprízy, archivní filmy a jiný letní brak nepatřily k tomu, čím by si chtěla zpříjemnit odpočinek.

Vrátila se k černobílému filmu pro pamětníky, který neznala. Vypadalo to na nějaké romantické drama, kde chodily postavy v úžasných róbách, každý večer tančily v nazdobených klubech, kde hrály orchestry a zpívaly smyslné dívky.

A každý tam pil z vysokých sklenic.

Proč se whisky se sodou říká vysoké pití? Divila se, zívla a schoulila se do klubička. Jen proto, že se dává do velkých sklenic? Měla by si to někde vyhledat.

Jaké by asi bylo mít takové zářivé šaty a plout v nich po tanečním parketu v klubu ve stylu art deco? On by měl samozřejmě smokink. A v něm by Harper musel vypadat úchvatně.

A co kdyby třeba přišli každý s někým jiným a pak se uviděli. Jejich oči by se mezi tím hedvábným leskem setkaly. A bylo by to jasné.

Tančili by a všechno ostatní jako by neexistovalo. Přesně tak to vypadalo v tom starém filmu. Nic se nezdálo komplikované, všechno co ty dva rozdělovalo, bylo možné překonat. Starosti zmizely a byli tam jen oni dva a mohutný nástup závěrečných hudebních akordů.

Pak už se jen drželi v náručí a jejich rty se setkaly ve filmově dokonalém polibku. V takovém, který procítíte až do konečků prstů u nohou, a znamená to, že se milujete navěky.

Něžné, jemné políbení a přitom se jeho ruka dotýká tvých vlasů, pak se polibek prohloubí a trochu rozpálí, když ho vezmeš kolem krku. Zvedneš se na špičky a přitiskneš se k němu tělem.

Linie, úhly, křivky, všechno do sebe krásně zapadá.

A když se pak obrazovka setmí, jeho ruce jsou všude, kde to žhne a slastně bolí. Hladí hedvábní i kůži a ústa si vyměňují dech a steny.

Chut' toho polibku je tak mocná a silná, jeho vůně proudí celým tvým tělem, probouzí všechny šťávy.

A každé chladné a unavené místo ožívá, protože toužíš a jsi chtěná.

Svíčky se mihotají. Stíny a kouř. Pokoj je provoněný květinami. Lilie, to musí být lilie. Takové, co už ti jednou přinesl, výrazně, vášnivě rudé. Jeho temně hnědé oči, bezedně hnědé, sdělují vše, co potřebuješ. Pro něho jsi krásná a drahá.

Pak jeden druhého svlékáte, tvé šaty končí na podlaze jako blýskavý bílý kruh na jeho černém saku.

Konečně kůže na kůži. Měkká a hladká. Zlatý prach a mléko. Jeho ramena pod tvými dlaněmi, pak jeho dlouhá záda, kde se zatínají svaly, jak ho vzrušuješ.

To, s jakou touhou se jí dotýkal, ji tolik rozněcovalo, že když ji zvedl do náruče, celá se chvěla. Položil ji na postel s bílým povlečením měkkým jako voda a spadl za ní.

Jeho rty přejížděly po jejím hrdle, zmocnily se jejích řader, což přidávalo vzrušení, a dlouhý, vlhký stah v jejím břiše ji přiměl zasténat jeho jméno.

Světlo svíček. Oheň v krbu. Květiny. Ne lilie, růže. Jeho hladké ruce, ruce džentlmena. Bohaté ruce. Prohnula se pod nimi a hrdelně zapředla jako kočka. Muži mají rádi, když jejich děvky vydávají zvuky. Pohladila ho v klíně. Připravený, víc než připravený, pomyslela si. Ale dráždila ho o něco déle. To jen manželky ležely pasivně a nechaly muže dělat si, co chtějí, aby to měly odbyté.

Proto muži chodívali za ní, proto ji potřebovali. Proto platili.

Nadzvedla ramena z kupy polštářů, až jí vlnité zlaté vlasy splývaly dozadu. Překulila se přes něho, provokovala ho kyprými řadry a boky, převrátila ho na posteli, aby se polibky mohla propracovat dolů, aby udělala to, co by jeho chladnokrevná, přísná žena nikdy nedokázala.

Jeho steny a vzdechy ji uspokojovaly.

Rukama ji teď držel za vlasy, tiskl je a mačkal, jak ho laskala. Měl úhledné tělo, které také jí skýtalo potěšení, ale i kdyby byl tlustý jako hroch, přesvědčila by ho, že je pro ni bůh. To bylo snadné.

Když si ho pak osedlala a zadívala se dolů na jeho pohlednou tvář, uviděla v ní nenasytnou touhu a usmála se. Pojala ho do sebe, rychle a tvrdě, a napadlo ji, že nic do ní nepasuje lépe než penis bohatého chlapíka.

Hayley vyskočila z pohovky, jako by ji vystřelili z kanónu. Srdce jí bušilo jako kladivo o kovádlinu. Prsa měla nateklá, jako by, ach ne, jako by je někdo dráždil. A rty ji pálily. V panice si sáhla do vlasů a málem se rozplakala úlevou, když ucítila své vlastní.

Někdo se zasmál, až leknutím uskočila, uhodila se o gauč a téměř se na něj zhroutila. Televize, uvědomila si, když si v obraně tiskla ruce na prsa. Jen televize a černobílé romantické drama.

Ach bože, co se to s ní dělo?

To nebyl sen, to nebyl jenom sen. Nemohl být.

Vyběhla z pokoje zkontrolovat Lily. Dítě spalo, přitulené k plyšovému pejskovi.

Donutila se zachovat klid a vydala se dolů. Ale u dveří do knihovny zaváhala. Za stolem seděl Mitch a cosi t'ukal do klávesnice laptopu. Nechtěla ho rušit, ale musela se ujistit. Chtěla mít jistotu. Čekat až do rána se jí nehodilo.

Vešla dovnitř. „Mitchi?“

„Hmm? Co? Kde?“ Vzhlédl a zamrkal skrze kostěné obroučky. „Ahoj.“

„Promiň, máš práci.“

„Jen nějaké e-maily. Potřebovalas něco?“

„Jenom jsem chtěla...“ Nestyděla se a nebyla prudérní, jen netušila jak převyprávět, co právě zažila, manželovi své zaměstnavatelky. „Hm, nevíš, jestli má Roz čas?“

„Tak jí nahoru zavoláme a zjistíme to.“

„Nechci ji rušit, pokud... Ale ano, ano. Mohl bys ji požádat, aby přišla dolů?“

„Dobře.“ Sáhl po sluchátku. „Něco se stalo, vid'?“

„Ano. Tak trochu. Možná.“ Aby měla jasno v jedné věci, vyšla do patra a zadívala se na fotografie na Mitchově nástěnce.

Zírala na obrázek muže ve formálním obleku – jeho výrazné rysy, tmavé vlasy, chladné oči.

„Tohle je Reginald Harper, vid'? Ten první.“

„Ano, je. Roz, mohla bys na chvíli sejít do knihovny? Je tady Hayley a chtěla by s tebou mluvit. Prima.“ Zavěsil. „Hned tu bude. Nedáš si něco – trochu vody nebo kávu?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, díky. Jsem v pohodě, jen se cítím zvláště. Když se sem Stella nastěhovala a začala tady bydlet, měla různé sny, že? Tehdy to vlastně doopravdy začalo. Chci říct, že předtím se občas ukázalo... nějaké to zjevení, ale nepřišlo se nic – aspoň jak Roz říkala – nebezpečného. Ohledně Nevěsty, myslím.“

„Tak nějak. Začalo se to stupňovat opravdu až potom, co se sem nastěhovala Stella s chlapci.“

„A po několika týdnech jsem přišla já. Takže jsme v Harperově domě byly tři.“ Ještě stále cítila mrazení v zádech. Promnula si holé

paže a zatoužila po teplé mikině. „Byla jsem těhotná, Stella měla malé kluky a Roz, no, Roz je pokrevní příbuzná.“

Přikývl. „Pokračuj.“

„Stelle se zdály sny. Intenzivní sny, které vypadaly, jako by jí je do vědomí zasadila Amélie. To není zrovna vědecký popis věci, ale...“

„Dobře řečeno.“

„A když se pak Stella a Logan...“ Odmlčela se, protože vešla Roz. „Promiň, že tě tahám sem dolů.“

„To je v pořádku. Co se stalo?“

„Nejdřív dokonči svou myšlenku,“ navrhl Mitch. „Cos chtěla říct?“

„Fajn. Když se pak Stella dala dohromady s Loganem, Amélii se to nelíbilo. Stelliny sny začaly být znepokojivější a drsnější a pak došlo k incidentům, které vyvrcholily tu noc, kdy nám Amélie bránila vstoupit do pokoje kluků. Ten den jsi k nám přišel poprvé, Mitchi.“

„Na to nikdy nezapomenu.“

„Tehdy nám řekla, jak se jmenuje,“ prohodila Roz. „Stella k ní dokázala proniknout a ona nám prozradila své křestní jméno.“

„A nemáte dojem, že Stelle od té doby dala docela pokoj? Ona by nám přece řekla, kdyby se sny opakovaly nebo kdyby na ni přímo nějak útočila.“

„Tehdy přesunula pozornost na Roz,“ řekl Mitch.

„Ano.“ Hayley přikývla, měla radost, že se jejich myšlenky ubírají stejným směrem. „A bylo to ještě intenzivnější, že? Tvoje sny za bílého dne, Roz.“

„A ještě větší projevy násilí.“

„Čím víc ses k Mitchovi přibližovala, tím víc šilela. Něco takového ji totiž rozčiluje. Málem tě zabila. Přišla ti na pomoc, dá se říct, když jsi byla v maléru a když došlo na konfrontaci, ale předtím tě napadla. Od té doby, co jste se s Mitchem zasnoubili a pak vzali, ti dala pokoj.“

„Zdá se, aspoň prozatím.“ Roz přistoupila blíž a přejela Hayley rukou po paži. „A teď se pustila do tebe.“

„Myslím, že jo. Mám dojem, že od chvíle, co jsme v domě my tři – myslím tebe, Stellu a mě – se chová nenormálně.“

Zadívala se na Mitche a rozhodila rukama. „Já nevím, jak to mám přesně vyjádřit, ale opravdu toho od té chvíle přibývá a koule se víc a víc obaluje a zrychluje, jestli mi rozumíte.“

„Ano a je to zajímavé. Vy tři – tři ženy v různém období života – jste se sešly ještě nezadané. Váš vztah nějak pronikl k Amélii. Ale jakmile se Stella a pak Roz s někým citově sblížily, začalo se její chování zhoršovat.“

„Zlato, neublížila ti nějak?“

„Ne.“ Hayley sevřela rty a zadívala se z jednoho na druhého. „Já vím, že bychom si měli sdělovat všechno, aby to Mitch mohl zaznamenat. Netuším, jak vám to mám nějak slušně povědět. Je to dost trapné.“

„Chceš, abych šel pryč?“ zeptal se Mitch. „Aby sis promluvila jen s Roz?“

„Ne, to by bylo pitomé – myslím ode mě. Stejně by ti to pak řekla.“ Aby nabrala odvahy, zhluboka si oddechla. „Fajn. Chtěla jsem si na chvilku odpočinout u televize v obývacíku. A dávali jeden starý film, a tak jsem se asi trochu zasnila. Všechny ty nádherné šaty a záře světel, však víte, krásné kluby, kde všichni tančí. Představovala jsem si, jaké by bylo mít takovou róbu a pak tam někoho potkat.“

Na chvíli se odmlčela. Nemusela vyprávět, že ten někdo byl Harper, to snad nemělo velký význam.

„No a tak jsme tančili a zamilovali se a já jsem uvažovala, jak to asi bude, až film skončí. Myslela jsem prostě na sex,“ dodala a odkašlala si. „Jen taková fantazie, svíčky, květiny, velká bílá postel a zamilovanost. No a pak jsme se milovali.“ Sklonila hlavu a vzala ji do dlaní. „To je děsně trapné.“

„Nebud' blázen. Kdyby mladá, zdravá holka jako ty nepomyslela na sex, začala bych se bát.“ Roz jí jemně zatřásla ramenem.

„Bylo to hezké. Romantické a vzrušující. Ale pak se to změnilo. Nebo já jsem se změnila. Byla jsem vypočítavá. Uvažovala jsem, jak na to půjdu. Přitom jsem cítila dotyky na kůži, to tělo a horkost. Byly tam růže. Cítila jsem vůni růží. Ve snu jsem nejdřív měla lilie, ale

najednou tam byly růže a oheň v krbu. A on měl jiné ruce – měkké a hladké. Ruce boháče, jak jsem si v duchu říkala. Myslela jsem na to, že jeho žena by nedělala to, co já, a proto přišel za mnou. A jak mi zaplatí. Uviděla jsem svoje vlasy. Jenže byly dlouhé, vlnité a blond. Cítila jsem je, když mi přepadly přes tvář. Nedívala jsem se na sebe, já jsem tam byla. Byla jsem to já! A viděla jsem ho. Dívala jsem se mu do obličeje.“

Obrátila se k nástěnce a ukázala na Reginalda. „Do tohoto obličeje. Byl ve mně a já viděla jeho tvář.“ Pak si znovu dlouze vydechla. „Tak, teď všechno víte.“ Po chvíli ticha promluvila Roz. „Nemyslím, že je tak zvláštní, aby tvůj mozek vymyslel takovou fantazii, Hayley. Všichni jsme strávili dost času přemýšlením o těchhle lidech. Víme, že byla jeho milenkou a porodila mu dítě, takže je jasné, že spolu měli sex. A pokud jde o ni, dá se předpokládat, že to byl aspoň částečně obchod.“

„Víš, jak se fyzicky cítíš, když to s někým děláš? Jak reaguje tělo? Nejen takovéto vzrušení z erotického snu, ale co se s tebou děje, když opravdu s někým jsi. Možná jsem to od Lilyina narození nezažila, ale ještě si na to dobře pamatuju. A přesně tak jsem se cítila, když jsem se probudila nebo probrala. Roz, já jsem jasně cítila ty růže. Vím přesně, jaký tvar mělo jeho tělo.“ Musela se znova nadechnout a pak ztěžka polkla. „Cítila jsem ho v sobě. Teda v ní, ale já jsem byla ona, když se to dělo. Líbilo se jí milování s někým hezkým a zkušeným. Ale nezáleželo jí na tom, jestli je ošklivý a nešikovný, brala to jen jako bonus. Musel být především bohatý – ostatní byla třesnička na dortu. Vím to, protože jsem byla v její hlavě. Anebo ona v mojí. Nepředstavovala jsem si to.“

„Já ti věřím,“ řekl Mitch.

„Oba ti věříme,“ opravila ho Roz. „Jsi jí věkem nejbližší v době, kdy zemřela. Možná proto se k tobě upíná a snaží se nám skrz tebe ukázat, jaké to pro ni bylo.“

„Pravděpodobně.“ Mitch se zaklonil v židli a Roz povytáhla obočí. „Aspoň se dovíme, jaká vlastně byla a co a proč se s ní dělo. Co dalšího bys o ní mohla říct?“

„No, mám dojem, že jí samotný sex zas tolik neříkal – spíš ta moc a kontrola než zbytek. Tohle prostě dělala a z jeho reakcí bylo jasné, že to umí dobře. Měla mnohem lepší tělo než já.“

Se smutným výrazem si přidržela ruce před hrudníkem, aby naznačila, jak byla Amélie obdařená. „Ale uvnitř byla chladná. Celou dobu, co to dělali, uvažovala, co z něho dostane. A cítila pohrdání – tak by se to dalo nejlíp nazvat – k manželkách mužů, jako byl on. To je asi všechno.“

„Neměla zrovna nejlepší povahu, ale z jejího pohledu možná ano,“ uvažoval Mitch. „Připadalo jí, že má moc a dělá si, co chce. Byla mladá, krásná, žádoucí pro bohaté muže a dokázala je ovládat pomocí sexu. Zajímavé.“

„Spíš děsivé. Když už bych si dopřála sex, tak radši ve vlastním těle. Ale i tak je mi líp, že jsem to ze sebe dostala. Myslím, že se vrátím nahoru a zkusím ještě trochu jógy. Snad mě nebude otravovat, když se zkroutím do pozice lotosového květu nebo tak něco. Díky, že jste mě vyslechli.“

„Až se zas něco přihodí, chci to slyšet,“ řekla jí Roz.

„Slibuju.“

Roz počkala, dokud Hayley neodešla, a pak se obrátila k Mitchovi. „Začneme se o ni bát, že ano?“

„Zkusíme s tím strachem počkat.“ Vzal ji za ruku. „Zatím ji budeme jen trochu víc hlídat.“

5

Ze Stellina kuchyňského okna mohla Hayley vidět rozlehlou zahradu za domem, dvorek, pergolu a domeček, který Logan s kluky vytvořili ve větvích platanu.

Sledovala, jak Logan houpá Lily na červené houpačce, zatímco kluci házejí Parkerovi starý balon.

Napadlo ji, že je to krásný pohyblivý obraz letního večera. Takový spokojený výjev po letním dnu bez vánku těsně předtím, než jsou děti volány k večeři a na verandě se rozsvítí světlo. Žlutá záře, která láká můry a vytváří kolem kruh, co znamená: Jsme doma.

Ještě si jasně pamatovala, jaké to je být děckem uprostřed srpna, milovat horko a snažit se zachytit každou kapičku slunce, než zapadne.

A teď se učila, jak doufala, být matkou. Být na druhé straně síťovaných dveří. Být ta, která rozsvěcí světlo na verandě.

„Zvykla sis na to, anebo se občas zadíváš ven a myslíš si, že jsi ta nejšťastnější ženská na světě?“

Stella s úsměvem přistoupila k oknu. „Obojí. Nechceš si s tou citronádou sednout venku na dvorku?“

„Za chvíličku. Nechtěla jsem o tom mluvit v práci. Ne kvůli práci, ale protože je to pořád na pozemcích Harperů a tam je i Amélie. Sem přijít nemůže.“

„Roz mi vyprávěla, co se ti stalo.“ Stella jí položila ruku na rameno.

„Neřekla jsem, že tam se mnou byl Harper. Myslím, že když jsem si to začala představovat, byl to Harper. Prostěji nemůžu přiznat, že fantazíruju o tom, jak jsem nahá s jejím synem.“

„V tuhle chvíli je to asi ospravedlnitelné. Stalo se od té doby něco?“

„Ne, nic. Ani nevím, jestli si mám přát, aby se něco stalo nebo ne.“ Dívala se, jak Logan zachytil míč, co přiletěl jeho směrem, hodil ho zpátky a vyslal tím kluky i psa na bláznivou honičku, zatímco Lily v houpačce nadsakovala a tleskala.“

„Řeknu ti, že kdybych už měla žít život někoho jiného, nejradši bych si vyzkoušela tvoji roli.“

„Chci být dobrá a upřímná kamarádka, Hayley, ale s Loganem ti spát nedovolím.“

Hayley se rozesmála a šťouchla do Stelly loktem. „Kazisvěte. Ale i když jsem to tak nemyslela, mám pocit, že... by to bylo něco.“

Stella se usmála jako kočka. „Hádáš správně.“

„Myslela jsem spíš na to, jaké by bylo, kdyby do mě byl někdo tak blázen jako Logan do tebe. Přidej párek skvělých dětí a krásný dům a k čemu potřebuješ nějaké fantazie?“

„Taky jednou najdeš, co hledáš.“

„No slyšíš mě? Jako bych byla nějaké odstrkované děcko. Vůbec nechápu, co to se mnou je.“ Zacvičila si rameny, aby ze sebe setřásla trochu tíhy. „Každou chvíli se přistihnu, jak se lituju. To se mi vůbec nepodobá, Stello. Vždyť jsem šťastná. A když ne, snažím se být. Většinou si nestěžuju a nebrblám.“

„To je pravda.“

„Možná jsem zamilovaná do Harpera, ale kvůli jednomu trápení se nesložím. Až příště uslyšíš, jak se lituju, radši mi jednu vlep.“

„Jasně, od čeho jsou přátelé?“

* * *

Myslela to vážně. Nepatřila k lidem, kteří smutně vypočítávali záporny svého života a zkoušeli, jestli nepřeváží nad kladnými věcmi. Pokud se něco pokazilo nebo chybělo, začala jednat. Napravila problém a jela dál. A když nešel napravit, hledala nejlepší způsob jak se s ním smířit.

Když je matka opustila, byla vystrašená, smutná a ublížená. Ale protože ji nemohla přivést zpátky, zvládla to i bez ní, a docela dobře, pomyslela si cestou zpět k Harperovu domu.

Naučila se starat o domácnost a pak s otcem vedli hezký život. Byli šťastní, tatínek ji měl rád a ona uměla být užitečná.

Ve škole se dobře učila. Našla si zaměstnání, aby pomohla s výdaji. Dokázala pracovat a radovat se z práce. Ráda se učila nové věci a prodávala lidem to, z čeho měli radost.

Kdyby zůstala v knihkupectví v Little Rocku, stala by se manažerkou. Zasloužila by si to.

Ale pak tatínek zemřel. To narušilo základy jejího života a otrásl s ní víc než cokoli předtím nebo potom. On byl její kotva a ona jeho. Nic už se pak nezdálo pevné a stabilní, její žal připomínal otevřenou ránu.

A tak hledala přítele. Ničím víc pro ni nebyl, přiznala si, když zahýbala na příjezdovou cestu. Hezký kluk a utěšitel.

Počali spolu Lily a za to se nestyděla. Útěcha sice nebyla láska, ale i to bylo dobré a štedré. Jak by mu jeho laskavost mohla oplatit tím, že by mu vnutila manželství a zodpovědnost, když stejně chodil za jinou v době, kdy poznala, že je těhotná?

Netrápila se – nebo jen zřídka. Neproklínala boha ani lidi. Uměla přijmout odpovědnost za vlastní činy, jak ji naučil otec, a zvolila si to, co považovala za správné.

Nechala si dítě a vychovávala ho sama.

Ale nešlo to tak snadno, pomyslela si s úsměvem, když parkovala před domem. Little Rock, knihkupectví a dům po otci už nebyly tou bezpečnou zónou, když na ní těhotenství začalo být vidět. Došlo na významné pohledy, otázky a klepy.

A tak ji čekal nový start.

Vystoupila z vozu, obešla ho, otevřela zadní dveře a odepnula Lily ze sedačky.

Prodala, co šlo, a zapakovala zbytek. Pozitivní krok kupředu. Všechno co čekala od návštěvy u Roz, byla možnost získat práci. A místo toho dostala novou rodinu.

Jen další důkaz, že dobré věci se dějí, jen když podnikne nějaké kroky, když se o něco snaží a pak má i trochu štěstí a potká lidi, kteří jí dají šanci ukázat se v nejlepším světle.

„A to my máme, Lily.“ Zvedla dítě do náruče a pokryla mu tvář polibky. „Jsme dvě šťastné holky.“

Přehodila si tašku s plenkami přes rameno a bokem zabouchla dveře auta. Ale než se vydala k domu, něco ji napadlo.

Možná přišla chvíle znova zkusit štěstí.

Kdo sedí v koutě a čeká, málokdy se dočká. Kdo něco zkusí, uspěje nebo prohraje. Ale obojí je lepší než stát na místě.

Obešla dům a čekala, jestli to sama sobě nerozmluví. Ale myšlenka už zakořenila a ona nedokázala najít dobrý důvod proč ji potlačit.

Co když mu přivodí šok nebo děs? Ale to je jeho problém. Ona se aspoň něco dozví a nebude se pořád trápit nějakými dohady.

Jakmile došla na známý ohyb cesty, postavila Lily na zem a nechala ji k Harperovým dveřím dojít první.

Třeba nebude doma, ale u nějaké holky. Nebo hůř, nějaká holka bude u něho. Fajn, to by nebylo dobré, ale ona to nějak přežije.

Bylo na čase něco podniknout.

Třebaže se ještě nesetmělo, zahradní světla zářila, jemné zelené lampičky na cihlovém lemu jí ukazovaly cestu. Několik prvních světlušek blikalo nad otevřenými květy a pak dál nad plochou trávniku, aby se následně vytratily ve stínech lesa.

Hayley nasála vůni otočnicku, hrachoru, růží a o něco štiplavější pach půdy. Všechny ty odstíny vůní spolu s různými tóny zeleně bude mít v mysli navždy spojené s Harperem a tímhle místem.

Dohnala Lily a zaklepala. Náhle ji napadlo schovat se stranou a nechat dítě plácát rukama do Harperových dveří, kam dopadal žlutý kruh světla.

Když otevřel, slyšela, jak Lily pronesla svůj pozdrav, něco mezi ahoj a hej, a pak radostně vykřikla.

„Podívejme, co jsem to našel za dveřmi.“

Ze svého úhlu Hayley zahlédla, jak Lily vztáhla ručky a Harper se pro ni sehnul. Jakmile ji vzal do náruče, začala brblat vzrušeným a nesrozumitelným jazykem.

„Vážně? Že ses chtěla zastavit a říct mi ahoj? Možná bys ráda šla dál a dala si sušenku. Ale nejdřív radši najdeme tvoji maminku.“

„Ta je tady.“ Hayley se smíchem vyskočila z úkrytu. „Promiň, ale bylo to tak roztomilé. Víš, že nemůžeme projít kolem, aby tě nechtěla vidět, tak mě napadlo zaklepat a nechat ji tady stát samotnou.“

Chtěla si dítě vzít, ale jako pokaždé v Harperově přítomnosti Lily zavrtěla hlavou a přimkla se ke svému oblíbenci.

„Zmínil jsem to slovo na s. Tak pojď dál a já pro ni jednu najdu.“

„Nemáš práci?“

„Ne. Právě jsem uvažoval, že si dám pivo a pustím se do nějakého papírování. Nebo spíš jen to první.“

„Já sem moc ráda chodím na návštěvu.“ Rozhlédla se po obývacím, zatímco Harper nesl Lily do kuchyně. „Jsi docela pořádný na svobodného kluka.“

„To mě asi naučil život s mamkou.“ S Lily na boku sáhl do jedné skříňky a vytáhl krabičku s kreky ve tvaru zvířátek, které pro ni schovával. „Hele, jak se to sem dostalo?“

Otevřel krabičku a jednu sušenku vydoloval. „Nedáš si pivo?“

„Neškodilo by. Dneska po práci jsem se stavila u Stelly. Skončily jsme u grilovaných hamburgerů, ale víno jsem odmítla. Nerada piju, když mám řídit, radši si ani neloknu, pokud mám Lily v autě.“

Podal jí pivo a sám si jedno otevřel. „A jak se máš?“ Když jen zpytavě naklonila hlavu, pokrčil rameny. „Fámy se šíří. Slyšel jsem, co se ti včera stalo. Jenže tohle se týká nás všech, tak bychom si to měli říct.“

„Je trochu trapné, že si předáváte moje erotické sny.“

„Tak to není. A kromě toho na erotických snech není nic špatného.“

„Byla bych radši, kdyby ten příští vzešel z mé hlavy.“ Lokla si piva a přitom ho sledovala. „Jsi mu trochu podobný, víš?“

„Cože?“

„Reginaldovi, zvláště teď mi to tak připadá, když jsem ho zažila, jak se říká, v intimní situaci. To je osobnější než nějaká stará fotka. Jsi stejně vybarvený, máš stejný tvar obličeje i rtů. Jen postavu neměl tak dobrou jako ty.“

„No, dík.“ Zvedl pivo a napil se zhluboka.

„Byl štíhlý, ale měkký. I jeho ruce. A starší než ty, už trochu prošedivělý. A kolem rtů a očí měl takové tvrdé vrásky. Ale i tak byl moc hezký a potentní.“

Vytáhla z tašky na plenky sací hrneček s džusem a hrací kostku. Když tím Lily podplatila, nechala se vzít a postavit na zem.

„Máš větší ramena a tady žádný špek.“ Píchla ho prstem do břicha.

„Tak fajn.“

Lily se usadila na podlaze a mačkala hrací kostku, takže se střídavě ozývaly melodie ‚This Old Man‘ a ‚Bingo‘.

„Musela jsem si toho všimnout,“ pokračovala Hayley, „protože jsme byli nazí a zpocení.“

„To jo.“

„Zvlášť těch rozdílů a podobností, protože když jsem začala fantazírovat – sama za sebe – byl jsi tam ty.“

„Byl jsem... cože?“

Fajn, trochu šokovaný, ale spíš zmatený, usoudila a šla do toho. „Začalo to s tebou, asi takhle.“

Zajela mu rukou za krk a zvedla se na špičkách. Zarazila se těsně u jeho rtů, aby prožila okamžik, kdy se zadrhává dech a srdce klopýtne. Pak se přiblížila docela.

Měkký dotyk, přesně jak si představovala. A teplý. Jeho vlasy hedvábně ležely na hřbetě její ruky a tisknout se k jeho tělu bylo tak příjemné.

Docela ztuhl, až na srdce, které prudce bilo blízko jejího. Pak ucítila jeho ruku na zádech a zaťatou pěst, jak v prstech stiskl její halenku.

Lilyina kostka na podlaze zvesela břinkla.

Přinutila se odstoupit. Krůček po krůčku, nařídila si. Třebaže se jí chvěl žaludek, co nejležérněji se napila piva, zatímco se na ni svýma hnědýma očima upřeně díval.

„Tak co myslíš?“

Zvedl ruku a zase ji spustil. „Mám dojem, že jsem ztratil schopnost rozumně uvažovat.“

„Až se ti vrátí, dej mi vědět.“

Otočila se a začala sbírat Lilyiny věci.

„Hayley.“ Rychle ji chytil za opasek kalhot a přitáhl. „Ne-e.“

Žaludek jí radostně poskočil. Ohlédla se přes rameno. „Což znamená?“

„Tím chci říct, že sem nemůžeš jen tak přijít, políbit mě a zase zmizet. Byla to jen ukázka toho, cos zažila s Amélií, nebo to znamenalo něco jiného?“

„Jen jsem chtěla vědět, jaké by to bylo, tak jsem to zjistila.“

„Fajn.“ Otočil ji, mrkl se dolů, jestli je Lily stále zabraná do hraní, a pak Hayley natlačil na linku.

Chytil ji za boky a přísál se k jejím rtům. Jakmile jeho jazyk vklouzl dovnitř, ta známá chuť, jeho ruce po ní bloudily a zažehávaly jiskry pod kůží.

Pak ustoupil a přejel palcem po jejích svědících rtech. „Taky jsem chtěl vědět, jaké by to bylo. Takže teď to snad víme oba.“

„Vypadá to tak,“ vypravila ze sebe.

Protože ho Lily přišla zatahat za kalhoty, zvedl ji do náruče. „Myslím že komplikované.“

„Jo, to je. A moc. Musíme na to jít pomalu a všechno si dobře promyslet.“

„Jasně. Nebo se na to můžeme vykašlat a já za tebou dneska v noci přijdu.“

„Já... já bych chtěla říct ano. Myslím si ano,“ odpovídala horečně. „Ano mi přímo křičí v hlavě, ale nevím, proč to nějak nemůžu vyslovit. Vždyť přesně to chci.“

„Ale...“ Přikývl. „To nic. Dáme tomu trochu času. Určitě.“

„Určitě,“ opakovala a spěchala posbírat hračky. „Musím jít, nebo se zapomenu, protože, kruci, ty ale umíš líbat. Ale měla bych dát Lily spát. Nechci všechno pokazit, Harpere. Mám hrozný strach, že něco pokazíme.“

„Nepokazíme.“

„Nesmíme.“ Popadla Lily, třebaže se žalostně rozplakala, že ji bere od Harpera. „Uvidíme se v práci.“

„Jasně, ale můžu tě doprovodit.“

„Ne.“ Pospíchala ke dveřím a Lily jí plakala a vzpouzela se v náručí. „Ona se uklidní.“

Pláč se stupňoval do plně rozvinutého záchvatu s kopáním, vzpínáním a uširvoucím řevem. „Proboha, Lily, vždyť ho zítra uvidíš. Neodchází přece do války.“

Taška se jí z ramene svezla na předloktí a tížila ji jako kotva, zatímco se její sladké děťátko změnilo v démona s rudou tváří. Malé botky s pevnými špičkami ji bolestivě kopaly do boku, břicha a stehů, jak se snažila vléct deset kilo vzteku úporným letním vedrem.

„Taky bych tam ráda zůstala, víš?“ Zoufalství jí přiosťřilo hlas.
„Ale nemůžeme, tak to prostě je a musíš se s tím smířit.“

Pot jí stékal do očí, že se jí na chvíli zamlžil pohled a vznešený starý dům působil jako fáta morgana. Přelud, k němuž nikdy nedojde.

Bude se jí stále jen vzdalovat, protože není skutečný. Pro ni ne. Ona sem nikdy opravdu nepatřila. Bylo by lepší a rozumnější, kdyby se sbalila a odstěhovala. Ten dům a Harper byly jedno a totéž – obojí jí nikdy nemohlo patřit. A dokud tady zůstávala, ani ona nebyla skutečná.

„Ale, copak je to tady?“

Skrze chvějivou clonu horka a stmívání uviděla Roz a šklubla sebou, jak se prudce vrátila do reality. V žaludku pocítila slizký jazyk nevolnosti. Pak se Lily, celá uslzená, vyprostila z její náruče a vrhla se k Roz.

„Zlobí se na mě,“ odpověděla Hayley chabě a sama ucítila pálení slz, jak Lily objala Roz kolem krku a plakala jí na rameni.

„To nebude naposled.“ Róz pohládila dítě po zádech, instinktivně se začala pohupovat ze strany na stranu a přitom se podívala na Hayley. „Copak ji rozčílilo?“

„Uviděla Harpera a chtěla u něj zůstat.“

„Je těžké opouštět svého oblíbence.“

„Potřebuje vykoupat a uložit. Už to mělo být. Omlouvám se, že otravujeme. Ten její řev musel být slyšet až dole v Memphisu.“

„Neotravujete. Není první ani poslední děcko, co jsem viděla vztekat se.“

„Vezmu ji nahoru.“

„Donesu ji tam.“ Roz se vydala ke schodům do patra. „Jedna druhou jste pěkně rozhodily. To se stává, když dítě chce jednu věc a mamka ví, že potřebuje něco jiného. Nakonec se cítíš provinile, protože se chová, jako by to byl konec světa a tys jí ještě podrazila nohy.“

Hayley po tváři stekla slza, a tak ji otřela. „Nesnáším, když ji musím zklamat.“

„Jak jsi ji mohla zklamat, když pro ni děláš to nejlepší? Vždyť už je unavená,“ řekla Roz a otevřela dveře do pokojíčku, kde

rozsvítila lampičku. „A upocená. Potřebuje se vykoupat, převléknout a trochu se uklidnit. Běž, napušť vodu, já ji zatím svléknu.“

„To je v pohodě, já...“

„Zlato, musíš taky někdy přijmout pomoc.“

Protože Roz už klidnější Lily odnášela, Hayley se přesunula do koupelny. Pustila vodu, přidala pěnu, v níž se Lily ráda cachtala, a také gumovou kachničku a žabky. Přitom se přistihla, jak několikrát za sebou polykala slzy.

„Mám tady jedno nahé děťátko,“ slyšela Roz. „No panečku, koukněte na to břicho, to se musí polechtat.“

Lilyin smích přiměl Hayley potlačit slzy a Roz vešla dovnitř.

„Proč si třeba nedáš sprchu? Jsi uříčená a smutná. My si to s Lily ve vaně spolu užijeme.“

„Nechci, abys to všechno dělala sama.“

„Už jsi tady dlouho a musíš vědět, že nenabízím nic, co bych dělat nechtěla. Jen jdi. Dej se do pořádku a trochu vychladni.“

„Tak dobře.“ Protože měla strach, že se rozbere, raději odešla.

Vykoupaná, osvěžená a trochu klidnější se Hayley vrátila právě ve chvíli, kdy Roz ospalé Lily oblékala bavlněnou noční košilku.

Dětský pokoj voněl pudrem a mýdlem a její děťátko bylo zase klidné.

„A tady je maminka, aby ti dala pusinku na dobrou noc.“ Roz Lily zvedla a ta k matce natáhla ručičky. „Přijď za mnou do obývacího, až ji uložíš.“

„Dobře.“ Přivinula k sobě dítě a nadechla se vůně jeho vlasů a pokožky. „Díky, Roz.“

Chvilí tam postála a to objetí ji vracelo do rovnováhy. „Maminka se ti omlouvá, zlato. Dala bych ti všechno na světě, kdybych mohla, a schovala bych ti to do stříbrné krabičky.“

Následovaly polibky a šepot, když Lily ukládala do postýlky a podala jí plyšového pejska. Nechala noční lampičku svítit, vyklouzla z pokojíčku a přešla chodbou k obývacímu pokoji.

„Donesla jsem trochu balené vody.“ Roz jí jednu podala. „Vyhovuje?“

„Jasně. Je mi tak trapně, Roz. Nevím, jak bych to bez tebe zvládla.“

„Taky dobře. Se mnou líp, ale to všichni.“ Roz se posadila a natáhla si nohy. Dnes byla naboso a nehty si nalakovala výrazně růžovou barvou. „Jestli si budeš vyčítat každý záchvat vzteku svého děcka, do třiceti se zblázníš.“

„Já vím, že byla unavená. Měla jsem ji hned odvést domů, místo abych ji brala na návštěvu k Harperovi.“

„Tu návštěvu si určitě užila stejně jako on. Teď pokojně spí v postýlce a všechno je v pořádku.“

„Nejsem špatná matka, že ne?“

„To rozhodně ne. Tvoje dítě je šťastné, zdravé a milované. A sladoučké. Sice přesně ví, co chce a kdy to chce, ale to je podle mě důkaz charakteru. I na zlost má právo jako každý druhý, nebo ne?“

„Ale že ji to dneska posedlo. Já nevím, co to se mnou je, Roz.“ Hayley odložila láhev, aniž se napila. „Jednu chvíli jsem přecitlivělá a protivná a druhou lítám v oblacích. Člověka by napadlo, že jsem zase těhotná, ale to by muselo být druhé neposkrvněné početí.“

„V tom to možná vězí. Jsi mladá a zdravá. Máš potřeby a neuspokojuješ je. Sex je důležitá věc.“

„Možná, ale v mé situaci se tak snadno a bezpečně nesežene.“

„Já dobře vím, jaké to je. A ty víš, že kdybys chtěla na nějaké rande, máš k dispozici hodně ochotných chův.“

„To vím.“

„Vlastně mě napadlo, Hayley, že sex by mohl být jeden z klíčů k řešení Améliiny záhady.“

„Promiň, ráda bych pomohla, ale sex s Amélií je pro mě tabu. Duch, ženská a ještě šilená, to jsou tři silné důvody proti.“

„To je moje holka,“ rozesmála se Roz. „Mluvili jsme s Mitchem o tom, co se ti tuhle večer stalo, jen jsme tak rozvíjeli různé teorie. Amélie přes sex získávala, po čem v životě toužila. Bylo to její zboží. Každopádně jsme došli k tomu, že byla Reginaldovou milenkou a že s ním počala dítě.“

„No, možná že ho i milovala, možná se nechala svést a byla do něho zamilovaná. Známe jen Beatricin pohled na věc z jejího deníku a to určitě není objektivní zdroj.“

„Dobrá poznámka, asi máš pravdu.“ Roz se zamyšleně napila vody. „Ale o sex tam stejně šlo, i kdyby ho milovala a on ji využil. Reginald k ní chodil pro svoje potěšení a ze zjištěných důvodů. Chtěl počít mužského potomka. Z toho se dá usoudit, že Amélie neměla k sexu právě zdravý přístup.“

„No jo.“

„Pak do toho vstoupíme my tři, co žijeme v tomhle domě. Stella ji slyší i vidí, což není tak divné, protože má děti. Pak přijde Logan a s ním nejen citové, ale i sexuální vzplanutí. A začínají se dít věci. Přejdeme ke mně a Mitchovi, další sexuální kontakt a ještě víc násilných výjevů. A teď ty.“

„Já ale s nikým nespím.“ Zatím, domyslela si. Ach bože.

„Ale myslíš na to. Zvažuješ to stejně jako předtím Stella. Nebo já.“

„Takže... ty myslíš, že se na mě soustředí, protože ji nějaká sexuální energie přitahuje jako magnet. A zase se to začne stupňovat.“

„Myslím, že je to možné, zvláště jestli je ta sexuální energie spojená se skutečným citem. S láskou.“

„Kdybych se teda k někomu přiblížila, mohla by mu ublížit. Nebo Lily. Mohla by...“

„Počkat.“ Roz se dotkla její ruky. „Dítěti ona nikdy neublížila, nikdy za celé ty roky. Není žádný důvod obávat se, že by nějak ohrozila Lily. Ale s tebou je to jiné.“

„Mně by mohla ublížit, nebo to zkusit, chápu.“ Hayley si rozechvěle vydechla. „Takže se musím postarat, aby se to nestalo. Taky by mohla útočit na někoho z vás. Na tebe nebo Mitche, na Davida, na kohokoli. A kdyby existoval někdo, o koho bych stála, stal by se pravděpodobně jejím terčem on, že?“

„Možná. Ale nemůžeš stavět svůj život na nějakých možnách. Máš právo žít plnohodnotně. Hayley, nechci, aby ses cítila povinná zůstat tady nebo pracovat v zahradnictví.“

„Ty chceš, abych odešla?“

„Ne.“ Roz pevněji stiskla její ruku. „Z čistě sobeckých důvodů tě tady chci. Jsi jako dcera, kterou jsem nikdy neměla. A to děťátko

vedle v pokoji je sluníčko mého života. Právě pro to, co pro mě znamenáš, ti říkám, že můžeš jít.“

Hayley se zhluboka nadechla a vstala, aby přešla k oknu. Zadívala se do letní zahrady, tak jasné a barevné v mlhavém soumraku. A na domek na kočáry na jejím konci s rozsvícenou lampou nade dveřmi.

„Matka nás opustila. Já a tatínek jsme jí nestačili. Nemilovala nás asi dost. Když zemřel, netušila jsem ani, kam jí o tom napsat. Nikdy neuvidí svoji vnučku. To je myslím její škoda. Ale Lilyina ne. Lily má tebe. Odejdu, když si to budeš přát. Najdu si jiné bydlení i práci. Budu se od Harperova domu držet co nejdál, dokud bude třeba. Ale nejdřív mi něco musíš říct. A já vím, že mi řekneš pravdu, protože to vždycky děláš.“

„Dobře.“

Otočila se, aby Roz viděla do očí. „Kdybys teď stála tady na mém místě a měla se rozhodnout, jestli opustíš lidi, které miluješ – zvlášť když jim můžeš být užitečná – odejdeš z domu a z práce, které máš ráda, protože by mohly nastat problémy? Co kdyby pak přišly a stalo se něco zlého. Co bys udělala, Roz?“

Roz vstala. „Takže asi zůstáváš.“

„Asi ano.“

„David upekl broskvový koláč.“

„Ach bože.“

Roz vztáhla ruku. „Tak si půjdem dát pořádný kus a já ti přitom povím o květinářství, které bych chtěla příští rok otevřít.“

* * *

V domku na kočáry se Harper probíral zbytky jídla. S myšlenkou na Hayley pak snědl kus pečeného kuřete od Davida.

Přišla a změnila pravidla hry a on si teď nebyl jistý, co má dělat s míčem. Jeden a půl roku se snažil potlačovat svoje city a touhy, pokud šlo o Hayley, a předpokládal – podle jejího postoje a všech náznaků – že ho bere jako kamaráda. Bože, nebo jako nevlastního bratra.

Ze všech sil se pokoušel do té role dostat.

A ona si teď přitančí a zkouší to na něj. Líbala ho, až se mu zavařil mozek za zvuků... Čeho vlastně? – „Binga“.

Vždycky když tu směšnou písničku odted' uslyší, vzruší ho to.

Co by měl jako dělat dál? Pozvat ji ven? Zvát holky na rande docela uměl. Bylo to normální. Jenže na tomhle nebylo normálního nic. Zvláště když sám sebe přesvědčil, že ona o něho nemá zájem, a tak by ho taky neměl mít.

Navíc spolu pracovali a ona žila ve velkém domě s jeho matkou. Ach bože. Pak musel vzít v úvahu Lily. Úplně ho ničilo, jak plakala, když ji Hayley odváděla domů. Co kdyby se dali dohromady a pak se to pokazilo? Nemělo by to na Lily špatný vliv?

Musel se postarat, aby nemělo. Postupovat opatrně, pomalu a klidně.

Což znamenalo pustit z hlavy myšlenku, že po setmění zajde za Hayley do ložnice a nechá přírodu dělat svoje.

Uklidil v kuchyni, jak měl ve zvyku, a pak se vydal do patra, kde byly ložnice, koupelna a malý pokoj, který používal jako kancelář. Hodinku strávil papírováním a nutil se myslet na obchodní záležitosti vždycky, když se mu vybavila Hayley.

Zapnul sportovní kanál a chopil se knihy, aby se věnoval své oblíbené večerní aktivitě. Četbě mezi směny baseballu. Někdy po osmém inningu, kdy Boston ztrácel dva body a Yankees měli běžce na druhé metě, začal usínat.

Zdálo se mu, jak se s Hayley milují na hřišti Fenway Park, válí se nazí po trávníku, zatímco kolem nich probíhá utkání. Byl si vědomý, co přesně dělá pálkař, i když se Hayley kolem něho zaklesla těma svýma dlouhýma nohama a on do ní pronikal. Klesal do horkosti i do těch měkce modrých očí.

Probudila ho rána a jeho rozespalá mysl vzápětí zaregistrovala úder míče o pálku. Pomyslel na home run, ještě než si sedl a zatřepal hlavou, aby zahnal spánek.

Druhá rána z přízemí zněla jako výstřel z pistole, žádný sen.

V mžiku vyskočil, popadl baseballovou pálku a vyběhl z místnosti.

Jako první ho napadlo, že Bryce Clerk, exmanžel jeho matky, vylezl z vězení a vrátil se, aby dělal další problémy. Toho bude

litovat, pomyslel si Harper hrozivě a sevřel pálku. Krev se v něm vařila, když běžel dolů vstříc bušení a třeskotu.

Plácl do vypínače a v tom okamžiku spatřil, jak na něj vzduchem letí talíř. Instinktivně se sehnul. Talíř narazil a rozletěl se na kusy.

Pak nastalo naprosté ticho. Místnost, kterou uklidil, než odešel nahoru, vypadala jako po nájezdu zvlášť ničivého gangu vandalů. Po zemi se válelo rozbité nádobí polité pivem, spolu se zbytky roztráštěných pivních lahví. Dveře lednice dokořán a všechno jídlo bylo vyházené. Skřínky a stěny někdo potřísnil odpornou směsí kečupu a hořčice.

Byl tam ale docela sám a jeho dech se srážel v chladu, který ještě nestačil vyvanout.

„Mrcha.“ Prohrábl si vlasy. „Mrcha jedna.“

Použila kečup – aspoň doufal, že je to tahle neškodná přísada, a ne krev – aby jím na zeď napsala zprávu.

Nedám si pokoj.

Prohlížel si ten nepořádek. „Tak to nejsi sama.“

6

Mitch si upravil na nose brýle a podíval se na fotky zblízka. Harper si dal záležet, uvědomil si, udělal záběry z různých úhlů, detailní a celkové.

Ten chlapec měl pevnou ruku a chladnou hlavu.

Ale...

„Měl jsi nás zavolat, když se to stalo.“

„Bylo to v jednu v noci. K čemu? Takhle přesně to tam vypadalo.“

„Zdá se, žeš ji něčím naštvál. Napadá tě čím?“

„Ne.“

Mitch rozložil fotografie před sebou a David mu nakukoval přes rameno. „Tys ten binec uklidil?“

„Jo.“ Napětí z jeho postoje přímo sálalo. „Rozbila mi úplně všechno nádobí.“

„To zas není taková škoda. Stejně bylo ošklivé. A co je tohle?“ David chňapl po jedné z fotografií. „Sušenky twinkie. Kolik ti je, Harpere, dvanáct?“ David se zatvářil lítostivě a zavrtěl hlavou. „Začínám se o tebe bát.“

„Náhodou mám twinkie rád.“

Mitch zvedl ruku. „Nechte sladkosti stranou.“

„Twinkie je časovaná bomba plná cukru, tuku a konzervačních látek.“ David ho přerušil a pokusil se Harpera štípnout do břicha.

„Nech toho.“ Ale škádlením se přece podařilo prorazit hradbu Harperovy zlosti.

„Tak kluci,“ dodal Mitch mírně, „vraťme se k věci. Tohle je další změna jejího chování. Říkal jsi, že ještě nikdy nepřišla do domku na kočáry a nedělala ti problémy.“ Pohlédl na Harpera a počkal na souhlas.

„Ano.“ Zadíval se na fotografie, které pořídil, a zase pocítil šok, vztek a únavu z nekonečného uklízení té pohromy. „A tohle je úžasný debut.“

„Tvoje matka se o tom musí dovědět.“

„Ale jo.“ Ještě nasupený Harper přešel k zadním dveřím a zadíval se do ranní mlhy. Záměrně počkal, dokud neuvidí, jak si

matka ráno vyráží zaběhat. „Cením si svého života, ne? Ta by mi dala. Ale chtěl jsem to probrat s vámi, než ji do toho zatáhneme.“ Zvedl hlavu ke stropu, kde odhadoval, že už vstává Hayley. „Nebo kohokoli z nich.“

„Strategie na ochranu žen v domě?“ Schválně protáhl David. „Ne že bych nesouhlasil, synu, ale to se Roz líbit nebude.“ Ukázal prstem ke stropu. „Ani jí ne.“

„Nechci, aby začaly šlét, to je všechno. Mohli bysme to trochu zmírnit. Vždyť šlo jen o nádobí a nějaké jídlo.“

„Osobní útok, Harpere, ne na tebe, ale na tvůj majetek a ve tvém domě. Tak to je a tak se na to budou dívat.“ Mitch mávl rukou, než mohl Harper promluvit. „Už jsme zvládli horší věci, zvládnem i tohle. Důležité je přijít na to, proč to udělala.“

„Možná proto, že je blázen,“ odsekl Harper. „To bude takový menší důvod, ne?“

„Podobá se matce, když se rozčiluje,“ podotkl David. „Taky je protivný a tvrdohlavý.“

„Všiml jsem si. Ale v minulosti směrem ke tvému domu už šla.“ Mitch si sedl na okraj stolu. „Sami jste ji viděli jako děti. Dá se předpokládat, že tam někdy byla i za svého života. Nejspíš až po tom, co sem Reginald Harper přinesl jejich dítě, aby ho vydával za svého právoplatného dědice.“

„A dá se předpokládat, že byla šílená jako opice na cracku,“ dodal David. „Protože tak vypadala.“

„Ale taky víme, že ji to místo nezajímalo, co tam Harper žije. Jak je to dlouho?“

„Kruci, co já vím.“ Trhl rameny a začal prsty klepat do stehna v odrbaných pracovních kalhotách. „Od vysoké. Šest sedm let.“

„Ale teď tam přišla a ničila. Možná je blázen, ale musí mít důvod. Všechno co udělala, mělo nějaký důvod. Nepřinesl sis tam v poslední době něco nového?“

„Hm, ne.“ Ten nápad ho přiměl zastavit se a přemýšlet. „Rostliny. Na přezimování, ale to už dělám celé roky. Jinak obvyklé věci, nákupy, cédéčka, oblečení. Nic zvláštního.“

„A nikoho?“

„Prosím?“

„Měls tam někoho, kdo tam dřív nechodil? Třeba ženu?“

„Ne.“

„To je ale smutné.“ David vzal Harpera kolem ramen. „Už ti to tak nejde, co?“

„Ale jde mi to dobře, jen na to nemám čas.“

„A než to začalo, cos dělal?“

„Díval se nahore na baseball a četl. Usnul jsem a pak mě probudil ten randál.“

Zaslechl Lilyino veselé volání a lekl se. „Kruci, už jdou. Mitchi, dej to pryč, než...“

Zmlkl a proklel se, že nebyl dost rychlý, protože Lily předběhla Hayley a s nataženýma ručkama ho vesele vítala.

„Zaslechla tvůj hlas,“ řekla Hayley, když Lily zvedl do náruče. „A celá se hned rozzářila.“

„Umí to, umí,“ odfrkl si David, „ale s batolaty.“

„Tohle je pro ni hezký začátek dne.“ Hayley zašla k lednici pro džus, ale když se vrátila s lahví a Lilyiným sacím hrnkem, uviděla fotografie. „Co to je?“

„Nic, jen takové noční dobrodružství.“

„Můj bože, ten binec! Tys měl večírek a nepozval nás?“ Pak zamrkala, zbledla a nahnula se blíž. „Ach ne. Amélie.“

„Jsi v pořádku? Nejsi zraněný?“ Upustila hrnek a otočila se k němu. „Harpere, neudělala ti nic?“

„Ne, ne.“ Poplácal ji po ruce, kterou mu přejela po tváři a paži. „Je to jen nádobí.“

David zvedl plastový hrnek a povytáhl obočí na Mitche. Pak významně zašeptal: „Aha.“

„Ale koukni na ty věci.“ Popadla jednu fotku. „Tvoje krásná kuchyňka. Co to s ní je? Proč musí být tak zlá?“

„Asi ji štve, že už je po smrti. Myslím, že Lily chce svůj džus.“

„Dobře, dobře. Když to není jedno, je to šest dalších věcí. Nemluvím o Lily, ale o Amélii. Začínám toho mít dost.“ Nalila džus do hrnku, přišroubovala víčko a podala ho dítěti. „Tady máš, koťátko. Ale co s tím uděláme?“ obrátila se prudce k Mitchovi.

„Já jsem v tom nevinně,“ připomněl jí a zvedl ruce.

„To my všichni. Ale jí je to asi úplně jedno. Mrcha.“ Posadila se a založila si ruce.

„Cítíš se teď líp?“ zeptal se David a nalil jí trochu kávy.

„Nevím, jak se cítím.“

„Bylo to jen nádobí.“ Harper usadil Lily do stoličky. „A podle Davida navíc ošklivé.“

Hayley se zmohla na úsměv. „Zas tolik ne. Je mi to líto, Harpere.“ Dotkla se jeho ruky. „Moc líto.“

„Co je ti líto?“ zeptala se Roz, když vešla.

„A začíná druhé kolo.“ David máchl konvicí s kávou. „Tak to radši udělám palačinky.“

Nemohla se soustředit. Odbavovala zákazníky u kasy jako automat. Když měla dojem, že už nedokáže klábosit s další živou duší, zašla do Stelly kanceláře poprosit o milost.

„Dej mi nějakou manuální práci, ano? Něco, kde se pořádně zapotím. Chci z kasy pryč. Cítím, jak na mě zase leze ta protivná nálada a mohla bych to přenášet na zákazníky.“

Stella se narovнала v židli, aby si Hayley dobře prohlédla. „Proč si teda neuděláš přestávku?“

„Jakmile přestanu pracovat, začnu přemýšlet. Pak se mi znova vybaví ty fotky Harperovy kuchyně.“

„Já vím, že tě to znepokojuje, Hayley, ale...“

„Je to moje vina.“

„Jak bys mohla za to, že Harperovi někdo řádil v kuchyni? Nemáš teda něco společného i s rozbitou vázou v našem obývacím, protože u nás v rodině se k tomu nikdo nechce přiznat? Všichni jen zpívají tu starou písničku ‚já nevím‘.“

„To je klasický klučicí song.“

„Nebo taky ‚to on a ne já‘.“

Hayley si odfrkla a svezla se na židli. „Tak jo, udělám si přestávku, jen na minutku. Ale můžeš taky na chvíli přestat a vyslechnout mě?“

„Jistě.“ Stella se otočila od monitoru s nějakým grafem.

„Když jsem od vás včera odjela, zašla jsem za Harperem. Řekla jsem si, že něco podniknu, udělám první krok, však víš. Jestli mě

chce vidět jako sestřenku Hayley, nebo Lilyinu mámu, anebo jak to bere. Chtěla jsem mu ale předvést, že je to i jinak.“

„Júú. No a?“

„Dostal pusu. Přímo v té kuchyni. Přistoupila jsem k němu a políbila ho tak jako ‚o tohle přicházíš, tak proč si pro to nejdeš?‘“

Stella se chvějivě usmála. „A přišel? Přišel si pro to?“

„To bych řekla. Pusa, kterou mi pak dal on, znamenala, když jsi otevřela bránu, tak já už se ženu dovnitř“. Má opravdu neskutečný rty. Tušila jsem to, ale z těchhle dvou ukázek bylo jasné, že jsem ho podceňovala. A dost.“

„To je prima, ne? Tohle sis přála.“

„Tohle ne. Anebo možná ano.“ Vstala, ale v malé kanceláři nemohla přecházet kolem. „Možná právě o to šlo, Stello. Byli jsme v jeho kuchyni. Líbala jsem ho tam a ona mu to tam o pár hodin později zdemolovala. Člověk nemusí být matematik, aby si to dal dohromady. Otevřela jsem bránu, ano, ale dovnitř se přihnala ona.“

„Pleteš ty metafory dohromady. Neříkám, že se úplně mýlíš,“ dodala a natáhla se ke chladicímu boxu pro vodu. „Ale musím opakovat, že tvoje vina to není. Ona se chová nepochopitelně a nikdo z nás není odpovědný za její činy nebo za to, co se jí stalo.“

„To ne, ale zkus jí to vysvětlit. Díky,“ dodala a vzala si od Stelly láhev.

„Pokusíme se o ní něco zjistit a něco napravit, ale mezitím máme taky svoje životy.“

„Jde tady o sexuální energii a citové vztahy. To si myslí Roz a asi bude mít pravdu.“

„Tys řekla Roz o sobě a Harperovi?“

Hayley se zhluboka napila. „Ne ne, mluvím obecně. A žádné ‚já a Harper‘ vlastně není. Roz a Mitch si myslí, že Amélii provokují vznikající cit a erotická přitažlivost, aspoň z části. Takže se těch citů a přitažlivosti musím zbavit.“

„I kdybys to dokázala, nebereš v úvahu Harperovy city a touhy.“

„O to se postarám, teda pokud by směřovaly ke mně. Jinak by ho přece otravovala už dřív.“ Zmáčkla v prstech láhev a zarazila se, až když voda málem přetekla přes hrdlo. „Určitě v té kuchyni někdy dřív nějakou ženskou líbal a víc než to, a s Amélii to nic nedělalo.“

„Zase máš asi pravdu. Ale pokud ji provokuješ ty s Harperem, možná to něco znamená. A možná něco důležitého. Něco tak důležitého jako je mezi Loganem a mnou nebo Mitchem a Roz.“

„Nedokážu na to myslet. Ted' ne. Musím to ze sebe nějak dostat prací. Dej mi nějakou těžkou.“

„Ze skleníku jedna chci přemístit všechno přebytečné zboží a vystavit ho tady před hlavní budovou. Jeden stůl pro letničky, jeden pro trvalky a dát na to třicetiprocentní slevu.“

„Hned na to jdu, díky.“

„Tak nezapomeň, žes mi za to děkovala, až zkolabuješ vedrem a vyčerpáním,“ zavolala ještě Stella.

Naložila si na plošinu plata a květináče a vlekla ji před hlavní budovu. Zopakovala to celkem čtyřikrát. Dřela se ven s vybranými stoly, které umístila tak, aby nejsnáze přilákaly pohled náhodného kolemjdoucího. Možnost impulzivního nákupu, říkala si.

I tak se musela občas dát do řeči se zákazníkem a někam ho nasměrovat, ale většinu času byla ponechána v blažené samotě.

Vzduch ztěžkl vedrem, jak to bývá před bouřkou. Přála si, aby přišla. Užila by si pořádné plískanice. Hodila by se k její náladě.

Ale práce zaměstnala i její mysl. Hrála si pro sebe hru na určování a pojmenování druhů rostlin, které nakládala. Brzo v tom bude stejně dobrá jako Roz nebo Stella. A byla si taky jistá, že až to dodělá, bude tak zničená, že už na nic jiného nepomyslí.

„Hayley, hledal jsem tě.“ Harper se zamračil, jakmile přišel blíž. „Co to proboha děláš?“

„Pracuju.“ Otrěla si zpoceně čelo. „Kvůli tomu sem chodím.“

„Na tohle je dneska moc vedro, vzduch by se dal krájet. Pojď dovnitř.“

„Ty snad nejsi můj šéf.“

„Technicky vzato ano, když jsem spoluvlastník.“

Trochu se zadýchala a pot jí stále stékal do očí. To ji ještě víc rozčílilo. „Stella mi řekla, že to tady mám vystavit, tak to dělám. Ona je můj přímý nadřízený.“

„Ze všech nesmyslných...,“ zarazil se a rázoval do budovy.

A přímo do Stelliny kanceláře. „Co tě to kruci napadlo, poslat Hayley v tomhle horku tahat květináče?“

„Bože dobrý, ona tam ještě je?“ Stella se polekaně zvedla od stolu. „Neměla jsem tušení, že...“

„Dej mi kruci flašku vody.“

Stella jednu vytáhla z boxu. „Harpere, nenapadlo mě, že.

Zvedl ruku a umlčel ji. „Nech toho, prosím tě.“

Vyběhl zase ven a hnal se k Hayley. Plácla ho, když ji popadl za ruku, ale táhl ji dál od hlavní budovy.

„Pust'. Co si myslíš, že děláš?“

„Nejdřív tě dostanu někam do stínu.“ Strkal ji mezi stoly a keři v kontejnerech, pak kolem skleníku, dokud nedošli na zastíněný břeh rybníka.

„Sedni si a napij se.“

„Takhle se mi vůbec nelíbíš.“

„Ty mně taky ne. Koukej se napít a děkuj bohu, že tě rovnou nehodím do vody, abys trochu vychladla. A od Stelly bych to nečekal,“ dodal, když Hayley hltala vodu. „Ale je fakt, že i když je tady druhé léto, pořád je to Yankee. Jenže ty ses tady na jihu narodila a dobře víš, co takové horko udělá.“

„A taky vím jak to zvládnout. Stellu z ničeho neobviňuj.“ Ale musela si přiznat, když se teď zastavila, že jí je divně od žaludku a trochu se jí motá hlava. Poddala se tomu a natáhla se do trávy. „Možná jsem to přepískla. Jen jsem se do toho zabrala, to je všechno.“ Natočila hlavu, aby na něho viděla. „Nemám ráda, když mě někdo komanduje, Harpere.“

„A já zas nerad buzeruju lidi, ale někdy je to potřeba.“ Sundal si čepici a začal jí ovívat tvář, by ji ochladil. „A protože máš obličej úplně rudej, asis to potřebovala taky.“

Bylo těžké se hádat, když se tak dobře leželo na trávě, zatímco ji ovíval svou starou upocenou čepicí.

Měl slunce za zády, ale jeho záři filtrovaly husté větve stromů, takže v tom letním stínu vypadal krásně a romanticky.

Ta spousta tmavých vlasů, trochu zkroucených vlhkem a horkem. A ty čokoládově hnědé oči byly tak... sladké. Výrazné lícní kosti a plné, smyslné rty.

Mohla by tam tak ležet celé hodiny a dívat se na něho. Při té bláhové myšlence se musela usmát.

„Tentokrát ti to projde. Měla jsem plnou hlavu starostí a těžká práce mi od toho pomohla.“

„Na to mám lepší metodu.“ Nahnul se nad ni, ale zarazil se, když zvedla ruku mezi jejich těla. „Jsme přece v práci.“

„Já jsem myslel, že máme přestávku.“

„Jsme na pracovišti.“ A práce, i když úmorná, měla svůj účinek. Hayley došla k rozhodnutí. Nezáleželo na tom, co chtěla, ale na tom, co bylo správné. „A tohle stejně není dobrý nápad.“

„Co tohle?“

„My dva spolu.“ Posadila se, setřepala si vlasy z tváře a usmála se na něho. Jejím světem by totiž otřásl, kdyby přestali být přáteli. „Líbíš se mi, Harpere. Moc pro mě znamenáš i pro Lily. Chci, abys byl můj kamarád. Jestli k tomu přidáme sex, tak to asi bude chvíli hezké, ale pak už divné a trapné.“

„Nemusí to tak být.“

„Jenže,“ dotkla se jeho kolene a krátce ho promnula, „jsem včera měla zvláštní náladu. Líbilo se mi tě líbat. Bylo to hezké.“

„Hezké?“

„Jistě.“ Protože věděla, co jeho výraz nebo nedostatek výrazu znamená – měl zlost a snažil se s ní bojovat – radši se usmála o trochu víc. „Líbat hezkýho kluka je vždycky příjemné, ale musím myslet i dál. Nejlepší bude, když to necháme, jak to je.“

„Už to není, jak to je. Tys všechno změnila.“

„Harpere, pár pusinek mezi kamarády není zas tak velká věc.“ Plácla ho po ruce, chtěla vstát, ale popadl ji za zápěstí. „Tohle bylo něco víc.“

Vztekl nad ním vítězil, všimla si. A z několika případů kdy to zažila, věděla, že umí být hrozný. Ale lepší, když se bude zlobit, napadlo ji vzápětí. Lepší pro něho, když bude vzteklý, zhnusený nebo na chvíli zraněný.

„Harpere, já vím, že asi nejsi zvyklý, aby se ti ženské bránily, ale nehodlám tady sedět a diskutovat, jestli spolu budeme spát nebo ne.“

„Je v tom víc.“

Víc. Při tom jediném slově se jí srdce zachvělo. „Není. A já nechci, aby bylo.“

„Co to je, nějaká hra? Přišlaš za mnou a začala mě balit. A teď řekneš, bylo to hezké, ale nemám zájem?“

„Tak nějak. Už se musím vrátit do práce.“

Jeho hlas byl stále klidný a chladný – špatné znamení. „Poznal jsem, co cítíš, když jsem se tě dotýkal.“

„Ach bože, Harpere, jasně že jsem něco cítila. Už jsem to nezažila celé měsíce.“

Stiskl prsty na její paži, pak je uvolnil a nechal ji jít. „Takže jsi jen hledala chlapa do postele.“

Teď se jí nezachvělo srdce, ale žaludek. „Udělala jsem něco bez rozmyšlení a pak jsem pochopila, že jsem neměla. Jestli chceš být hrubý, prosím.“

Náhle měla rozmazané vidění, jako by se na něho dívala skrze pohyblivou vlnu horka. Zlost v ní vyvěřela tak prudce, až se jí stáhlo hrdlo. „Mužům jde vždycky jen o soulož, lžou, podvádějí a platí, aby dosáhli svého. A potom pro ně žena není víc než děvka, kterou můžou znova zneužít nebo odhodit. To muži jsou kurvy, co plánují a manipulují, aby se dostali k dalšímu sexu.“

Její oči se změnily. Netušil, jak je to možné, ale už se na něho nedívala ona. Jeho horký vztek se změnil v mrazivou úzkost. „Hayley...“

„O tohle vám jde, pane Harpere?“ S liščím úsměvem se chýtila za řadra a pohládila je. „A o tohle?“ Vklouzla si rukou mezi nohy. „A kolik zaplatíte?“

Chýtil ji za ramena a krátce s ní zatřásl. „Hayley, přestaň.“

„Chcete, abych si hrála na dámu? To mi jde dobře. Moc dobře, abych mohla posloužit k rozmnožování.“

„Ne.“ Musel zůstat klidný, třebaže se mu ruce trásly. „Chci tě přesně takovou, jaká jsi, Hayley.“ Popadl ji za bradu a díval se jí přímo do očí. „Mluvím na tebe. Musíme tady ještě něco udělat a pak půjdeš vyzvednout Lily. Nechceš pro ni přece přijít pozdě.“

„Co? Hej!“ zachmuřeně mu odsunula ruku. „Řekla jsem, že ne...“

„Cos to říkala?“ Položil ruce zpět na její ramena a jemně je třel.
„Zopakuj, cos právě říkala.“

„Říkala jsem, že... že jsem udělala něco bez rozmyslu. Že... Ach bože.“ Barva se jí náhle vytratila z tváře. „To ne. Já jsem to tak nemyslela.“

„Pamatuješ si to?“

„Já nevím. Nějak se necítím dobře.“ Přitiskla si dlaň na břicho, jak se jí zvedal žaludek. „Je mi na zvracení.“

„Fajn, zavezu tě domů.“

„Nemyslela jsem to vážně, Harpere. Byla jsem rozčilená.“ Pomohl jí vstát, ale podlamovala se jí kolena. „Říkám pitomosti, když se rozčílím, ale nemyslím to tak. Nechápu, kde se to vzalo.“

„To nic.“ S vážným tónem ji vzal kolem ramen, aby se o něho opřela, a odváděl ji k hlavní budově. „Já ano.“

„Nerozumím.“ Chtělo se jí znova lehnout do trávy ve stínu, než se jí přestane točit hlava.

„Nejdřív zajedeme domů a pak si promluvíme.“

„Musím to říct Stelle.“

„Já to udělám. Nevzal jsem si auto. Kde máš klíčky?“

„Hm, v kabelce za přepážkou. Harpere, vážně se cítím... mimo.“

„Běž do auta.“ Harper otevřel dveře a postrčil ji dovnitř.
„Donesu kabelku.“

Stella stála za kasou, když vběhl dovnitř. „Hayleyinu kabelku, vezu ji domů.“

„Ach ne, je jí zle? Moc se omlouvám, já...“

„Tím to není. Vysvětlím později.“ Chňapl po kabelce, kterou mu podávala. „Řekni mamce, aby přijela. Řekni, že ji potřebuju doma.“

Třebaže protestovala, že už se cítí líp, musel ji skoro vynést z auta. Škubl hlavou k Davidovi. „Dones jí něco. Třeba čaj.“

„Co se stalo našemu děvčeti?“

„Dones ten čaj, Davide. A sežeň Mitche. Pojd', lehni si třeba tady.“

„Harpere, nejsem nemocná. Doopravdy. Jen jsem se asi uhrála nebo tak něco.“ Ale bylo těžké hádat se s mužem, který vás ukládá na pohovku.

„Právě to ‚nebo tak něco‘ mně dělá starosti. Pořád jsi ještě bledá.“ Přejel jí klouby ruky po tváři.

„Protože se cítím hrozně z toho, co jsem vypustila z pusy. Neměla jsem to říkat, Harpere, i když jsem měla vztek.“

„Zas takový vztek jsi neměla.“ Ohlédl se, protože do místnosti vešel Mitch.

„Copak se děje?“

„Zažili jsme... něco.“

„Copak je, holčičko?“ Mitch přešel k pohovce a dřepł si vedle ní.

„To je tím horkem.“ Nevolnost mizela, a tak se zmohla na úsměv. „Trochu jsem třestila.“

„To nebylo z vedra,“ opravil ji Harper. „A šílená tady nejsi ty. Máma sem už jede. Počkáme na ni.“

„Snad kvůli tomu netaháš Roz z práce? Chceš, abych se cítila ještě trapněji?“

„Klid,“ nařídil Harper.

„Hele, nedivím se, že se na mě zlobíš, ale nebudu tady ležet a...“

„Ale budeš. Lily je třeba vyzvednout až za pár hodin. Někdo z nás pro ni zajede.“

Protože dokázala jen otevřít pusku dokořán, obrátil se k Davidovi, který přinášel táč s čajem. „Mohl bys zajet k chůvě pro Lily, vid’?“

„Žádný problém.“

„Je to moje dcera, takže bych pro ni měla jet já a nebo někoho sama pověřit,“ vyštěkla Hayley.

„Už se ti vrací barva,“ všiml si Harper. „Napij se čaje.“

„Nestojím o žádnéj pitomej čaj.“

„Ale tohle je dobrý zelený čajík, zlatíčko.“ David ji utěšoval, než nalil čaj do šálku. „Tak buď hodná holka.“

„Chci, abyste kolem mě přestali poskakovat a já se nemusela cítit jako pitomec.“ Zesmutněla, ale vzala si šálek čaje. „Ale když chceš, Davide, poslechnu tě.“ Chvilí zachmuřeně popíjela a pak tiše zaklela, protože Roz procházela vstupními dveřmi.

„Co se děje? Stalo se něco?“

„Harper se chová jako posedlý,“ ucedila Hayley.

„Už zase, Harpere?“ Roz ho pohladila po paži a pak ho odstrčila, aby se mohla podívat na Hayley. „Kdypak z toho asi vyrosteš?“

„Roz, omlouvám se za ty problémy,“ začala Hayley, „jen jsem se trochu uhnula a začala blbnout. Zítra si vezmu pár hodin navíc a dohoním to.“

„Fajn, takže tě nemusím hned vyhodit z práce. Tak řekne mi už někdo, co se děje?“

„Zaprvé si málem přivodila úpal,“ odpověděl Harper.

„Trochu jsem to přehnala, což ještě neznamená, že...“

„Neříkal jsem ti, abys chvíli mlčela?“

Odložila šálek a silně s ním břinkla do talířku. „Nechápu, proč se mnou mluvíš tímhle tónem.“

Pohled který na ni upřel, byl stejně mírný a hrozivý jako jeho hlas. „Když tohle nezabírá, řeknu ti prostě, abys zavřela klapačku. Zavedl jsem ji do stínu a dal jí napít vody,“ pokračoval. „Pár minut jsme si povídali a pak se trochu pohádali. A najednou, zničehonic, už nemluvila ona, ale Amélie.“

„Ne. Jen proto, že jsem řekla věci, které jsem říkat neměla.“

„Hayley, tos neříkala ty. Ona mluví jinak,“ vysvětloval Mitchovi. „Jiný tón hlasu a čistě memphiský akcent. Ani stopa po Arkansasu. A její oči, nevím jak to přesně vyjádřit, byly starší a chladnější.“

Všechno v Hayley se najednou jako by propadlo a zachvělo. „To není možné.“

„Ty víš, že je, že se to stalo.“

„Tak dobře.“ Roz se posadila vedle ní. „Jak to bylo podle tebe, Hayley?“

„Necítila jsem se nejlíp – kvůli horku. Pak jsme se s Harperem chytli. Trochu se do mě navážel, a tak jsem mu to vrátila. Něco jsem mu řekla. Řekla jsem...“

Ruka se jí zachvěla, a tak se chytila Roz. „Ach bože, cítila jsem se tak divně a vzdáleně. Nevím jak to říct. A zároveň jsem byla plná hněvu. Ani nevím, co jsem říkala. Spíš jako bych úplně přestala mluvit. A on pak volal moje jméno a já z toho byla podrážděná. Tu

minutu si skoro nepamatuju. Hlavu jsem měla omámenou, jako když se ráno probudíš, a začalo mi být zle od žaludku.“

„Hayley.“ Mitch mluvil velmi jemně. „Už se ti to někdy stalo?“

„Ne. Nevím o tom. Možná...“ Na chvíli zavřela oči. „Už se objevily takové myšlenky a nálady, které jako by nebyly moje. Samé stížitosti, ale myslela jsem, že mám jen špatnou náladu. Panebože, co si počnu?“

„Zůstaň v klidu,“ radil Harper. „Promyslíme to.“

„To se lehko řekne,“ odsekla mu, „ty nejsi posedlý psychopatickým duchem.“

7

„Jako za starých časů,“ poznamenala Stella, když se nahoře v obývacím pokoji usadily s Roz a Hayley u láhve chlazeného bílého vína.

„Měla bych Lily připravovat večeři.“

Roz nalila víno do sklenic a pak si vybrala slazené hrozny z tácu, co přinesl David. „Hayley, ty dobře víš, že dostane najíst a že si taky se všemi těmi chlapy skvěle poradí.“

„A pro Logana je to dobrá škola. Uvažujeme, že se možná pokusíme ještě o jedno miminko.“

„Vážně?“ Po dlouhých hodinách Hayley pocítila čirou radost. „To je báječný. Budete mít krásné dítě a Gavinovi s Lukem udělá bráška nebo sestřička taky radost.“

„Zatím o tom jen teoreticky mluvíme, ale pomalu se blížíme k praktické fázi.“

„Už je ti líp?“ zeptala se Roz Hayley.

„Jo. O dost. Promiň, že jsem se sesypala.“

„Myslím, že ti to odpustíme a necháme tě vydechnout. Nechtěla jsi prostě mluvit o tom, co to odstartovalo, jak řekl Mitch. Potřebovala ses rozčítit a vyplakat, což se ti povedlo.“

„A jak. Nic nevypudí chlapy z místnosti líp než ženská hysterie.“

„Což mám dojem, že sis přesně přála.“ Roz povytáhla obočí a spolkla další kuličku vína. „Nechtěla jsi mluvit s Mitchem o tom, cos řekla Harperovi, nebo spíš co mu řekla Amélie.“

Než by se Hayley dívala Roz do očí, radši civěla na mísu hroznů, jako by tam byl zakódovaný recept na lék na rakovinu. „Nevím, proč je důležité, co jsem říkala. Důležité je, že se to stalo. Já vím, že bychom vždycky měli...“

„Tak dost těch nesmyslů.“ Rozin hlas byl přehnaně klidný. „Všechno je důležité, každá drobnost. Nedostala jsem to z Harpera, ale udělám to. Radši bych to slyšela od tebe. Každý z nás do toho byl nějak intimně zatažený, tak hrdost stranou, nebo co to je, a vysyp to.“

„Omlouvám se ti, ale využila jsem tě.“

„A jakpak?“

Hayley se posilnila trochou vína. „Vyjela jsem po Harperovi.“ „A?“

„A?“ Na okamžik ztuhla. „Vzalas mě do svého domu, mě i Lily. Bralas nás jako rodinu. Víc než to. Ty...“

„A nechtěj, abych toho litovala a někoho omezovala. Harper je dospělý a rozhoduje se sám za sebe včetně toho, jaké ženy si pustí do života. Jestli jsi po něm vyjela, určitě by tě dokázal zastavit, anebo ti to oplatit.“

Když Hayley mlčela, Roz se usadila se sklenicí vína, skrčila nohy pod sebe a napila se. „A jestli svého syna dobře znám, sázím na to druhé.“

„Stalo se to v té kuchyni. Já jsem s tím začala. Jen s líbáním,“ opravila se rychle, když pochopila, jak to vyznělo. „Vždyť si tam Lily hrála na podlaze, a bylo to poprvé.“

„V kuchyni,“ zamumlala Roz.

„Ano, už chápeš?“ zachvěla se. „A tu samou noc mu to tam přišla rozmlátit. Tak mi došlo, že bych něco takového dělat neměla, jen proto, že... že mě Harper přitahuje. Řekla jsem mu, že už nemám zájem, a asi jsem zranila jeho city. Ale to je pořád lepší, než kdyby se stalo něco horšího.“

„Hmm hmm.“ Roz přikývla a sledovala Hayley přes okraj sklenice. „Tak tohle asi nevzal dobře.“

„Ne, tak jsem začala, jako že o nic tak hrozného nejde.“ Odložila skleničku na stolek, aby mohla gestikulovat oběma rukama. „On pak schválně řekl něco hrubého, a to mě naštvalo, protože to nebyla pravda. Šlo jen o polibek – teda o dva,“ opravila se. „Ale nic takového, že bychom ze sebe strhali oblečení a rozdali si to tam na podlaze.“

„To je v přítomnosti Lily dost těžké,“ poznamenala Roz.

„Jo, ale já nejsem taková, i když jsem přišla do jiného stavu jako svobodná. A možná se zdá, že jsem děsně nezávislá, ale...“

„Nezdá,“ přerušila ji Stella. „Ani trochu. Všechny víme, jaké to je někoho potřebovat, na chvilku nebo na delší dobu. A osobně se mi nelíbí, že takhle mluvíš o mé kamarádce, nebo naznačuješ, že si tohle myslí.“

Roz se s úsměvem naklonila a přitukla si se Stellou. „Hezké.“

„Díky.“

„Zapomněla jsem, kde jsem přestala,“ dodala Hayley po chvíli.

„Že ses hádala s Harperem,“ pomohla jí Stella. „Ty jedna nezávislá.“

To ji rozesmálo a uklidnilo. „Fajn. Hádali jsme se a pak se to stalo, jak jsem už řekla. Někam jsem se ztratila a z pusy mi vycházely věty, které jsem nechtěla říkat. O tom, že muži lžou a podvádějí a jen tě chtějí opíchat a chovají se k tobě jako k děvce. Bylo to ošklivé a nebyla to pravda. Rozhodně to nepatřilo Harperovi.“

„Hlavně nesmíš zapomínat, žes to neříkala ty,“ připomněla jí Stella. „Perfektně to zapadá do toho, co o ní už víme, je to vzorec jejího chování. Muži jsou pro ni nepřátelé a sex ji nastartuje.“

„Během té hádky, než se objevila Amélie, řekl Harper něco ponižujícího, že?“

Hayley se znova chopila sklenice a zadívala se na Roz. „Nemyslel to tak, jak jsem to vzala.“

„Neomlouvej ho.“ Roz naklonila hlavu ke straně. „Kdyby byl dokonalý, nebyl by můj. Jde o to, že ses cítila ponížená a ona dostala prostor.“

„Roz, chci, abys věděla, že v tom nebudu pokračovat. Myslím vztah s Harperem.“

„Opravdu?“ Roz povytáhla obočí. „A co je na něm špatného?“

„Nic.“ Hayley překvapeně zamrkala a hledala pomoc u Stelly. Ta jen s úsměvem trhla rameny. „Nic na něm není špatného.“

„Tak on tě přitahuje, což je v pořádku, ale pak ho odkopneš, ještě než si něco začnete. Pročpak?“

„No, protože je to...“

„Můj syn?“ dokončila Roz. „A co je na mně špatného?“

„Nic!“ Hayley si s rozumem v koncích zakryla tvář dlaní. „Tohle je tak trapné.“

„Očekávám, že si to s Harperem vyjasníte a mě z toho vynecháte. Jen jedno ti jako jeho matka řeknu. Kdyby věděl, žes mu zabouchla dveře jen proto, aby se mu nic v budoucnu nestalo, určitě by se vrátil a vykopl je. A já bych mu zatleskala.“

„Ale neřekneš mu to, vid’?“

„To není na mně, ale na tobě.“ Vstala. „Teď půjdu dolů a u večere to vysvětlím Mitchovi. Mezitím máš hodinku na dumání a pak čekám, že se dáš dohromady.“

Stella na Roz mávla sklenicí a pak se pomalu, spokojeně napila. „Ta je skvělá a neuvěřitelná, co?“

„Moc jsi mi nepomohla,“ stěžovala si Hayley.

„Ale ano. Souhlasila jsem totiž se vším, co na konci říkala, ale mlčela jsem. Právě tím jsem ti nejspíš pomohla. Tobě to dumání ale jde,“ dodala. „A zkoušíš to teprve pár minut.“

„Možná bys zase mohla mlčet.“

„Mám tě ráda, Hayley.“

„Ach bože.“

„A bojím se o tebe. Jako všichni. Něco už vymyslíme. Ty si zatím musíš promyslet, co je pro tebe ve vztahu k Harperovi nejlepší. Nemůžeš to nechat řídit Amélii.“

„To je těžké, když už se chopila volantů. Ona byla ve mně, Stello, nějak to dokázala.“

Stella vstala, šla se posadit vedle Hayley na gauč a vzala ji přátelsky kolem ramen.

„Mám vážně nahnáno,“ zašeptala Hayley.

„Já taky.“

Měla pocit, jako by chodila po skořápkách. Až na to, že byly ostré jako žiletky. Zpochybňovala teď všechno, co dělala, co si myslela i říkala.

Ale zatím se zdálo, že je sama za sebe, uvažovala, když se převlékala do postele. K večeri jedla chutný těstovinový salát a domácí rajčata. To její hlava bolela a její ruce ukládaly Lily ke spánku.

Ale jak dlouho vydrží hlídat každý svůj krok a myšlenku, aniž by se z toho nezcvokla?

Měla v plánu pár věcí, s nimiž chtěla začít další den. Nejdřív zatíží svůj rozpočet nákupem laptopu. Internet bude určitě plný informací o posedlosti duchem.

Tak se říká tomu, co se jí přihodilo. Je posedlá.

Něco o tom věděla z knih, hlavně z románů. Když pomyslela, jak ji při těch historkách příjemně mrazilo v zádech... Možná by některý ten příběh mohla aplikovat na svou situaci, jenže jako první ji napadl román Stephena Kinga *Christine*. Ale ona byla ženská, ne klasické auto, a když na to přijde, ani roztrískání auta na maděru jí nepřipadalo jako praktické řešení. A navíc to pak stejně nepomohlo.

Pak tu byl román *Exorcista*, ale ona nepatřila ke katolíkům, a jednalo se tam o demony. Možná vyzkouší i kněze, pokud by věci zašly příliš daleko. Až se jí hlava otočí o tři sta šedesát stupňů dokola, rozhodně vyrazí k nejbližšímu kostelu.

Nejspíš to přeháněla, uvědomila si a navlékla se do bavlněného trička a šortek. Stalo se to jednou a nemusí se to opakovat. Zvlášť teď, když to čekala. Nejspíš by to už dokázala zarazit silou vůle a vlastního já.

Musí víc cvičit jógu. Třeba právě to je dobrý lék na posedlost.

Ne, radši si zajde trochu na vzduch. Bouřka, kterou si přála, už byla na obzoru. Zvedal se vítr a záblesky na nebi se odrážely od okna. Otevře dveře na terasu a nechá vítr proudit dovnitř. Pak si přečte něco lehkého, třeba romantického a komického, potom vypne hlavu a usne.

Přešla ke dveřím, silně, dramaticky s nimi šklubla a zaječela.

„Ježíši!“ Harper ji chytil, než mohla znovu vřískat. „Nejsem vrah se sekerou, klid.“

„Klid? Klid? Ty se tady plížíš, vyděsíš mě, že málem zešedivím, a řekneš ‚klid‘?“

„Neplížil jsem se. Zrovna jsem chtěl zaklepat, když jsi otevřela. Mám strach, že mi praskly bubínky.“

„Dobře ti tak. Cos tam venku dělal? Vždyť bude bouřka.“

„Třeba jsem viděl, že svítíš, a chtěl jsem se zeptat, jestli už je ti dobře.“

„Bylo mi, než jsi mi přivodil srdeční zástavu.“

„Dobrá.“ Přejel ji pohledem od hlavy k patě. „Hezký obleček.“

„Nech toho.“ Otráveně si složila ruce na prsou. „Mám toho na sobě stejně, jako když běhám s dětmi po dvorku.“

„Jo, díval jsem se, když jsi běhala po dvorku. A pak jsem hodně přemýšlel o tom, co se dneska odpoledne stalo.“

„Harpere, já jsem celou dobu nemyslela na nic jiného.“ Unaveně si prohrábla vlasy a přitiskla si prsty na spánky. „Ale dál už na to dneska myslet nechci.“

„Nebudeš muset, stačí, když odpovíš na jednu otázku.“ Když se snažil vejít dovnitř, docela silně ho odstrčila.

„Nepozvala jsem tě dál. A myslím, že není vhodné, abys tady byl, když nejsem pořádně oblečená.“

Povytláhl obočí a pohodlně se opřel o dveře na terasu. Jako by mu to tady patřilo, napadlo Hayley, což byla samozřejmě pravda.

„Podívej, bydlíš tady už asi rok a půl a já jsem se celou dobu držel, abych na tebe neskočil. Ale vydržím to už jen o pár minut dýl.“

„Cítíš se na koni, co?“

„Spíš našťavaně. Zvlášť když to budeš dramatizovat a necháš mě stát tady venku, zatímco ty budeš uvnitř.“

Objevily se první kapky deště a Harper znovu povytáhl obočí. Přesně jako jeho matka.

„No dobře, tak pojď. Nemá cenu, abys tam mokl jako idiot.“

„No super, díky.“

„Ale ty dveře nech otevřené.“ Ukázala na ně prstem, aby to vypadalo, že má nad věcí kontrolu. „Protože tady nezůstaneš.“

„Dobře.“ Ucítila závan větru a uslyšeli hrom. Stál tam s palci za kapsami odřených džin a s natočeným bokem.

Divila se, proč i přes tu podrážděnost neslintá touhou.

„Víš,“ začal, „potom co jsem víceméně – spíš méně než více – vychladl a přehrál si všechno v hlavě, něco zajímavého mě napadlo.“

„Budeš tady řečnit, nebo mi položíš tu otázku?“

Naklonil hlavu, což působilo velitelsky i přes jeho otrhané kalhoty, tričko a bosé nohy. „Už ses mě myslím napeskovala až až. Snášel jsem to z různých důvodů, ale už toho mám dost. Ale k věci. Zajímavé je, jak je to načasované. Ty si přijdeš, uděláš první krok, já druhý, zažijeme hezkou chvilku, chceš trochu ubrat plyn a nespěchat a já to chápu. Ale pak se potkáme znova a ty tvrdíš, že už nemáš zájem, že to byl jen impulz a nic vážného a že budeme kamarádi.“

„To je pravda. A jestli se ptáš, proč jsem si to rozmyslela...“

„Ne. Mezi těmihle dvěma výstupy mě navštíví naše šílená nájemnice, která mi rozfláká byt. Přesněji kuchyň, místo prvního výstupu. Moje otázka zní, jak moc tahle událost ovlivnila tvoji roli ve výstupu číslo dvě?“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„A teď mi lžeš přímo do očí.“

Zatvářila se zkroušeně. Doslova cítila, jak se jí ten výraz usadil na tváři. „Chci, abys odešel, Harpere. Jsem unavená a bolí mě hlava. Dnes byl docela perný den.“

„Odmítlas mě, protože ti došlo, že se jí spolu nezamlouváme. A hodně, když vystřelila první varovnou ránu.“

„Odmítla jsem a hotovo, to by ti mělo stačit.“

„Stačilo, kdyby to byla pravda. Kdyby za tím nic nestálo. Nehodlám se vnucovat tobě, ani jiné ženské, která mě nechce. To by mi hrdost a výchova nedovolily.“

Narovnal se a přistoupil o krok blíž. „A ze stejných důvodů neutíkám z boje a nenechám se nikým ochraňovat, když přijdou problémy.“

Znova naklonil hlavu ke straně a zhoupl se na patách. „Tak se mi radši nepleť do cesty, abys mě před ní chránila.“

Zkřížila ruce na prsou. „Říkals, že se nechceš vnucovat, ale tlačíš na mě...“

„Chtěl jsem tě od první minuty, co jsem tě potkal.“

Paže jí ochably a klesly podél těla. „To ne.“

„Od první chvíle jako by mě porazil blesk. Jako by mnou prošel.“ Díval se jí do očí a klepl se pěstí do hrudi. „Možná jsem měl zástavu. Nemohl jsem mluvit.“

„Ach bože.“ Přitiskla si dlaň na srdce a doufala, že zůstane na svém místě. „Říkáš mi tak hrozné věci.“

„Možná.“ Usmál se a jeho oči roztály. „Radši je budu dělat.“ Natáhl se a přitiskl ji k sobě.

„Harpere, tohle bysme vážně neměli...“ Že to bylo gesto, pomyslela si, ale až potom, co zase dokázala uvažovat jasně. Jemný pohyb, drobný náraz těl a už přesně zapadli jeden do druhého. Křivka na oblínu, až každý centimetr jejího těla pocítil to spojení.

„Ach,“ zašeptala, „hmm.“

V koutcích mu zacukal úsměv, ale pak už ty rty cítila na svých, horké a sladké jako roztavený cukr. Byl to pomalý, neodolatelně svádívý polibek, opájející smysly, a jeho ruce po ní lehce, líně bloudily. Dotyky sebevědomého muže, pomyslela si mlhavě, který si je jistý, že má dost času.

Přejížděl jí po rtech, až měla dojem, že se jí ústa třpytí.

Jako by ji postupně, znalecky a důkladně rozpouštěl, její tělo i vůli, srdce i mysl, dokud neměla jinou volbu než se podvolit.

Zasténala a byl to jemný, bezmocně slastný zvuk. Podřizovala se krůček po krůčku a ruce na jeho ramenou povolily stisk.

Když se pak odtáhl, měla zamlžené oči a pootevřené rty.

„Hayley?“

„Hmm.“

„Tohle není reakce ženy, která nemá zájem.“

Znovu ho chytila za ramena, ale nedokázala ho odstrčit. „Taky nehraješ fér.“

„Proč ne?“

„Protože... ty tvoje rty.“ Nemohla se ubránit pohledu na ně. „Měl bys mít na líbání licenci.“

„Kdo říká, že ji nemám?“

„V tom případě to zkus ještě, ano?“

„Mám to v plánu.“

Dveřmi znovu zavál vítr a jeho ústa v ní zapalovala malé ohníčky. Horké jazýčky, napadlo ji, které se prolízájí skrze její tělo, dokud se úplně nerozpustí.

„Harpere,“ řekla uprostřed polibku a zachvěla se, jak se přitom jejich rty dotýkaly.

„Hmm?“

„Opravdu toho musíme nechat.“ Neodolala a jemně mu skousla spodní ret. „Někdy.“

„Radši později. Třeba za týden.“

Musela se zasmát, ale třaslavě, a skončila lapáním po dechu, když sjel ústy na nějaké magické místo pod její uchem.

„To je fajn, to je... výjimečné. Ale vážně bysme měli počkat, dokud... Ó.“ Nechala hlavu spadnout dozadu, protože našel další báječné místo. „To je tak...“

Natočila se, aby měl lepší přístup, a její ztěžklý pohled se rázem rojasnil. „Harpere.“

Když sebou šklubla, jen se trochu pohnul. „Copak? Ještě není příští týden.“

„Harpere, proboha, podívej.“

Amélie stála ve dveřích na terasu a za zády jí zuřila bouře. Za ní i skrze ni viděla Hayley stromy bičované větrem a poraněné pěsti mraků na nebi.

Přízrak měl zplstěné vlasy a bílou košili zacákanou blátem, které jako by kapalo na bosé, zakrvácené nohy. V jedné ruce držela dlouhou čepel a ve druhé provaz. Její tvář vypadala jako maska zuřivosti.

„Vidíš ji, že jo? Vidíš to.“ Hayley se najednou třásla strachem a chladem.

„Jo, vidím.“ Jedním plyným pohybem se dostal před Hayley. „Budeš se s tím muset vyrovnat,“ řekl Amélii. „Jsi mrtvá, ale my žijeme.“

Síla úderu ho odhodila na protější zeď. Ucítil v ústech krev, ale rychle se probral.

„Dost! Přestaň!“ vykřikla Hayley. Silou vůle a strachu se tlačila přes mrazivý vítr k Harperovi. „Je to tvůj praprapravnuk. Pochází z tebe. Zpívala jsi mu, když byl maličký. Nemůžeš mu teď ubližovat.“

Vyrazila kupředu bez jasného plánu, co udělá, kdyby se k Amélii dostala. Než ji Harper mohl strhnout zpátky, poryv větru ji srazil na zem. Měla dojem, že zaslechla výkřik, projev zlosti nebo žalu. A pak nebylo slyšet nic než zvuky venkovní bouřky.

„Jsi cvok?“ Harper přiskočil, aby ji zvedl.

„Ne, a ty? Tobě teče krev z pusy.“

Otřel si rty hranou ruky. „Jsi zraněná?“

„Ne. Už je pryč. Aspoň to. Kristepane, Harpere, ona měla nůž.“

„Srp. Jo, to bylo něco nového.“

„To nemůže být skutečnost, že ne? Chci říct, že neexistuje, takže to není pravda. Nemohla by nás rozsekat na kusy, vid’?“

„Ne.“ Jen ho napadlo, jestli by člověku dokázala vnutit myšlenku, aby někoho zabil, anebo způsobit, aby si v obraně sám ublížil.

Hayley zůstala sedět na zemi, aby popadla dech, opírala se o Harpera a dívala se k otevřeným dveřím. „Když jsem poprvé přišla, byla jsem těhotná, a ona se u mě někdy objevila. Bylo to strašidelné, jistě, ale v něčem taky uklidňující. Jako by se jen chtěla přesvědčit, že jsem v pořádku. Vnukla mi takový vševědoucí pocit. A teď najednou...“

V mžiku vyskočila a dala se do běhu, protože zaslechla zpěv z dětské vysílačky. Byla rychlá, ale Harper rychlejší a dorazil ke dveřím dva kroky před ní. Zadržel ji. „To bude dobré, klid, ať malou nevzbudíme.“

Lily spala, schoulená v postýlce kolem plyšového psa. V houpacím křesle zpívala Amélie. Měla zase své šedé šaty, pečlivě upravené lokny a klidnou a mírnou tvář.

„Je tu tak chladno.“

„To dítěti nevádí. Mě to taky v dětství nikdy neobtěžovalo. Ani nevím proč.“

Amélie v křesle otočila hlavou. Měla smutný, žalostný výraz, a snad i lítostivý, napadlo Hayley. Zpívala dál, tiše a sladce, ale teď se dívala na Harpera.

Když píseň dozněla, Amélie se vytratila.

„To zpívala pro tebe,“ řekla Hayley. „Jako by si částečně uvědomila, co dělá, a litovala toho. Jaké to asi je být šílená celé století?“

Společně přistoupili k postýlce a Hayley dcerce upravila pokrývku.

„Lily je v pohodě. Pojd’“

„Někdy mám dojem, že neunesu tyhle zážitky ze strašidelného domu.“ Cestou zpět do ložnice si prohrábla vlasy. „Jednu chvíli nás sráží k zemi a pak zase zpívá ukolébavky.“

„Mrtvá bláznivka,“ podotkl Harper. „Třeba nám tím chtěla říct, že půjde po nás dvou, ale Lily neublíží.“

„A co když Lily ublížím já? Co když mi Amélie provede to, co u rybníka, a já pak ublížím Lily nebo někomu jinému?“

„To bys nedovolila. Sedni si na chvilku. Nechceš něco? Třeba vodu?“

„Ne.“

Stáhl ji na postel, kde teď seděli vedle sebe. „Ve skutečnosti nikomu v domě nic neudělala. Možná že chtěla, možná to i zkoušela, ale nedokázala to.“ Vzal ji za ruku, a protože byla ještě studená, začal ji mnout. „O tom by se určitě vědělo, to by si lidi řekli. Žena, která by ublížila někomu z Harperů nebo třeba sluhovi, by určitě skončila ve vězení nebo v blázinci.“

„Možná. Ale co ten srp a provaz? Tím chtěla říct, že někoho sváže a rozseká na cucky.“

„Tady se to nikomu nikdy nestalo.“ Vstal a šel zavřít dveře na terasu.

„Pokud o tom víš.“

„Fajn, pokud vím.“ Znova se posadil. „Řekneme o tom Mitchovi. Může se podívat do policejních záznamů. Je to jedna z možností.“

„Máš tak klidný výraz,“ řekla Hayley po chvíli. „Je to matoucí, když vím, kolik vzrušení se skrývá uvnitř. Je mi jasné, že tě neznám tolik, jak jsem myslela.“

„Nápodobně.“

Vzdychla si a zadívala se na své ruce. „Nemůžu s tebou spát. Myslela jsem, že jo – ze začátku. Ale pak mi došlo, že se do toho nemůžu vrhnout, protože by ti ublížila.“ Zvedla hlavu. „V tom jsi měl pravdu.“

Jen se usmál. „To jo.“

Lehce ho plácla. „Myslíš, jak nejsi chytrý, co?“

„Taky jsem. Zeptej se mámy, až bude mít dobrou náladu.“

„Je mi s tebou dobře, když se zrovna nevztekáš.“ Zadívala se na něho a snažila se zachytit všechny ty nové vjemy. „Líbí se mi, že objevuju tolik nového pod povrchem. A jsi víc než hezký na pohled.“

„Tak z jak velké výšky mě shodíš dolů?“

„Já nechci...“ Zavrtěla hlavou, vstala a začala přecházet pokojem. „Mám v sobě tolik citu a touhy, bylo by snadné všechno ti to dát.“

„Nevzpomínám si, že bych se bránil.“

„Netušila jsem, že se o mě zajímáš, ne tímhle způsobem. Když to teď vím, je to ještě těžší. Nikdy v životě mě nikdo tak nelíbal, a

přítom už mám dost zkušeností. Kdyby sem tak nevtrhla, asi bychom teď byli v posteli, kam by nás takové líbání dostalo.“

„Takhle svoji praprababičku vážně budu milovat.“

„Já ji taky právě nemusím. Ale dalo mi to příležitost přemýšlet a nejen chtít.“ Rozhodla se chovat rozumně, pro dobro obou, a sedla si na opěradlo křesla. „Nejsem upejpavá v sexu a myslím, že kdybychom se potkali někde jinde, stali by se z nás milenci bez zbytečných komplikací.“

„Proč si lidi pořád myslí, že milenci to nemají mít komplikované?“

Zamračila se a zavrtěla hlavou. „No, to je dobrá otázka. A já to nevím.“

„Mám pocit,“ začal a přistoupil blíž, „že jen flirt nemusí být složitý. Na tom nic není. Ale skuteční milenci, co nemyslí jen na jednu dvě noci, mají váhu. A kde máš váhu, máš i komplikace.“

„To je pravda, ale musíme toho hodně zvážit, než uděláme takový krok. Musíme mít jistotu, že je to pro oba správné. Je hodně věcí, které jeden o druhém nevíme, a měli bychom.“

„A co večere?“

Zírala na něho. „Ty máš hlad?“

„Ne teď, zvu tě na rande. Pojd' se mnou na večeri, Hayley. Zajdeme do města, dáme si jídlo, poslechnem si hudbu.“

Uvolnila se v ramenou a těsný uzel v žaludku přestal tížit. „To by bylo fajn.“

„Tak zítra?“ řekl a zvedl ji na nohy.

„Jestli by Roz nebo Stella pohlídaly Lily, tak klidně zítra. Musíme jim taky říct, co se tady stalo. S Amélií.“

„Až ráno.“

„Bude trapné vysvětlovat, co jsme tady spolu dělali.“

„Ne.“ Vzal její tvář do dlaní a položil své rty na její. „Nebude. A ty už jsi v pohodě?“

„Jo.“ Zadívala se přes jeho rameno na dveře, které předtím zavřel. „Bouřka polevuje. Měl bys jít, kdyby se ještě víc rozpršelo.“

„Zalezu si do Stellina starého pokoje.“

„To nemusíš.“

„Tak budeme oba klidněji spát.“

Bylo jí líp. Třebaže ji právě neuspávala představa, že Harper usíná pár kroků od ní, nebo fantazie, jak za ním po špičkách jde a vklouzne k němu do postele.

Nepochybovala o tom, že teprve pak by se jim dobře usínalo.

Být dospělá a rozumná je peklo.

A ještě horší jí připadalo pomyšlení, že o něj stojí mnohem víc, než chtěla. Ale tak je to správné, nebo ne?, říkala si, když sebou házela na lůžku. Nebyla lehká holka, která skočí do postele každému sexy klukovi.

Třeba si to o ní někdo myslel kvůli Lily, ale tak to nebylo. Záleželo jí i na Lilyině otci. Měla ho ráda. Možná se chovala nezodpovědně, ale ne lacině.

A dítě si přála. I když ne hned, připustila. Ale po záchvatu strachu a sebelítosti se na něj začala těšit. Nic v životě nechtěla tolik mít.

Její krásné děťátko.

Nic si od jejího otce nevzala, nebo ano? Od toho nečestného, sobeckého bastarda, co zneužil její žal, aby dosáhl svého. Neudělala chybu. Bylo chytré nic mu neříkat, odejít a nechat si dítě jen pro sebe. Jen a jen pro sebe. Navždycky.

Jen mohla dostat víc, nebo ne? Nevzala to za správný konec. Proč by musela pracovat? Namáhat se a otročit, spokojit se s jednou místností ve velkém domě? Mohla to mít všechno. Její dítě by to mohlo mít.

On ji chtěl. Mohla ho na to dostat. No ano, kdo jiný by věděl líp jak ošálit muže. Přijde za ní po kolenou, a než s ním bude hotová, připoutá ho k sobě.

Až skončí, Harperův dům bude patřit jen jí a jejímu děcku.

Konečně.

8

Hayley v množíně pozorovala, jak Roz sází řízky latnatce do speciální směsi. „Určitě ti nevádí hlídat Lily?“

„Proč? Strávíme s Mitchem večer hrozným rozmazlováním, když nám do toho nebudeš moct zasahovat.“

„Je s vámi moc šťastná. Roz, cítím se tak divně.“

„Nechápu, proč je ti divně, že máš jít na rande s Harperem. Je to hezký a okouzlující mladý muž.“

„Ale tvůj syn.“

„Ano.“ Roz se usmála a vysadila další rostlinku. „Nejsem šťastný člověk? Náhodou mám ještě dva další okouzlující kluky a ani trochu bych se nedivila, kdyby si dneska večer taky vyrazili na rande.“

„S Harperem je to jiné. Je prvorozený, je to tvůj byznys partner a já pro vás pracuju.“

„To už jsme probrali, Hayley.“

„Já vím.“ A taky věděla, co znamená ten trpělivý tón. „Asi tím nedokážu projít tak snadno jako ty.“

„Mohla bys, kdyby ses uvolnila, vyrazila si a užila si to.“ Roz zvedla hlavu a pak zasadila další rostlinku. „A neškodilo by se trochu prospat, třeba by ti zmizely ty kruhy pod očima.“

„Moc jsem se nevyspala.“

„To se za těchto okolností dalo čekat.“

Hudba, kterou Roz ve skleníku pustila, byla prosycená komplikovaným, romantickým klavírem. Hayley se mnohem líp vyznala v rostlinách než v klasických skladbách, a tak ji kolem sebe nechala při práci jen poudit.

„Měla jsem divné sny, aspoň mám ten dojem. Žádný si jasně nepamatuju. Roz, nemáš strach?“

„Obavy. Na, zkus si to taky.“ Odstoupila, aby dala Hayley prostor. „A taky zlost. Nikdo kromě mě nebude mlátit mého kluka. Kdybych měla možnost, pěkně natvrdo jí to povím. Děláš to dobře,“ přikývla. „Tyhle tvrdé řízky potřebují sušší substrát, aby nezačaly hnít.“

„Možná si ten srp a provaz přinesla z domku na kočáry. Myslím tehdy před lety. Třeba je zkusila použít a někdo ji zastavil.“

„To je hodně dohadů, Hayley. Beatrice o ničem takovém v deníku nepsala, takže se to asi nikdy nedovíme.“

„Ale pak ji nemusíme dostat z domu. Roz, existují lidi, taková ti senzibilové, kteří se dají najmout na vyčištění domu od duchů.“ Zvedla hlavu a zamračila se. „Nevím, čemu se směješ. To zas není tak šílený nápad.“

„Jen jsem si představila, jak po mém domě běhá tlupa lidí s kbelíky a košťaty nebo s takovou tou laserovou puškou jako Bill Murray v Krotitelích duchů.“

„Protonová pistole. Ani nevím, proč si to pamatuju. Ale vážně, je to sice okrajová věda, ale dělá skutečné výzkumy. Možná potřebujeme nějakou pomoc zvenčí.“

„Až na to dojde, zařídíme ji.“

„Vyhledala jsem něco na internetu.“

„Hayley.“

„Já vím, já vím, je to prostě jedna možnost.“ Naráz se obě ohlédly, protože se otevřely dveře. Vešel Mitch a něco v jeho výrazu přimělo Hayley zadržet dech.

„Myslím, že jsem ji našel. Jak rychle to tu můžete zabalit a přijet domů?“

„Za hodinku,“ usoudila Roz. „Ale proboha, nenech nás takhle tady. Kdo byla?“

„Jmenovala se Amélie Connerová. Amélie Ellen Connerová, narozená v Memphisu 12. května 1868. Neexistuje záznam o její smrti.“

„Jak jsi ji...?“

„O tom až doma.“ Široce se na ni zazubil. „Sežeň svoje družstvo, Rosalind. Uvidíme se tam.“

„Ježkovy voči,“ zamumlala, když odešel. „No není tohle typický chlap? Já to tady dodělám, Hayley, a ty běž říct Stelle a Harperovi, ať skončí s tím, co právě dělají. Moment,“ přitiskla si prsty ke spánku. „Stella může dát vědět Loganovi, pokud ho tam chce mít, a nechá to tady na starost Ruby, která pak zavře. Vypadá to, že dnes máme padla o pár hodin dřív.“

Amélie Ellen Connerová. Hayley zavřela oči a v duchu opakovala to jméno, když stála v hale Harperova domu. Nic se nestalo, žádné zjevení se neobjevilo, ani pocit náhlého prozření. Cítila se trochu hloupě, protože si byla jistá, že se něco musí stát, když se na to jméno v domě soustředí.

Zkusila ho potichu vyslovit, ale se stejným výsledkem. Chtěla být poznána a nalezena, myslela si Hayley. Tak dobrá.

„Amélie Ellen Connerová,“ zvolala nahlas. „Uznávám tě jako matku Reginalda Edwarda Harpera.“

Ale slyšela jen ticho prosycené vůní Davidova citrónového oleje a Roziných letních růží.

Rozhodla se nechat si nepovedený experiment pro sebe a vydala se do knihovny.

Roz a Mitch tam už byli. Mitch cosi usilovně bušil do laptopu.

„Říká, že si chce něco zapsat, aby to nezapomněl,“ řekla jí Roz mírně udiveným tónem. „Stella je v kuchyni s Davidem. A kluci u prarodičů. Logan přijede, až přijede, a stejné to asi bude s Harperem.“

„Tvrdil, že dorazí. Že jen musí dokončit...“ Povytáhla rameno. „Něco.“

„Sedni si.“ Roz mávla rukou. „Doktor Carnegie nás asi rád napíná.“

„Ledový čaj a citrónové sušenky,“ oznámil David a vešel dovnitř s vozíkem těsně před Stellou. „Už jste mu jednu ubalily?“ kývl hlavou k Mitchovi.

„Ne, ale nebude trvat dlouho a udělám to. Mitchi!“

„Pět minut.“

„Takové prosté jméno, že?“ Hayley trhla rameny, když se na ni Roz zadívala. „To nic, jen přemýšlím. Amélie je takové jemné a ladné. A pak ten zbytek – Ellen Connerová. Solidní a prosté. Člověk by čekal i příjmení honosné a exotické. Ale Amélie zase znamená přemýšlející. Vyhledala jsem si to.“

„No aby ne,“ řekla Roz mile.

„Nezní to stejně jako ten význam. Mám dojem, že Ellen je odvozené od jména Helena. Napadá mě Helena Trojská, takže to je

vlastně víc ženské a exotické jméno, když na to přijde. Ale na tom nezáleží.“

„Zajímavé jako vždy vidět, jak tvoje mysl pracuje. A tady je zbytek naší šťastné partičky.“

„Venku jsem narazil na Harpera.“ Logan šel políbit Stellu. „Jsem zpocený, omlouvám se. Jdu rovnou z práce.“ Popadl sklenici ledového čaje, co přinesl David, a vypil ji do dna.

„Tak co máte?“ Harper se hned vrhl k sušenkám, vzal si tři a usadil se s nimi v křesle. „Zjistili jsme její jméno. Takže co? Fanfáry?“

„Je docela ohromující, že Mitch dokázal přijít na jméno s tím málem, co měl,“ usadila ho Hayley.

„Nic neříkám, jen uvažuji co s ním dál.“

„Nejdřív bych chtěla vědět, jak na to přišel. Mitchell,“ řekla Roz s rostoucí netrpělivostí, „nechtěj, abych ti ublížila před dětmi.“

„Takže...“ Mitch se odlepil od klávesnice, sundal si brýle a začal je čistit cípem košile. „Reginald Harper vlastnil několik nemovitostí. Tady v Shelby County i jinde. Některé pronajímal kvůli investicím a příjmu. Ale našel jsem taky domy, které byly ve starých záznamech označené jako pronajaté, ale žádný zisk z nich neplynul.“

„Pral tak peníze?“ nadhodil Harper.

„Možná. Anebo v nich měl usazené svoje milenky.“

„Množné číslo?“ Logan si nalil druhou sklenici čaje. „Pilný hoch.“

„Beatrice v denících mluví o ženách, ne o jedné ženě, takže se to nabízí. A taky se dá soudit, že jako vychytralý a cílevědomý člověk, který chce syna za každou cenu, si našel víc než jednu kandidátku, aby líp dosáhl svého. Z deníku navíc vyplývá, že Amélie byla místní, takže jsem se soustředil na nemovitosti v okolí.“

„Pochybuji, že by milenku uvedl jako nájemnici,“ řekla Roz.

„Ne, ale probíral jsem se záznamy o sčítání lidu. Byla to spousta jmen a let. Pak se mi rozsvítilo a zúžil jsem hledání jen na místní nemovitosti do roku 1892. Pořád toho bylo dost, až jsem narazil na sčítání z roku 1890.“

Přelétl pohledem po místnosti a zarazil se u vozíku. „To jsou sušenky?“

„Ježíši, Davide, dej mu pár sušenek, nebo ho budu muset zabít. Cos teda našel v roce 1890?“

„Amélii Ellen Connerovou, obývající jeden z Reginaldových domů v Memphisu. Ten, z něhož nešel žádný zisk celý půlrok a pak ještě do března roku 1893. Ten, který v té době nechal zapsat jako neobývaný.“

„Skoro jistě to byla ona,“ ozvala se Stella. „Je to dost promyšlené a urovnané, aby nebyla.“

„Ona ví, co je promyšlené a urovnané,“ komentoval to Logan. „A jak.“

„Jestli to není naše Amélie, pak jde o neuvěřitelnou náhodu.“ Mitch hodil brýle na stůl. „Reginaldův velmi pečlivý účetní dal do záznamů výdaje spojené s tím domem v době, kdy měl být prázdný, a Amélie Connerová se zapsala jako obyvatelka rezidence při sčítání lidu. V únoru 1893 byly zaznamenány další výdaje v souvislosti s úpravami domu pro nové platící nájemníky. A dům byl prodán, pokud vás to zajímá, v roce 1899.“

„Takže teď víme, že žila v Memphisu,“ začala Hayley, „ještě několik měsíců po narození svého dítěte.“

„Víc než to.“ Mitch si znovu nasadil brýle a četl ze svých poznámek. „Amélie Ellen Connerová, narozená roku 1868, dcera Thomase Edwarda Connera a Mary Kathleen Connerové, rozené Binghamové. Třebaže Amélie označila rodiče jako zesnulé, byla to pravda jen v případě otce, který zemřel v roce 1886. Její matka ještě žila až do roku 1897. Pracovala jako hospodyně pro rodinu Lucerneových v domě u řeky zvaném...“

„The Willows,“ dokončila Roz. „Ten dům znám. Je ještě starší než tenhle. Dnes je z něj motorest, a docela hezký. Byl prodaný a přestavěný snad někdy před dvaceti lety.“

„Mary Connerová tam pracovala,“ pokračoval Mitch, „a třebaže při sčítání neuvedla děti, při kontrole záznamů o narození vyšlo najevo, že porodila dceru – Amélii Ellen.“

„Takže byly odcizené,“ pronesla Stella.

„Dost na to, aby dcera považovala matku za mrtvou a matka se neznala ke své dceři. A ještě jedna zajímavost. Neexistuje záznam, že by Amélie porodila dítě, ani záznam o její smrti.“

„Peníze dokážou kolečka promazat nebo taky umazat,“ dodala Hayley.

„Co ještě?“ chtěl vědět Logan.

„Znova projdu všechny staré noviny, jestli nenarazím na zmínku o její smrti – neidentifikovanou ženu nebo tak podobně. A dál budeme shánět informace od potomků služebnictva. Taky zkusím, jestli mě současní majitelé domu The Willows nechají nahlédnout do starých dokumentů.“

„Domluvím ti to,“ nabídla se Roz. „Jméno starého rodu taky promaže kolečka.“

* * *

Vypravila se na rande poprvé za... Bylo opravdu smutné uvědomit si, za jak dlouho. A moc jí to slušelo. Těsné červené tričko odhalovalo její paže a ramena, která si vypracovala zvedáním Lily, jógou a kypřením hlíny.

V rušné restauraci na Beale Street proti ní seděl skvěle vypadající kluk. A ona si stejně nedokázala té chvílky užívat.

„Musíme o tom mluvit,“ řekl Harper, zvedl sklenici s vínem, kterou ignorovala, a podal jí Hayley. „Budeš se pak cítit líp, než kdyby ses snažila neříkat nic.“

„Pořád na to musím myslet. Na ni. Na to, že mu porodila dítě a on si ho vzal. Pak není těžké pochopit, proč muže tolik nenávidí.“

„Jsi d'áblův advokát? Ona se přece prodávala.“

„Ale Harpere...“

„Zadrž. Pocházela z dělnické rodiny, ale místo aby také pracovala, rozhodla se nechat vydržovat. Její volba, já s tím nemám problém. Ona směňovala sex za dům a služebnictvo.“

„Což mu dalo právo sebrat jí dítě?“

„To netvrdím. Říkám jen, že to nebylo žádné uzardělé neviňátko. Žila v tom domě jako jeho milenka asi rok, než otěhotněla.“

Nedokázala to vidět tak nízce. „Možná ho milovala.“

„Možná jen milovala život.“ Trhl ramenem.

„Netušila jsem, že jsi takový cynik.“

Jenom se usmál. „A já zas, že jsi tak romantická. Pravda bude spíš někde uprostřed mezi cynismem a romantikou, takže se nemusíme hádat.“

„To zní férově, ale mně se férovost vždycky nezamlouvá.“

„V každém případě to byla pošramocená osobnost. Už předtím než se tohle stalo. To neznamená, že by si to zasloužila, ale sázel bych spíš na její špatné stránky. Vždyť svou matku označila za mrtvou, i když žila pár kilometrů od ní.“

„No jo, to není moc hezký obrázek. Asi bych ji spíš chtěla vidět jako oběť a hrdinku, jenže to nebude snadné.“

Záměrně se napila vína. „Tak fajn, to stačí. Dneska o ní dál mluvit nebudeme.“

„To беру.“

„Ještě něco ale musím udělat.“

Harper si sáhl do kapsy. „Na, tady je můj telefon.“

Se smíchem si ho vzala. „Já vím, že je jí u Roz a Mitche dobře, jen se chci ujistit.“

Dala si sumce, bramborové krokety a vypila dvě sklenice vína. Bylo úžasně osvobozující jen tak sedět a mluvit o tom, co ji právě napadlo.

„Zapomněla jsem, jaké to je.“ Hayley se spokojeně zaklonila v židli. „Sníst celé jídlo bez vyrušování. Jsem ráda, žeš mě konečně někam pozval.“

„Konečně?“

„Měls dost času,“ podotkla. „Pak bych nemusela dělat ten první krok sama.“

„Mně se tvůj první krok líbil.“ Natáhl se a uchopil ji za ruku.

„Taky se mi to docela povedlo. Harpere,“ uvolněně se naklonila kupředu a zadívala se mu do očí, „opravdu sis na mě celou tu dobu myslel?“

„Stálo mě hrozné úsilí na tebe nemyslet. Chvíli to fungovalo.“

„A proč jsi to dělal?“

„Zdálo se mi to... hrubé,“ bylo to nejlepší, co ho napadlo, „představovat si, že svádím hosta v domě, zvláště těhotného. Jednou jsem ti pomáhal z auta, ten den jste měly oblečkový mejdan.“

„Ach bože, vzpomínám si.“ Musela se smát, i když si volnou rukou zakryla tvář. „Chovala jsem se k tobě hrozně. Byla jsem přehřátá, tlustá a cítila se mizerně.“

„Vypadalas báječně. Vitálně. To byl můj první dojem z tebe. Lehkost a energie a taky smyslnost, ale to jsem se snažil potlačit. Ale ten den, jak jsem tě zvedl, se dítě pohnulo a já jsem to ucítil. Bylo to...“

„Strašidelné?“

„Silné, jo a taky trochu strašidelné. Byl jsem u toho, když přicházela na svět.“

Ztuhla a začervenala se po konečky uší. „Bože, málem bych zapomněla.“ Pevně zavřela oči. „Ach ne.“

Popadl ji za obě ruce a přitáhl je k sobě, aby je políbil. „Ani bych nepopsal, jak to bylo neuvěřitelné. Když jsem překonal první šok a chuť utéct, bylo to úchvatné. Viděl jsem, jak se narodila. Od té chvíle jsem do ní zamilovaný.“

„Já vím.“ Pocit trapnosti zmizel a v očích se jí projevil cit. „Já to vím. Nikdy ses nezeptal na jejího otce.“

„To není moje věc.“

„Jestli máme pokročit dál, tak by měla být. Měl bys o něm aspoň něco vědět. Co kdybychom se trochu prošli?“

„Jasně.“

Odbočili od ruchu a světél na Beale Street a zatoulali se k řece. I tady se hloučkovali turisté, procházeli se v parku, postávali nebo jen vyhlíželi na vodu, ale relativní klid jí dovolil vrátit se do minulosti a vzít Harpera s sebou.

„Nemilovala jsem ho. To musím říct hned na začátku, protože někteří lidé pořád tvrdí, že jsem chudinka, kterou kluk přivedl do maléru a pak ji nechal. A že mi nějaký mizera zlomil srdce. Tak to nebylo.“

„Dobře. Byla by škoda, kdyby byl Lilyin otec mizera.“

Bublavě se zasmála a zatřepala hlavou. „Snadno se to vypráví, dokážeš lidi uvolnit. Byl to prima kluk, student, kterého jsem poznala, když jsem pracovala v knihkupectví. Flirtovali jsme spolu a párkrát si vyrazili. Potom mi zemřel tatínek.“

Přešli přes menší most a kolem párů u kamenných stolků. „Byla jsem ztracená a strašně smutná.“

Vzal ji kolem ramen. „Kdyby se něco stalo s matkou, bylo by to stejně hrozné jako třeba přijít o zrak. Mám sice dva bratry, kteří by mě podrželi, ale neumím si život bez ní představit.“

„Přesně takové to je, jako bys najednou neviděl. I když jsou lidi kolem laskaví – a byli, Harpere, našla se spousta hodných lidí – stejně jsi ve tmě. Tátu měli všichni rádi, jinak to ani nešlo. Sousedí, příbuzní, přátelé, moji kolegové z práce a jeho, ale on byl středem mého života a já jsem pak zůstala osamělá, úplně izolovaná v tom smutku.“

„Já jsem byl mnohem mladší, když můj otec zemřel, a mám dojem, že to bylo jistým způsobem snazší. Ale taky vím, že musíš projít fází, kdy nevěříš, že ještě někdy něco bude v pořádku a jisté.“

„Ano, přesně tak. A když se z toho dostaneš a začneš zase něco cítit, bolí to. A tenhle kluk mě utěšoval. Byl moc hodný a pak jedno vedlo k druhému.“

Naklonila hlavu a pohlédla mu do očí. „I tak jsme nebyli víc než kamarádi. Ale taky nešlo o flirt, bylo to jako...“

„Léčení.“

Zahrálo ji to u srdce. „Ano. On se pak vrátil do školy a já se vzpamatovala. Nejdřív jsem netušila, že jsem těhotná. Příznaky mi nějak nedocházely. A když jsem to pochopila...“

„Měla jsi strach.“

Zavrtěla hlavou. „Byla jsem naštvaná. Měla jsem vztek. Proč se to kruci muselo stát právě mně? Nemám snad dost starostí? Nespím přece s každým, chovám se zodpovědně, tak co to kruci je? Vtip? Bože, Harpere, nebyla jsem z toho rozechvělá, zuřila jsem. Jednu chvíli jsem začala panikařit, ale pak jsem se zase rychle vrátila ke svému vzteku.“

„To muselo být drsné, Hayley. Vždyť jsi byla úplně sama.“

„Nesnaž se to zjemňovat. Nechtěla jsem být těhotná. Nepřála jsem si dítě. Musela jsem pracovat a truchlit a zdálo se mi, že je na čase, aby mi někdo tam nahoře trochu ulevil.“

Sešli dolů k řece a Hayley ztišila hlas, když se zadívala na hladinu. „Chtěla jsem jít na potrat a přemýšlela jsem, jak dostanu pár dní volna a kde vezmu peníze.“

„Ale neudělalas to.“

„Sehnala jsem si o tom informace, našla si kliniku, ale pak jsem začala uvažovat, že by třeba bylo lepší porodit dítě a dát ho k adopci. Přihlásit se do jedné z těch agentur. Člověk toho tolik čte o neplodných párech, které strašně touží po miminku. Napadlo mě, že bych aspoň mohla udělat něco užitečného.“

Pohládl ji po vlasech a něžně řekl: „Ale ani to jsi neudělala.“

„Sehnala jsem si knížky zase o tomhle a začala je číst. A jak jsem se tím probírala a proklínala svět, uvažovala jsem, proč se ten kluk už neukazuje v obchodě a proč mi nevolá. Když jsem se trochu uklidnila, uvědomila jsem si, že by to měl vědět. Neotěhotněla jsem sama a mohl by taky převzít trochu odpovědnosti. Jak jsem tak přemýšlela, stalo se to. Věděla jsem, že budu mít dítě a pak nebudu sama. Sobecká myšlenka, ale tehdy mě poprvé napadlo, že si ho nechám. Byl to ten hlavní důvod pro.“

Harper chvíli nic neříkal. „A ten student?“

„Vydala jsem se za ním. Našla jsem ho na koleji a byla připravená mu říct, co se stalo. Že jsem se rozhodla si dítě nechat, tak ať do toho jde se mnou.“

Po tváři jí přejel vánek a ona se tím teplým vlahým větrem nechala pohládit. „Rád mě zas viděl, ale cítil se trapně, že se dlouho neozval. Jenže se zamiloval do někoho jiného. A na plný pecky,“ dodala a pro ilustraci rozhodila rukama. „Byl tak šťastný a vzrušený, a když o ní mluvil, doslova z něj ta láska vyzařovala.“

„Takže jsi mu nic neřekla.“

„Ne. Co jsem měla udělat? Říct, hele, to je fajn, žes našel někoho, kdo učiní tvůj svět úplným, ale copak asi udělá, až se doví, žes mě zbouchnul? Škoda že máš zkažený zbytek života, protože jsi byl dobrý kámoš, když jsem to potřebovala.“

A navíc jsem ho vlastně nechtěla. Nehodlala jsem si ho vzít, tak k čemu by to bylo?“

„On o Lily vůbec neví?“

„Další sobecké rozhodnutí, možná z trochu nesobeckých důvodů s ohledem na něho. Později jsem s tím bojovala, když to na mně už bylo vidět a dítě začalo kopat. Ale zůstala jsem u toho, pro co jsem se rozhodla.“

Na chvíli se odmlčela. Bylo těžší to dokončit, když tak ztichl a soustředěně jí naslouchal.

„Já vím, že má právo to vědět. Ale udělala jsem to takhle a udělala bych to znova. Doslechla jsem se, že si tu dívku v dubnu vzal a že se odstěhovali do Virginie, odkud pochází jeho rodina. Myslím, že ať to bylo z jakýchkoli důvodů, udělala jsem pro všechny to nejlepší. Možná by Lily miloval. Možná by ji považoval za omyl, protože jsem ji tak prvních pár měsíců taky brala, a teď se za to stydím. Začala jsem ji mít ráda až v pátém měsíci a bylo to jako... jé, jako by se ve mně všechno najednou otevřelo a ona ta prázdná místa zaplnila. Tehdy mi došlo, že se musím odstěhovat a dát nám oběma šanci na nový začátek a čistý štít.“

„Bylo to odvážné a správné.“

Taková prostá odpověď, rozhodně jiná než čekala. „Bylo to šílené.“

„Statečné,“ opakoval. Schválně se zastavil u záhonku žlutých lilí. „A správné.“

„Ukázalo se, že jo. Chtěla jsem jí dát jméno Eliza. To jsem měla vybrané pro holčičku. Pak jsi do pokoje přinesl ty lilie, byly tak krásné a zářivé. A když se narodila, napadlo mě, že je taky krásná a zářivá. Takže Lily. No...“ Dlouze si vydechla. „Je to docela dlouhé povídání. Od začátku do konce.“

Sklonil se a políbil ji na rty. „Tak to někdy můžeme zopakovat.“

„Chceš říct, že tě moje mýdlová opera nenudila a zvládl bys to znova?“

„Jednu věc vím jistě – ty mě nikdy nudit nemůžeš.“ Vzal ji za ruku a pokračovali v chůzi. „Jo, chtěl bych si to zopakovat.“

„Někde daleko od domu. Daleko od ní.“

„To můžeme, ale problém je v tom, že tam bydlíme, Hayley, a pracujeme. Nemůžeme se jí vyhnout.“

To sedělo, pomyslela si Hayley, když vešla do své ložnice. Všechny zásuvky byly otevřené a oblečení z komody i skříně naházené na hromadě na posteli. Přistoupila blíž a zvedla blůzu a džíny. Aspoň je nezničila, všimla si, ještěže tak.

V Lilyině pokoji se ničeho nedotkla, a to se zdálo důležitější. Zvědavě nakoukla do koupelny. Všechny toaletní potřeby našla na polici zpřeházené.

„Takhle mi chceš připomenout, že tu nemám co dělat?“ zeptala se nahlas. „Že mi kdykoli můžou říct, abych se sbalila a šla? Možná máš pravdu, ale až to přijde, zvládnou to. Akorát jsi mi připravila hodinku nepříjemné práce před spaním.“

Začala urovnávat krémy a pleťové vody, rtěnky a řasenky. Samé levné značky, jen sem tam nějaké přilepšení. Možná opravdu někdy zatoužila po lepší věci jen tak pro zábavu.

A stejně tak oblečení, připustila, když šla uklízet do ložnice. Co je špatné na tom, že by občas chtěla kvalitnější látky a značky dobrých návrhářů?

Nebyla tím přece nijak posedlá.

Copak by nebylo skvělé všet si do skříně nádherné šaty místo věcí z akcí a slev? Hedvábí a kašmír. Jak hezký pocit je to na kůži.

Roz má tolik úžasných věcí a stejně pořád chodí ve starých košilích. Má smysl mít to všechno a brát to jako samozřejmost? Nechat to viset ve skříní, když by to někdo jiný rád měl? A lépe využil. Někdo mladší, kdo by dokázal žít naplno, kdo si to zasloužil, kdo na to dřel, místo aby všechno dostal zadarmo.

A všechny ty šperky, jen zbytečné výdaje, zavřené v sejfu, přitom by se tak vyjímalý na jejím hrdle. A jak by se třpytily.

Měla by si je vzít, občas nějaký ten kousek odnést. Kdo by to poznal?

Všechno po čem toužila, měla na dosah ruky, tak proč...?

Upustila košili, kterou zrovna měla v ruce. Držela ji tak, jako ženy drží před tělem plesové šaty. Otáčela se před zrcadlem a přemýšlela o krádeži.

To nejsem já. Rozechvěle se dívala na svůj odraz.

„To nejsem já,“ řekla nahlas. „Nepotřebuju a nechci to, co ty. Možná do mě můžeš proniknout, ale nedonutíš mě dělat takové věci. To nejde.“

Hodila zbývající šaty na křeslo a natáhla se na postel oblečená, jak byla. Usnula při rozsvícených světlech.

9

Těšilo ji, že smí pracovat u kasy, zaměstnaná stálým proudem zákazníků. Amélie se o ni většinou při práci nezajímala. Aspoň prozatím.

Hayley sepsala seznam, aby měla pro Mitche všechny dosavadní incidenty zaznamenané. Označila místa jejich výskytu: břeh rybníka, ložnice, dětský pokoj. Nevěděla to jistě, ale nejspíš se jí i jindy stalo, že některé myšlenky nepocházejí z její hlavy. Třeba v zahradě u Harperova domu, když se při práci zasnila.

Jakmile to měla černé na bílém, nezdálo se to tak hrozné.

Aspoň za dne a v přítomnosti lidí ne.

Zvedla hlavu, protože se blížila další zákaznice. Mladá dívka v dobrých botách a s hezkým sestřihem. Slušný příjem, usoudila Hayley a doufala, že jí od něho částečně pomůže.

„Dobré ráno. Mohu vám nějak poradit?“

„No, já... Promiňte, zapomněla jsem vaše jméno.“

„Jsem Hayley.“ Víc se na zákaznici soustředila, ale dál se tvářila přívětivě. Moderní melírované blond vlasy, úzká tvář, hezké oči. Trochu plachá dívka.

Pak Hayley překvapeně nadskočila. „Jane? Rozina sestřenice Jane? No sakra, koukněte na ni!“

Dívka se zarděla. „Já... nechala jsem se ostříhat,“ pípla a načechrala si slušivý účes.

„To teda sedí. Vypadáte báječně, naprosto super.“

Když Jane naposled viděla, pomáhaly jí s Roz a Stellou stěhovat se z přecpaného a přetopeného bytu ve městě, kterému vládla Clarissa Harperová. A dívka, kterou pašovaly pryč – spolu s deníky, které Clarissa ukradla v Harperově domě – byla nevýrazná a obyčejná jako obrázek malovaný tužkou, co je na papíře sotva vidět.

Ted' měla původně nevábne vlasy výrazně světlejší a zkrácené na moderní délku, která jí už neprotahovala dlouhý, úzký obličej.

Byla oblečená jednoduše, ale bavlněná halenka a vzdušné kalhoty se nedaly srovnat s pytlovitou sukní, ve které tehdy z toho bytu utíkala.

„No musím říct: Wow. Vypadáte, jako byste prošla nějakou předělávací show. Třeba *Vypadáš skvěle*. Ach bože, to co jsem právě řekla, bylo ošklivé.“

„Ne, to je v pořádku.“ Smála se ještě víc a přitom se začervenala. „Připadám si předčlaná. Jolene – znáte Jolene, Stellinu nevlastní matku?“

„Jo, ta je skvělá.“

„To ona mi sehnala práci v galerii a den před nástupem za mnou přišla do nového bytu. To ona mě takhle vylepšila. Povídala, že je pro ten den moje dobrá víla, a než jsem se nadála, stříhali mi vlasy a do těch zbylých mi strkali proužky alobalu. Měla jsem takový strach, že jsem nedokázala odmítnout.“

„To je dobře, že jste to neudělala.“

„Bylo to jako sen. Pak mě zavedla do obchodu a řekla, že mi pro začátek koupí tři kusy oblečení, od hlavy k patě. A pak že si mám dokoupit šatník ve stejném stylu.“

Usmívala se od ucha k uchu a v očích měla slzy. „Byl to nejbáječnější den v mém životě.“

„To je ale krásný příběh.“ Hayley už taky měla na krajíčku. „Zasloužila jste si dobrou vílu, po tom co vás tak dlouho komandovala ta čarodějnice. Víte, že z historického hlediska jsou pohádky o vílách ženské historky, které se předávaly v době, když ženy neměly žádná práva?“

„Hm, ano?“

„To nic, podobné věci mi pořád naskakují. To jen že je to taková holčičí záležitost. Musím zajít pro Stellu.“

„Nechci nikoho rušit v práci. Jen jsem doufala, že najdu sestřenku Rosalind a poděkuju jí.“

„Tu seženu taky.“ Hayley spěchala do Stelliny kanceláře. „Ale Stella by vás určitě chtěla vidět.“ Strčila hlavu do dveří, aniž zaklepala. „Musíš na minutku ven.“

„Nějaký problém?“

„Ne, věř mi a pojd’.“

„Hayley, ještě musím vyřídit deset telefonátů, než...“ Zmlkla a automaticky nasadila uvítací úsměv, když spatřila Jane. „Promiňte. Děje se něco... Ach můj bože, to je Jane.“

„Nová a vylepšená,“ řekla Hayley a pak sebou trhla. „Promiňte.“

„Neomlouvajte se. Přesně tak se cítím.“

„Jolene mi říkala, že si vás vzala do parády.“ Stella Jane nadšeně obešla dokola. „Páni, to se jí teda povedlo. Moc se mi líbí ten účes.“

„Mně taky. Vaše nevlastní maminka na mě byla moc hodná.“

„A užila si to každou minutu. Podává mi zprávy, ale musím říct, že na vlastní oči je to mnohem lepší. Doufám, že i v práci se vám daří tak dobře, jak vypadáte.“

„Mám tu práci moc ráda. A svůj byt taky. A cítím se hezká.“

„Ach ne.“ Stelle se tlačily slzy do očí.

„To se mi taky stalo,“ řekla Hayley a vytáhla zpod pultu vysílačku. „Roz,“ promluvila do ní, „potřebujeme tě u kasy.“

Vypnula ji dřív, než Roz stačila dopovědět, jak je zaneprázdněná.

„Nechci ji tahat od něčeho rozdělaného.“

„Ona by vás chtěla vidět. A já chci slyšet, co řekne. Páni, to je legrace!“

„Povězte, co ještě máte v plánu,“ řekla Stella.

„Práce je na prvním místě. Moc se mi tam líbí a ráda se učím. Našla jsem taky pár nových přátel.“

„I mužů?“ chtěla vědět Hayley.

„Na to ještě nejsem připravená. Ale u nás v domě bydlí jeden muž a ten je moc milý.“

„A hezký taky? Jé, zákazník,“ zavrčela Hayley, když se blížil člověk s naloženým vozíkem. „Nemluvte o ničem lechtivém, co budu pryč.“

„Myslela jsem, že se budu stydět za vámi dvěma přijít.“ Jane se otočila ke Stelle, zatímco Hayley odbavovala zákazníka.

„Proč?“

„Když jsme se předtím setkaly, byla jsem hrozně smutná a plačtivá.“

„To ne, spíš vyděšená a rozčilená. A z dobrých důvodů. Stála jste před těžkým rozhodnutím a nechala jste nás s Roz vzít si zpátky ty deníky.“

„Nepatřily jí. Clarissa neměla právo odnášet je z Harperova domu.“

„Ne, to neměla. Ale i tak to pro vás bylo těžké, nechat tam Roz pro ně jít, odstěhovat se, začít v nové práci a v novém životě. Já vím, jak je to děsivé. A Hayley taky.“

Jane se ohlédla přes rameno na Hayley, která cinkla kasou a švitořila se zákazníkem. „Nevypadá, že by se někdy něčeho bála. To mě napadlo, už když jsem ji a vás potkala. Že vy dvě byste se nikdy nebály postavit na vlastní nohy a nikdy byste se nenechaly nikým komandovat jako já.“

„Všechny máme občas strach a někdy s tím nedokážeme nic zásadního a pozitivního udělat.“

Vešla Roz a její podráždění bylo znát jen z toho, jak si rukavicemi pleskala o stehno. „Co máte za problém?“

„Absolutně žádný problém.“ Stella máchla rukou. „Jane si tě přála vidět.“

Roz povytáhla obočí a na tváři se jí pomalu šířil úsměv. „Teda, teda, Jolene je vážně žena činu. Ty jsi doslova rozkvetla.“ Strčila si rukavice od zadní kapsy a pak přišla o dech, jak prudce ji Jane objala. „Taky tě moc ráda vidím.“

„Děkuju, moc a moc děkuju. Snad nikdy to nedokážu vypovědět.“

„Není za co.“

„Jsem tak šťastná.“

„To vidím. A cítím.“

„Promiň.“ Jane popotáhla a vyprostila se z objetí. „Tohle jsem nechtěla udělat. Jen se stavit, poděkovat, říct, že mám dobrou práci. Už jsem dostala přidáno a něco se sebou dělám.“

„To je jasné na první pohled. Není třeba se ptát, jak se ti vede. Moc mě to těší. A i když to ode mě není hezké, jsem šťastná, že tak dobře vypadáš a že máš nový život, protože to musí sestřenku Rissu neskutečně štvat.“

Jane se vodnatě zasmála. „To ano. Přišla se na mě podívat.“

„O co jsem přišla?“ přispěchala Hayley. „Dej tam replay a zopakuj všechny zajímavé věci.“

„Myslím, že se k tomu právě dostáváme.“ Roz naklonila hlavu ke straně. „Tak Rissa vytáhla paty z domu a vyrazila na návštěvu?“

„Do mého bytu. Mám dojem, že jí adresu dala moje matka, i když jsem ji prosila, aby to nedělala. Bylo to asi před měsícem. Podívala jsem se kukátkem a uviděla ji. A málem jsem neotevřela.“

„Kdo by se divil?“ Hayley ji pro podporu plácla po zádech.

„Ale pak jsem si řekla, že tam nebudu sedět jako králík a schovávat se ve vlastním bytě. Tak jsem otevřela a ona se samozřejmě hned vecpala dovnitř, nasála vzduch, poručila si sladký čaj a posadila se.“

„Propána,“ protáhla Roz. „To její ego nikdy nesplaskne.“

„Ve kterém patře je ten byt?“ Hayley mhouřila oči, jak se snažila rozpomenout. „Ve třetím nebo čtvrtém, že? To by byla pěkná placka, kdybys ji prohodila oknem.“

„To jsem bohužel neudělala, ale šla jsem uvařit ten čaj. Celá jsem se třásla. Když jsem se vrátila, řekla mi, že jsem nevděčná a zkažená holka a že si klidně můžu ostříhat vlasy, odstěhovat se do nějaké díry a obludit nějakou pitomou nánu, aby mi dala práci, pro kterou nemám kvalifikaci, ale že prý to stejně nezmění, kdo jsem. Pak řekla pár nelichotivých věcí o tobě, Roz.“

„Tak povídej.“

„No, hm, třeba že jsi vypočítává poběhlíce.“

„Vždycky jsem toužila, aby mi to někdo řekl. Tohle slovo už dneska lidi skoro neznají.“

„Myslím, že to mě teprve rozčílilo. Napadlo mě, že třeba má právo říkat, že jsem nevděčná, protože jsem byla.“ Jane si dala ruce v bok a mírně vystrčila bradu. „Můj byt není díra, je krásný, ale při jejím vkusu se jí tak může jevit, a moji šéfovou Carrie nezná, tak si může myslet, že je hloupá, když mi dala šanci. Ale jak si dovoluje nadávat ti, když to ona tě okradla.“

Jane se narovнала v ramenu a důrazně kývla. „A taky jsem jí to řekla.“

„Do očí.“ Hayley se houkavě rozesmála a Roz vzala Janinu tvář do dlaní. „Jsem na tebe moc pyšná.“

„Skoro jí vypadly oči z důlků. Nevím, kde se to ve mně vzalo, ale měla jsem takovou zlost! Tak jsem se do ní pustila a řekla jí

všechno, na co jsem se ani neodvažovala pomyslet, dokud jsem jí posluhovala. Jak je zlá a zákeřná a jak ji nikdo nemůže mít rád. Že krade a lže a že má štěstí, žes na ni nezavolala policii.“

„Pane jo.“ Hayley ji mírně šťouchla loktem. „To je snad lepší, než ji prohodit oknem.“

„A to jsem zdaleka neskončila.“

„Tak pokračujte,“ ponoukla ji Hayley. „Řekla jsem, že bych radši šla žebrať na ulici, než se vrátila k ní a nechala se peskovat. A pak taky, že má vypadnout z mého bytu.“ Jane napřáhla ruku a ukázala před sebe.

„Přesně takhle jsem jí to ukázala. Asi jsem to přehnala, ale byla jsem vytočená. Odpověděla, že budu litovat, možná použila i nějaký biblický výraz, ale ani jsem ji neposlouchala. A pak odešla.“

Vydechla si a mávla si rukou před obličejem. „Uf.“

„Teda, Jane, ty jsi bojovnice.“ Roz ji uchopila za ruku a stiskla. „Kdo by si to pomyslel?“

„Tím to ale neskončilo. Ona se pokusila zařídit, aby mě vyhodili z práce.“

„Ta bestie.“ Hayleyina tvář potemněla. „Jak to udělala?“

„Zašla za Carrie a řekla jí, že jsem žena volných mravů, že jsem měla poměr se ženatým mužem a že jsem ji okradla, když mě velkoryse přijala do svého domova. A že prý cítí křesťanskou povinnost Carrie varovat.“

„Věřím, že pro křesťany jako Clarissa mají v pekle připravená místa v první řadě,“ okomentovala to Roz.

„Pak si mě Carrie zavolala do kanceláře a všechno mi řekla. Byla jsem si skoro jistá, že mě vyhodí. Místo toho se mě zeptala, jak jsem s tou hroznou starou vránou mohla vydržet. Přesně tak ji nazvala. A že prý z toho vyplývá, že jsem trpělivá a hodně snesu, což prý u zaměstnanců oceňuje. A protože mám tyhle vlastnosti a taky jsem ukázala, že umím tvrdě pracovat, rozhodla se mi přidat.“

„Carrie se mi líbí,“ usoudila Hayley, „ráda bych ji někdy pozvala na drink.“

„Není nic hezčího než šťastné konce.“ A k těm patřilo i posezení na zastíněné houpačce, chladný nápoj a Lily, hrající si v trávě. A taky Harper usazený vedle ní.

„To je rozhodně šťastný konec, když Clarissa dostane pořádného hobla. Terorizovala mě už jako děčko, kdykoli přišla na návštěvu. Než ji máma definitivně vyhodila.“

„Víš, jak podle Jane nazvala tvoji matku?“

„Ne.“ Uvolněný výraz na jeho tváři se zatvrdil. „Jak?“

„Poběhlce.“

„Po...“ Tvrdý výraz se vytratil v halasném smíchu, až Lily zatleskala. „Poběhlce. Bože, to by se mamce líbilo.“

„Taky že jo. Ty ji ale znáš dobře, vid’? Bylo to prostě prima dopoledne. Všechny starosti se na chvíli odsunuly, když vidíš, jak se někdo tak hezky našel jako Jane. A když jsme se naposled potkaly? To byla skoro neviditelná. A teď je děsně sexy.“

„Jo? Jak moc?“

Zasmála se a šťouchla ho loktem. „O to se nestarej. Jedna sestřenka stačí.“

„Jak přesně jsme vlastně spříznění? Nikdy jsem to nepochopil.“

„Myslím, že tvůj a můj otec byli bratřenci přes třetí koleno. Nebo tak nějak. Takže jsme příbuzní přes čtvrté koleno. Nebo je tady nějaká spojitost přes moji prababičku a její druhé manželství...“

Zdálo se mu nejlepší přerušit její řeč polibkem. „Jsme prostě líbající se příbuzní,“ dodal.

„To mi vyhovuje.“ A tak se naklonila a políbila ho znovu.

Lily se přihnala s pískotem a bubláním a tahala Harpera za nohavici, dokud ji nezvedl na klín. Pak ho objala kolem krku a Hayley odstrčila.

„Tak a teď to mám.“ Hayley se pobaveně přitiskla zpátky, ale Lily do ní zase strčila a objala Harpera pevněji.

„Holky se o mě vždycky praly,“ řekl. „To už je moje prokletí.“

„To věřím. Ta co u tebe byla na Štědrý den, vypadala, že by mohla kousat a škrábat.“

Usmál se na Lily. „Nechápu, o čem to mamka mluví.“

„Ale víš. Ta blondýna s nekonečně dlouhými vlasy a dokonalými ňadry typu Victoria’s Secret.“

„Jo, ta prsa se mi vybavují.“

„To je ale strašný, co říkáš!“

„Začala sis. Amber,“ dodal se smíchem a zvedl dítě nad hlavu, aby ho taky rozesmál.

„No jistě, vypadala na Amber.“

„Je to právnička.“

„To sotva.“

„Přisahám.“ Zvedl ruku se dvěma prsty. „Krásná ještě neznamená pitomá, čehož jsi živoucím důkazem.“

„Ještě žes to zachránil. A bylo to vážné? Ne, zapomeň na to. Nemám ráda, když se ženské, vlastně ani chlapi, šťourají ve starých vztazích.“

„Tys mi o svých vyprávěla. Nebylo to vážné. Ona o to nestála a já taky ne. Právě teď se soustředí na svoji kariéru.“

„A brals to někdy vážně?“

„K vážnosti jsem se jen párkrát přiblížil, ale nikdy jsem tu hranici nepřekročil.“ Posadil Lily mezi ně, aby je mohl pohoupat.

Lepší to nechat tak, pomyslela si Hayley. Zůstanou bezpečně u toho, jak tam tak ve třech sedí na houpačce, zatímco včely bzučí v parném ovzduší a květiny kolem explodují v jasných letních barvách.

„Tohle je nejkrásnější část léta,“ řekla mu. „Večerní stíny. Člověk má pocit, že by takhle mohl sedět celé hodiny a nemusel by vůbec nic dělat.“

„Nechceš dneska někam na chvíli zmizet?“

„Ne. Nechala bych Lily samotnou dva večery za sebou.“

„Myslel jsem, že bysme ji po večeri vzali třeba na zmrzlinu.“

Překvapeně na něho pohlédla. Pak ji napadlo, proč ji tím tolik zaskočil. „To by se jí moc líbilo. A mně taky.“

„Pak máme rande. A proč vlastně nejdemo nejdřív na hamburger a pak neskončíme u zmrzliny?“

„To je ještě lepší.“

Mlžný červenec ustoupil dusnému srpnu, dnům s bílým nebem a nehybným nocím. Všechno se zdálo normální a klidné, jak se den přeléval do dalšího dne.

„Začínám si myslet, že zjistit její jméno by mohlo stačit.“ Hayley rozsazovala do květináčů růžové a žluté pětkovce. „Možná ji upokojilo a uklidnilo to, jak jsme se snažili a že je opravdu Rozina prababička.“

„Ty myslíš, že skončila?“ zeptala se Stella.

„Pořád ji slyším zpívat v Lilyině pokoji, skoro každý večer. Ale už nespáchala nic zlého. Dost často něco vycítím, ale zase to zmizí. A poslední dobou jsem se ani já nechovala divně, nebo jo?“

„Předevčírem jsi poslouchala Pink a pak jsi říkala, že se necháš tetovat.“

„To není divné. Obě bychom si mohly pořídit tetování – květinový motiv. Já rudou lilii a ty modrou jiřinu. Vsadím se, že by to Logan považoval za promyšlený sexy tah.“

„Tak ať si tetování pořídí on.“

„Jen takové maličké. Holčičí.“

„Myslím, že slova holčičí a tetování jsou protiklady.“

„To rozhodně ne,“ protestovala Hayley. „Květiny, motýli, jednorožci a takové věci. Vsadím se, že bych Roz na něco takového přemluvila.“

Ta představa přiměla Stellu pohodit rudými kudrnami a smát se. „Víš co, jestli Roz k něčemu takovému přemluvíš, tak... Ne, i tak se nepřidám.“

„Z historického hlediska je tetování starověké umění už někdy od Egyptanů. Často se pořizovalo jako ochrana proti nadpřirozeným silám. A protože tady máme nadpřirozena až až, byl by to takový talisman a taky osobní výpověď.“

„Moje osobní výpověď je odmítnout chlápka, co si říká třeba Tank, aby mi ryl nějaký symbol – i kdyby holčičí – do kůže. Mysli si, že jsem netykavka. Ale tohle vypadá dobře, Hayley. Je to takové roztomilé.“

„Zákaznice to chce roztomilé a žlutá a růžová jsou svatební barvy její dcery. Tyhle budou krásné na stole se svatebními dary. Já bych se možná rozhodla pro něco odvážnějšího, šmrncovnějšího. Možná blýskavé duhové barvy.“

„Je snad něco, co nevím?“

„Hmm?“

„Že uvažuješ o svatebních barvách...“

„Ale ne.“ Zasmála se a odložila dokončené aranžmá stranou. Ne, nic takového. My s Harperem začínáme pomaličku. Hodně, hodně pomaličku,“ dodala a odfrkla si.

„Tak si to přeješ?“

„Jo, přeju. Nebo já nevím.“ Vydechla, až jí zavlály prameny vlasů. „Je to rozumnější a lepší chovat se klidně. Je toho hodně v sázce, co jiní lidé asi nemusí řešit. Třeba naše přátelství a práce a vztah k Roz. Nemůžeme na to jen tak skočit, protože... protože mám svrbění.“

„Ale toužíš na to skočit, co?“

Hayley stočila pohled ke Stelle. „A rovnou po hlavě.“

„Tak proč mu to neřekneš?“

„Udělal jsem první krok. Ted' je na řadě on. A doufám, že už se konečně trochu rozhýbe.“

„Snažím se na ni nespěchat.“ Harper do sebe v kuchyni obrátil větší část plechovky s kolou. Málokdy zašel na oběd, ale věděl, že brzy odpoledne v domě najde jen Davida.

„Znáš ji už skoro dva roky, Harpe. Podle mě spíš stojíš na místě a ne že nespěcháš.“

„Dřív to bylo jinačí. Vždyť jsme spolu právě začali chodit. Říkala, že nechce spěchat. Ale mě to asi zabije.“

„Já myslím, že na nedostatek sexu se neumírá.“

„Fajn. Tak budu asi první. Posmrtně o mně budou psát v lékařských zprávách.“

Harper podezřívavě š'ouchl do sendviče, který před něj David postavil. „Co to je?“

„Delikatesa.“

Bez valného zájmu sendvič zvedl. „Tak co to je?“ ptal se, když si kousl. „Jehněčí? Studená jehněčí kotleta?“

„S trochou nektarinkového čatní.“

„To je... sakra dobrý. Kam na ty nápady... ne, zůstaňme u tématu.“ Znovu si kousl. „Já se v holkách docela vyznám, ale v téhle ne. Dřív mi na tom tak nezáleželo, proto jsem asi křečovitej.“

David se se svým sendvičem usadil naproti. „Udělalš správně, žáčku, žes přišel za svým mistrem učitelem.“

„No jasně. Myslel jsem, že k ní někdy večer zajdu, třeba s lahví vína, a zaklepu na dveře z terasy. Prostě žádný cavyky.“

„Klasický postup, který funguje.“

„Jenže ona je nervózní z Amélie, teda chápeš, kdyby došlo na nějaké sbližování v domě. Aspoň tak mi to připadá.“

„Sbližování je výraz pro žhavý sex?“

„Kruci, ty moje vytáčky vždycky prokoukneš. Taky bych je mohl s Lily vzít k sobě na večeři a pak až by dítě usnulo – trochu vína a trochu hudby.“ Pokrčil rameny a měl pocit, že se zase nikam nedostal.

„Taky existují pokojové služby v lepších hotelech a cedulky Nerušit.“

„Pokožová služba?“

„Mně se to zdá dobré. Pozveš ji na večeři – fakt stylovou večeři. Třeba do Peabody. Mají tam krásné pokoje, skvělé služby, dobré jídlo servírované na pokoje.“

Harper to v hlavě probíral ze všech stran. „Vzít ji na večeři do hotelu? Nemáš dojem, že je to trochu... bezva,“ usoudil po chvíli.

„Jo. Víno, svíčky, hudba a to ostatní, všechno v elegantním soukromí hotelového apartmá. A druhý den ráno jí můžeš přinést snídani do postele.“

Harper si z prstů slízl čatní. „Na to bych potřeboval dva pokoje. Jeden pro Lily.“

„Tvoje mamka bude šťastná, když bude smět drahouška Lily jeden večer pohlídat. A abys dokázal svoji – nebo spíš moji – neuvěřitelnou předvídavost, zabalím Hayley tašku na přenocování. Ty hlavně sežeň pokoj, zanes tam její věci a zaříd', aby hezky upravili scénu. Pak už jen stačí popadnout ji do náruče.“

„To je prima nápad, Davide. Mělo to napadnout mě. Z toho je vidět, jak z ní mám zamotanou hlavu. Musím zpátky – přemluvit Stellu, aby pozměnila pracovní plán a já mohl všechno zařídit. Díky.“

„Rád posloužím pravé lásce, nebo aspoň divokému hotelovému sexu.“

Vzala si červené šaty. Ty nejhezčí, co měla, vždyť jí tak dobře padly. Jen litovala, že jí nedal víc času, aby si mohla koupit něco nového. Všechna jejich rande byla zatím docela běžná. V těchhle šatech ji už viděl. Jenže on ji viděl ve všem, co vlastnila.

Ale zato měla suprové boty. Roziny odložené lodičky od Jimmyho Chooa, které nejspíš stály třikrát tolik co šaty. Ale vyplatilo se, pomyslela si Hayley, když se otáčela před vysokým zrcadlem. No koukněte, jak jí vylepšily nohy. Byly sexy a ne hubené, usoudila.

Možná by si mohla sepnout vlasy nahoře. Našpulila rty, zvedla si vlasy nad krkem a natáčela hlavu ze strany na stranu. Byla zvědavá na výsledný efekt.

„Tak co myslíš?“ zeptala se Lily, která seděla na podlaze, zaměstnaná zastrkáváním malých hraček do Hayleyiny staré kabelky. „Nahoru, nebo rozpuštěné? Myslím, že bych je mohla sepnout takhle a trochu to rozvířit. Pak bych si mohla vzít ty super náušnice. Zkusíme to.“

Když vás muž pozve na luxusní večeři, říkala si a různě si spínala vlasy, mohla by se pokusit nasadit všechny zbraně, co se vzhledu týče.

Až po spodní prádlo. Aspoň to měla zbrusu nové – nedávno zakoupené s představou, že ji v něm v brzké době uvidí.

Možná dneska, kdyby se rande trochu protáhlo. Mohl by se s ní vrátit do domu. Musela by z hlavy jen vypudit představu Amélie a zaplašit myšlenku, že jeho matka spí ve vedlejším křídle. A její dcera hned za zdí.

Proč to kruci musí být tak komplikované?

Toužila po něm. Oba byli mladí, svobodní, nezadaní a zdraví. Mělo by to být prosté.

Stát se milenci má jistou váhu, vzpomněla si na Harperova slova. Tahle situace má váhu. Bylo na čase považovat to za plus a ne minus.

„To já z toho dělám vědu, Lily. Nějak si nemůžu pomoci. Ale pokusím se.“

Vzala si náušnice s dlouhými, zlatými přívěsky, uvažovala nad náhrdelníkem, ale zamítla ho. Náušnice udělají své samy o sobě.

„No.“ Ustoupila a zatočila se před Lily. „Co myslíš? Vypadá mamka hezky?“

Lily se v odpověď široce usmála a všechny věci naráz vysypala z kabelky.

„Budu to brát jako ano,“ řekla Hayley a naposled se chtěla zkontrolovat v zrcadle.

A dech jí tak rychle vylétl z plic, až se jí zatočila hlava.

Měla na sobě rudé šaty, ale ne ty krátké s úzkými ramínky, které vlastnila už přes dva roky.

Byly to dlouhé, složité plesové šaty s velkým výstřihem olemovaným hedvábím, který jí zvedal ňadra, s kaskádou rubínů a brilliantů v odhaleném dekoltu.

Vlasy měla vyčesané do účesu ze zlatých kadeří, které rámovaly výjimečnou tvář s lesklými rudými rty a kouřově šedýma očima.

„Já nejsem ty,“ zašeptala. „Nejsem.“

Schválně se od zrcadla odvrátila a chvějivými prsty začala sbírat rozházené hračky. „Já vím, kdo jsem. A kdo je ona. Nejsme stejné. Ani podobné.“

Ztuhlá v náhlé panice, že uvidí Amélii vystoupit ze zrcadla a oživnout, se ohlédl zpět. Ale viděla jen sama sebe, jak třesí oči v bledém obličejí.

„Jdeme, zlato.“ Popadla Lily, a když kvílivě protestovala, sebrala rychle starou a také novou večerní kabelku.

Přiměla se jít obvyklým krokem a nad schody dokonce zpomalit. Roz by si všimla její šokované tváře a ona o tom nechtěla mluvit. Alespoň pro jeden večer si chtěla uchovat iluzi normálního života.

A tak si dala na čas, vydýchala se a ovládla svůj výraz. Do salonu už vešla s Lily na boku a úsměvem na rtech.

10

Cestou do Memphisu se na obloze z horka blýskalo. Doprava vázla, ale Harper si z toho nic nedělal. Možná jeli krokem, ale v autě bylo příjemně chladno a z reproduktorů hráli Coldplay.

Kdykoli mohl sundat ruku z volantu, dotkl se její. A to běžné intimní gesto přimělo její srdce k povzdechu.

Udělala dobře, že nic neřekla o té vidině nebo o tom zjevení v zrcadle. Zítra je času dost.

„Tady jsem na večeři nikdy nebyla,“ řekla, když zajeli na hotelové parkoviště. „Ale určitě je to tam skvělé.“

„Jeden z memphiských klenotů.“

„Podívala jsem se jen do haly. Člověk nemůže přijet do Memphisu a nevidět kachní stezku v Peabody. To je jako nenavštívit Graceland nebo Beale Street.“

„Zapomnělas na Elvisovu Sun Records.“

„Ó! Není to krásné místo?“ Přísně se na něho podívala. „Nemysli, že nevím, že se mi směješ.“

„Jen jsem se usmál. Mírně.“

„No, stejně má Peabody úžasnou lobby. A víš, že tu kachní stezku budovali víc než sedmdesát pět let?“

„To je fakt?“ Cestou k hotelu do něj mírně strčila. „Určitě o tomhle místu víš všechno, co jde, když jsi místní.“

„Rád se dovím něco navíc.“ Zavedl ji do haly.

„Možná bychom si mohli dát drink tady u fontány, než půjdeme na večeři.“ Představovala si něco studeného a stylového, co by se hodilo k její náladě. Koktejl ze šampaňského nebo cosmopolitan. „Máme čas?“

„To by šlo, ale myslím, že můj nápad se ti bude líbit ještě víc.“ Přesl s ní k výtahům.

S trochou lítosti se ohlédla přes rameno na všechen ten lesklý mramor a barevné sklo. „Copak nahoře je jídelna? Na střeše není, nebo ano? Jídlo na střeše mi vždycky přišlo tak elegantní. Pokud teda neprší, nefouká vítr nebo není moc vedro,“ dodala se smíchem. „Mám dojem, že večeře na střeše může být elegantní jen ve filmech.“

Jenom se usmál a postrčil ji před sebou. „Už jsem ti řekl, že jsi dneska moc krásná?“

„Ano, ale u některých věcí mi opakování nevadí.“

„Vypadáš úžasně.“ Políbil ji. „Červenou barvu bys měla nosit pořád.“

„A koukni na sebe.“ Přejela dlaní po hladké klopě jeho tmavého saka. „Ten oblek ti tak sluší. Zbytek ženských v restauraci se ani nenají, jak mi budou závidět.“

„Pokud jde o tohle, můžou si oddechnout.“ Vzal ji za ruku, když se dveře otevřely, a vedl ji chodbou. „Pojď se mnou.“

„Co to má být?“

„Něco, co se ti myslím bude líbit.“ Zastavil se u jedné dveří, našel klíč a odemkl. „Až po tobě.“

Vešla dovnitř a při pohledu na prostornou místnost zadržela dech. Ruka jí vylétla k hrdlu, když přešla šachovnicovou dlažbu do salonu, kde se mihotala světla svíček a ze skleněné vázy přetékaly rudé lilie.

Pokoj byl zařízený v sytých, temnějším barvách a dlouhá okna poskytovala blikotavý výhled na město. Před jedním z nich stál stůl prostřený pro dva s lahví šampaňského v lesklém stříbrném kbelíku.

Hrála tam hudba – tiché memphiské blues. Omámeně se zatočila dokola a všimla si točitých schodů do druhého patra.

„Ty... tys tohle zařídil?“

„Chtěl jsem s tebou být o samotě.“

Srdce měla ještě v krku, když se na něho zadívala. „Tohle jsi připravil pro mě?“

„Pro oba.“

„Tenhle krásný pokoj – jen pro nás. Květiny, svíčky a bože, i šampaňské. Jsem dojatá.“

„Chtěl jsem, abys byla.“ Přistoupil k ní a vzal ji za obě ruce. „Přál jsem si, aby byl dnešek výjimečný a památečný.“ Donesl si její ruce ke rtům. „Dokonalý.“

„Rozhodně to tak začíná. Harpere, ještě nikdo si kvůli mně nedělal tolik starostí. Ještě jsem se necítila tak výjimečná.“

„To je teprve začátek. Už jsem objednal večeři. Bude tu za patnáct minut. Máme čas, abychom si dali drink. Co bys řekla na šampaňské?“

„Mám pocit, že s ničím horším bych se teď nespokojila. Děkuju.“ Opřela se o něho a vzala si jeho rty na dlouhý, horký polibek.

„Radši otevřu tu láhev, nebo zapomenu, jaké je pořadí událostí.“

„Ono je pořadí?“

„Víceméně.“ Šel vyndat láhev z kbelíčku. „Mamka má číslo sem, taky na tvůj a můj mobil, a slíbila mi, že zavolá, i kdyby Lily dostala třeba jen škytavku. To jen aby ses uvolnila.“

Vytáhl zátku a Hayley se smála. „Tak dobře. Věřím, že to má Roz pod kontrolou.“

Zatočila se dokola, nemohla odolat. „Cítím se jako Popelka. Bez zlých sester a vlastně taky bez tykve. Ale jinak jsme s Popelkou prakticky dvojčata.“

„Hlavně že střevíček padne.“

„Tohle si užiju, Harpere. Nevím, jestli se dokážu chovat vznešeně, když se mi chce poskakovat a běhat kolem a všechno si prohlédnout. Vsadím se, že jsou tady úžasné koupelny. Myslíš, že ten krb funguje? Já vím, že je horko, ale to je mi fuk.“

„Zatopíme v něm. Na,“ podal jí sklenici a přitukl jí svou. „Na nezapomenutelné chvíle.“

Užívala si ten okamžik a jeho záři. „A na muže, kteří je připravují. Wow,“ řekla po prvním doušku, „tohle je vážně dobré. Snad se mi to jen zdá.“

„Jestli ano, pak mně taky.“

„Tak to nevádí.“

Dotkl se jí, lehce přejel prsty po její šíji, odhalené díky vyčesaným vlasům. Pak si ji jemným tlakem přitáhl blíž. Klepání na dveře ho přimělo smutně se usmát.

„Dochvilná služba. Znajdu tam. Až nám připraví večeři, budeme už naprosto sami.“

Zařídil úplně všechno, bavila se v duchu. Velkou podívanou i detaily, takže se večer odvíjel jako stránky románu. Jen díky němu

seděla v elegantním apartmá, pila šampaňské za romantického svitu svíček a doutnajícího ohně. Vzduch byl provoněný květinami. Donesli jim skvělé jídlo, které sotva ochutnala kvůli očekávání, jež jí stahovalo hrdlo. Dneska večer se budou milovat. „Vyprávěj mi, jaké bylo tvoje dětství,“ pobídla ho.

„Mám bráchy rád, i když mě často štvou.“

„Jste si blízcí. Je to vidět vždycky, když přijedou na návštěvu. I když nežijou v Memphisu, vy tři jste jako tým.“ Dolil jí skleničku. „Přála sis mít jako malá sourozence?“

„Ano. Měla jsem na hraní kamarády a sestřenice, ale ano, přála. Zvlášť sestru. Někoho, komu bych v noci mohla svěřovat tajemství, s kým bych se mohla i hádat. Tys měl všechno.“

„V dětství jsme byli gang, zvlášť když se přidal David.“

„Vsadím se, že jste Roz doháněli k šílenství.“ Zazubil se a zvedl sklenici. „Snažili jsme se ze všech sil. Léto je dlouhé, když jsi dítě, a tak to má být. Dlouhé, horké dny, dvůr a les, to byl celý svět. Pamatuju si, jak tehdy voněl. A touhle dobou jsme v noci poslouchali cikády.“

„Taky jsem nechávala otevřené okno, abych je líp slyšela. Je mi jasné, že jste způsobili hodně problémů.“

„Asi víc, než je zdravo. Ale mámě nic neušlo. Měla na to nějaký radar, což bylo dost děsivé. Pracovala někde v domě nebo na zahradě, ale jak jsem se objevil, hned poznala, že jsem dělal něco, co jsem neměl.“ Hayley si podepřela bradu. „Třeba?“

„Nejtrapněji mi bylo, když jsem měl poprvé holku.“ Smočil jahodu ve šlehačce a přidržel ji, aby si mohla kousnout. „Vrátil jsem se domů potom, co jsem okusil chuť ráje na zadním sedadle svého milovaného camara, asi půl roku po svých šestnáctých narozeninách. Ona druhý den ráno přišla do mého pokoje a položila na prádelník krabičku s kondomy.“

Zavrtěl hlavou a jahodu dojedl. „Řekla, a to si pamatuju dost jasně, že už jsme spolu o sexu, odpovědnosti, bezpečném, rozumném a opatrném chování mluvili, takže předpokládá, že jsem použil ochranu a budu v tom pokračovat i dál. Pak se zeptala, jestli mám nějaké dotazy nebo poznámky.“

„A cos řekl?“

„Řekl jsem: Ne, madam. A když pak odešla, přetáhl jsem si deku přes hlavu a ptal se pánaboha, jak se máma dověděla, že jsem si to rozdal s Jenny Proctorovou. Bylo to matoucí i ponižující.“

„Doufám, že budu taky taková.“

Povytáhl obočí a namočil jí další jahodu. „Matoucí a ponižující?“

„Ne, tak chytrá. A moudrá při výchově Lily.“

„Lily nepovolíme sex, dokud jí nebude aspoň třicet a nebude pár let vdaná.“

„To je samozřejmé.“ Kousla si jahody, kterou jí nabídl, a řekla mmm. „A co se stalo s Jenny Proctorovou?“

„S Jenny?“ Měl na tváři smavý výraz, který jí prozradil, že se ohuží zpět. „Proč? Ta se kvůli mně utrápila. Donutili ji odejít na školu v Kalifornii, zůstat tam a provdat se za nějakého scenáristu.“

„Chudinka. Už bych neměla,“ řekla, když jí naléval další skleničku. „I tak jsem napůl namazaná.“

„Není důvod dělat věci napůl.“

Naklonila hlavu ke straně a zadívala se na něj provokativněji. „Je snad součástí toho tvého pořadí plán opít mě, aby sis mohl dělat, co chceš?“

„To je na programu.“

„Díkybohu. A přijde to brzy? Protože myslím, že už dyl nevydržím sedět tady a jen se na tebe dívat.“

Jeho oči potemněly. Vstal a vzal ji za ruku. „Tak tohle byl můj plán. Chtěl jsem tě požádat o tanec, abych tě mohl obejmout – asi takhle.“

Vklouzla mu do náruče. „Zatím na tvém plánu nevidím jedinou chybičku.“

„Pak jsem tě chtěl políbit sem.“ Otřel se rty o její spánek. „A sem.“ O tvář. „A sem.“ Dotkl se rtů a pomalu se nořil hlouběji, až se spojení rtů stalo středem světa.

„Tolik tě chci.“ Přitiskla se k němu a opřela se. „Přemáhá mě to. Přemoz mě, Harpere. Zblázním se, jestli to neuděláš.“

Dovedl ji ke schodům a ještě se jí zadíval do očí. „Pojď nahoru a buď se mnou.“

Ruku v ruce stoupali po schodech, ale Hayley se rozesmála. „Třesou se mi kolena. Nedokážu říct, jestli trémou nebo vzrušením. Tolikrát jsem si to s tebou představovala, ale netušila jsem, že budu tak nervózní.“

„Půjdeme na to pomalu. Žádný spěch.“

Srdce jí začalo klopýtat, ale zbývalo ještě něco. „Hm, používám něco – preparát proti početí – ale možná bychom měli... Nevzala jsem krabičku s kondomy.“

„O to se postarám.“

„Mohlo mě napadnout, že myslíš na všechno.“

„Bud' připraven.“

„Byls ve Skautu?“

„Ne, ale chodil jsem s bývalou skautkou.“

Zakuckala se a málem se opět uvolnila. „Mám dojem...“

Zarazila se, když vešli do ložnice. Na zapálení tam čekaly svíčky a tlumeně svítila lampa. Postel už byla rozesílaná a na polštáři ležela jediná rudá lilie.

Romantika té chvíle ji docela naplnila.

„Ach Harpere.“

„Počkej ještě.“ Prošel místností, zapálil svíčky a zhasl lampu. Pak vzal do ruky květinu a podal jí Hayley. „Přinesl jsem ti ji, protože mi tak připadáš a tak na tebe od začátku myslím. Na nikoho jiného jsem tak nemyslel.“

Pohládila se okvětními lístky po tváři, nadechla se jejich vůně a pak květ odložila. „Sundej mi šaty.“

Zvedl ruku, sesunul jí úzký proužek látky z ramene a políbil na to místo. Na oplátku mu s tlukoucím srdcem stáhla sako.

Pak našla jeho rty, zatímco prsty šátrově rozepínala knoflíky jeho košile a on zatáhl za zip na zadní straně šatů. Jeho dlaně jí kroužily po zádech a její mu spočinuly na hrudi. Pak se šaty svezly na zem, ona z nich vystoupila a zadržela dech, protože se odtáhl, aby si ji prohlédl.

Měla na sobě tenké proužky červené krajky, které se ve světle svíček na její bledé kůži třpytily. A vysokánské podpatky na dlouhatánských nohou. Touha, už tak neskutečně silná, mu sevřela břicho.

„Jsi nádherná.“

„Hubená. Samé hrany, žádné oblíny.“

Zavrtěl hlavou a prstem přejel po něžné křivce jejího řadra.
„Delikátní jako stonek lilie. Rozpustíš si vlasy?“

Dívala se mu do očí, když si vytahovala sponky, a pak vlasy prohrábla. Čekala.

„Nádherná,“ opakoval. Vzal ji za ruku a dovedl k posteli. „Sedni si.“ Klekl si před ní, aby jí mohl zout boty.

Rty jí přejel vzhůru po lýtku, až v rukou sevřela okraj postele.
„Ach bože.“

„Nech mě dělat všechno, co jsem chtěl.“ Zuby ji škrábl pod kolenem. „Všechno.“

Ani na chvíli ji nenapadlo protestovat a žádné slovo nemohlo proniknout ven přes vlnu vzrušení. Jeho jazyk jí klouzal po stehně a vypaloval drobné značky do kůže, zatímco jeho ruce putovaly vzhůru, aby laskaly řadra, dokud ji nad bušícím srdcem nerozbolela.

Zašeptala jeho jméno, spadla na postel a on se k ní přisunul.

Konečně ho mohla držet a dotýkat se ho stejně jako on jí. Ochutnávat ho. Naplňovala ji rozkoš – klouzavý pohyb jeho rukou, horkost jeho rtů, zadrhávání jeho dechu, když se obraceli na posteli, aby dostali ještě víc.

Žádný spěch, řekl, ale jeho ruce nedokázaly zpomalit. Chtěl brát a brát. Její řadra do rukou a úst, malá, pevná a hedvábně hladká. Když na nich hodoval, prohnula se a nastavila mu dlouhý, štíhlý krk.

Konečně, konečně byla jeho.

Škrábla ho nehty do zad a dolů po bocích. Drobná, vzrušivá bolest. Pak se vyšvihla nad něj a měla stejně hladové rty jako on. Její rychlý, potraný dech mu hučel v hlavě jako bouře.

Světlo svíček pohlédlo její kůži, která vlhla horkem, co je oba pohánělo jako motor. To zlaté světlo jí zářilo v temnoucích modrých očích, když pak zajel rukou níž a objevil ji horkou a vlhkou.

Orgasmus připomínal proud světla, oslňující záblesk, který zapálil její tělo a nechal ho dohořet. Cítila, jak se její vědomí zamlžuje, ale pak se vrací zpět do jasného světa vjemů a pocitů. Její tělo ožilo, probudilo se.

Pak ji našly jeho rty a roztočily spirálu požitku. Horkost narůstala a poté jí prolétla, až zůstala slabá a malátná. Vytáhl ji do kleku.

Díval se na ni, nebo do ní, jak se zdálo, tak hluboko, že musel vidět všechno, čím byla. Jeho ústa si od ní vzala polibek, který docela rozechvěl její srdce.

Tak tohle je láska, pomyslela si. Tahle absolutní důvěra a oddanost. Tohle naprosté odevzdání srdce, po němž zůstanete otevření a bezbranní. A plní radosti.

Pohládila ho po tváři, její rty se protáhly v úsměvu a pak se posunula a obemkla ho stehny. „Ano,“ řekla a přijala ho do sebe. „Ano,“ prohnula se do oblouku, protože ji zaplavila krása.

Opřel si čelo o její rameno, stěží schopen dýchat, když se kolem něho sevřela. Ale pak si ji přitáhl k sobě, srdcem na srdce. Ne dost blízko, napadlo ho. Nikdy to nebude dost blízko.

Obtočila kolem něj dlouhé paže a našla rty jeho ústa, jak se spolu kolébali k okraji srázu a přes okraj.

Možná existovalo něco příjemnějšího než ležet na posteli, údy propletené s milencem po omamujícím sexu, ale nejspíš to bylo ilegální, napadlo Hayley.

Jí každopádně tenhle chvějivý dodatek stačí.

Pokud šlo o romantické noci, tenhle zážitek zadupal všechny ostatní do prachu. Nechala se jím unášet, schoulila se k němu blíž a zasněně se usmála, když ji pohládl po zádech.

„Bylo to úžasné,“ zašeptala. „Ty jsi úžasný. A všechno kolem. Mám dojem, že kdybych teď vyšla ven, to světlo ve mně by oslepilo všechny obyvatele Memphisu.“

„Kdybys teď vyšla ven, zavřeli by tě.“ Sjel rukou níž. „Radši zůstaň se mnou tady.“

„Asi máš pravdu. Hmm, cítím se tak uvolněná.“ Protáhla se jako kočka. „Myslím, že jsem byla dost zablokovaná, víš? Samoobsluha není tak uspokojujivá jako... Ach bože, nemůžu věřit, že jsem to řekla.“

Jeho ramena se nejdřív chvěla, pak byl slyšet smích. A zahákl jí paži pevně kolem těla, než se mohla odvrátit. „Rád jsem... posloužil.“

Položila si tvář na jeho rameno. „Občas mi něco vyletí z pusy. Já nejsem žádný sexuální maniak nebo tak.“

„No, tak teď jsi mě připravila o naději.“

Přitiskla se blíž a zvrátila hlavu. „Je hezké takhle ležet. Myslím jen ležet,“ dodala obratem a lehce mu probírala vlasy. „V měkkém teplíčku v posteli. Kéž bysme tady mohli zůstat a dnešní noc prodloužit.“

„Můžeme zůstat. A až ta noc skončí, můžeme si dát ještě snídani do postele.“

„To zní báječně, ale víš, že nemůžu. Lily...“

„Už tvrdě spí v přenosné postýlce, kterou jsme odpoledne zanesli do matčina obývacího pokoje.“ Když vytřeštila oči, vtiskl jí polibek na čelo. „Mamka si mnula ruce radostí, že ji tam může mít přes noc.“

„Tvoje matka...“ Zvedla se na lokti. „Bože, to o tom věděli všichni kromě mě?“

„Tak nějak.“

„Roz ví, že tady... to je divné. Ale já přece nemůžu...“

„Mamka řekla, že ti mám připomenout, že vychovala tři kluky, udržela je na živu a daleko od vězení.“

„Ale... jsem asi hrozná matka, ale chci tady zůstat.“

„Nejsi, jsi báječná matka.“ Posadil se také a vzal ji za ramena. „Víš dobře, že Lily je v pohodě a že ji má mamka ráda u sebe.“

„Vím. To vím, jenže... co kdyby se vzbudila a chtěla mě? Fajn,“ řekla s povzdechem, protože povytáhl obočí. „Kdyby se vzbudila, Roz to zvládne. A Lily je s ní i Mitchem taky moc šťastná. Jsem nemožná.“

„Ale taky hrozně pěkná.“

Rozhlédla se kolem. Krása, luxus, absolutní svoboda. „Opravdu smíme zůstat?“

„Doufám, že zůstaneš.“

Skousla si ret. „Já ale nemám žádné... věci, víš? Ani kartáček nebo hřeben. Nemám ani...“

„David ti sbalil tašku.“

„David... no, tak to je v pořádku. Ten ví, co bych potřebovala.“
Cítila, jak jí smích probublává hrdlem. „Takže zůstáváme?“

„Takový je plán. Pokud ti to vyhovuje.“

„Jestli mi to vyhovuje?“ opakovala, a než se na něho vrhla, zablýsklo se jí v očích. „Ukážu ti, co si o tom myslím.“

Později vyběhla z koupelny. „Harpere, viděls ty župany? Jak jsou velké a měkoučké? Stála tam a rukávem se hladila po tváři. „Jsou dva, pro každého jeden.“

Líně pootevřel jedno oko. Ta holka se ukázala být nenasytná, pomyslel si. Díkybohu. „Hezký.“

„Všechno je tady nádherný.“

„Pokoj Romea a Julie,“ zamumlal v polospánku.

„Vážně, ale to je...“ Svraštila obočí. „No, když se nad tím zamyslíš, byl to párek mladičkových sebevrahů.“

Se smíchem otevřel oči. „Když to říkáš.“

„Mně to nikdy nepřišlo moc romantické. Tragické to jo, a úplně pitomé. Ne ta hra,“ opravila se a zatočila se v županu dokola. „Ta je skvělá, ale ti dva? Jejda, ona je mrtvá, tak to vypiju jed. Jejda, on je mrtvej, tak to se probodnu. Ježíši, já ale blábolím.“

„Jsi fascinující,“ řekl s upřeným pohledem.

„Mám prostě na knížky svůj názor. Ale ať se to tady jmenuje, po kom chce, to apartmá je úchvatné. Až se mi chce tancovat tady s holým zadkem.“

„Já věděl, že si mám přinést kameru.“

„Mně by to nevadilo.“ Zvedla župan jako plášť nad hlavu a ještě jednou se zatočila. „Bylo by děsně sexy, kdybychom se vyfotili nazí. A ve stáří, až budu celá vrásčitá a povadlá, bych viděla, jak jsem vypadala za mlada.“

Skočila na postel. „Už máš nějaké nahaté fotky?“

„Zatím ne.“

„A heleme se.“ Pošimrala ho na koleni. „Ty se stydíš.“

„Zas tolik ne.“ Ale ano, byla fascinující. „Ty máš?“

„Ještě jsem nikomu předtím tolik nevěřila. A jsem taková kostnatá. Ale tobě to myslím nevadí.“

„Já bych řekl, že jsi krásná.“

Myslel to vážně a nebyl to zázrak? Viděla mu to na očích. Cítila to v jeho dotyku. „Dneska se cítím krásná.“ Vstala a zabalila se do bílého županu. „Slastně a luxusně a dekadentně.“

„Objednáme si dezert.“

Zastavila se v pohybu. „Dezert? Jsou skoro dvě ráno.“

„Mají tady takový skvělý vynález zvaný čtyřiadvacetihodinová pokojová služba.“

„Celou noc? Já jsem ale trouba. Ale to je mi fuk.“ Plácla sebou zpátky na postel. „A můžeme jíst tady v posteli?“

„Pravidlo pro noční službu zní, že když si něco objednáš po půlnoci, musíš to jíst jedinečně v posteli. A nahá.“

Šibalsky se usmála. „Pravidla jsou pravidla.“

Leželi pak na břiše tváří k sobě a jedli z talíře čokoládou napuštěný dort.

„Asi mi bude špatně,“ řekla s plnou pusou. „Ale je to děsně dobrý.“

„Na.“ Natáhl se pro jednu ze skleniček na zemi. „Spláchni to.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi objednal další láhev šampaňského.“

„Nemůžeš přece nahá jíst čokoládový dort bez šampaňského. To by nemělo úroveň.“

„Když to říkáš.“ Napila se, nabrala na vidličku další sousto a nabídla mu. „Víš...“ zakývala vidličkou. „S randěním jsi nasadil tak vysokou laťku, že to budeš těžko překonávat. Teď už se nespokojím s ničím jiným než třeba s divokým víkendem v Paříži nebo možná s výletem do Toskánska a milováním na vinici.“

„A co takhle sluncem a sexem prosycený zájezd do Bimini?“

„Sexem prosycený,“ zahihňala se opojeně. „Zkus to říct pětkrát za sebou.“ Se sténáním se převrátila na záda. „Jestli sním další kus, tak toho budu do smrti litovat.“

„To nemůžu dovolit.“ Odložil talíř stranou. Pak se k ní přitulil a uvěznil její ústa v nekonečném, hlubokém polibku.

„Hmm.“ Když zvedl hlavu, tiskla rty k sobě. „Chutnáš potentně.“

„Taky jsem nabuzený čokoládou.“

Usmála se, jak klouzal níž, rukama bloudil po jejích nadrech, bocích a břiše. Pak zalapala po dechu, jak si prolíbal cestu.

„Ach můj bože.“

„Zapomněl jsem ti říct, že tohle patří k nočnímu dezertu.“ Natáhl ruku, smočil prst ve šlehačce a čokoládě a potřisnil jí lehce prsa. „A kruci, to bych měl radši slízat.“

Cítila se tak zkušeně a světácky, když vyšla s taškou přes rameno z výtahu do vestibulu. Blížilo se poledne a ona teprve začínala den. A snídala v posteli. Vlastně dělala v posteli absolutně všechno, co bylo ve státě Tennessee možné.

Měla pocit, jako by jí zářily i nehty na nohou.

„Jdu se odhlásit.“ Lehce ji líbnul na rty. „Nechceš si na chvíli sednout?“

„Projdu se tady a všechno si prohlédnu. Taky bych si něco vybrala v dárkovém obchodě.“

„Přijdu hned.“

Šťastně si vzdychla. Toužila si všechno zapamatovat. Lidi, fontánu, úhledného dveřníka i lesklé vitríny s uměním a šperky.

Koupila kdákající kačenku pro Lily a stříbrný rámeček jako poděkování Roz. Pak uviděla malá mýdla ve tvaru kachen a hezkou žlutou čepičku, která by Lily moc slušela. A taky...

„Žádný chlap by neměl nechávat ženu v dárkovém obchodě,“ ozval se Harper za jejími zády.

„Nemůžu si pomoci, je to všechno tak hezké. Ne,“ řekla, když sahal po peněžence. „Platím já.“ Položila vybrané věci na pult. „Tohle je pro tebe.“

„Kachní mýdlo?“

Naklonila hlavu ke straně. „Na památku dnešní noci. Užili jsme si to,“ řekla prodavači.

„Jsem rád, že se vám v hotelu líbilo. Jste tu obchodně, nebo jen pro radost?“

„Jen pro radost.“ Hayley si vzala tašku s nákupem. „Pro hodně, hodně radosti.“ Volnou rukou se zavěsila do Harpera a společně vešli do hotelové haly. „Už bychom měli jet, nebo Lily zapomene, jak vypadám a... No né, koukni na ten náramek.“

Vitrína se zbožím místního klenotníka se třpytila a zářila, ale Hayley měla oči jen pro jemný náramek s žhnoucími brilianty kolem rubínových srdíček.

„To je přesně ono, co? Chci říct hezký, elegantní, skoro delikátní kousek, romantický díky těm srdíčkům, ale něco na něm říká: ‚Pozor, já jsem důležitá věc‘ To proto že je asi starožitný. Starobylé věci mají takovou tu, jak se tomu říká?, patinu.“

„Hezký,“ zvedla oči k nebi. „Prostě chlap. Tenhle je úchvatný. Některé jiné šperky tady mají větší kameny a víc briliantů, ale tenhle prostě vyniká. Aspoň podle mě.“

Přečetl si název a adresu obchodu. „Tak ho jdeme koupit.“

„Jasně.“ Zasmála se. „Proč si cestou rovnou nekoupíš nové auto?“

„Mně se to moje líbí. A ten náramek ti bude slušet. Rubín je nejspíš tvůj kámen.“

„Harpere, štras je můj kámen.“

Zatahala ho za rukáv, ale dál si prohlížel náramek. A čím déle se díval, tím jasněji ho na ní viděl. „Jen si promluvíím s prodejcem.“

„Harpere.“ Ted’ už polekaně ustoupila. „Jen jsem si ho prohlížela. To holky dělají – prohlízejí výlohy.“

„Chci ti ho koupit.“

Už neměla strach, už panikařila. „Nemůžeš mi kupovat takové věci. Vždyť to stojí nejmíň – ani si to neumím představit.“

„Tak to zjistíme.“

„Harpere, počkej. Já... já nečekám, že mi budeš kupovat drahé šperky. Nechci, abys dělal takové věci.“ Máchnutím niky obsáhla hotel. „Byla to nejúchvatnější noc v mém životě, ale proto... Harpere, proto s tebou nejsem.“

„Hayley, kdybys se mnou chtěla být jen kvůli tomu, nebyla bys tady. Minulá noc byl dárek pro oba a znamenala pro mě tolik co pro tebe. Mám v sobě dost ze své matky, abys pochopila, že něco takového dělám jen proto, že chci. A tohle ti ted’ chci koupit. Pokud to nebude nad moje možnosti, udělám to.“ Políbil ji na čelo. „Jen tady chvilku počkej.“

Neschopná slova ho sledovala, jak odchází k pultu.

A cestou domů ztratila řeč díky třpytu rubínových srdíček a
briliantů na svém zápěstí.

11

Celý zbytek dne pobíhala a zahrnovala Lily pozorností. Byl to zvláštní a čistě mateřský způsob, jak vyrovnat protichůdné pocity – že se jí po dcerce stýskalo a že prožila tak nádherný čas bez ní.

Pocit viny, uvědomila si, přichází v různých podobách. A než se Roz vrátila z práce, byla už Hayley pocitem viny doslova přemožená.

„Vítej doma.“ Roz si protahovala záda a prohlížela si Hayley, stojící v hale. „Bavila ses dobře?“

„Ano. Báječně. Víc než to. Měla bych ti říct, žeš vychovala toho nejskvělejšího kluka.“

„To byl můj cíl.“

„Roz, ani nevím, jak ti poděkovat, žeš u sebe Lily nechala.“ Nevědomky si zakryla náramek dlaní druhé ruky. „Nic takového bych nečekala.“

„Užila jsem si to. My všichni. Kdepak je?“

„Unavila jsem ji,“ pousmála se Hayley. „Pusinkovala jsem ji tak, že se musela trochu prospat. Mám pro tebe dárek.“

„To je od tebe hezké.“ Roz si vzala krabičku a přešla do salonu, aby ji otevřela. Zářivě se usmála, když ve stříbrném rámečku našla fotografii sebe a Lily. „Tenhle záběr miluju. Postavím si to na stůl nahore v obýváku.“

„Doufám, že tě včera v noci nezlobila.“

„Ani trošku. Dobře jsme se bavily.“

„Já... my... Harper. Kruci. Můžeme si na to sednout?“ Roz si poslušně sedla na pohovku a položila si nohy na stůl. „Jestlipak David udělal citronádu? Vypila bych jí moře.“

„Já pro ni zajdu.“

Roz mávla směrem ke křeslu. „Dojdu si tam za chvilku sama. Pověz, co máš na srdci.“

Hayley si sedla, ztuhlá v zádech a ruce mačkala v klíně. „Už jsem poznala několik matek kluků, se kterými jsem chodila. A vycházela jsem s nimi dobře. Ale ještě jsem... je to tak neskutečné být kamarádka s matkou muže, se kterým mám romanticky intimní vztah.“

„Já bych myslela, že to může být plus.“

„To ano. Ale bylo by asi míň divné, kdybychom se skamarádily až potom, co...“

„Dojde na romantickou intimitu?“

„Jo. Nevím, jak s tebou o tom mám přesně mluvit, když jsou ty vztahy tak propletené. Ale chtěla jsem ti určitě říct, žeš vychovala skvělého chlapa. Já vím, že už jsi to jednou slyšela, ale Harper si dal tolik práce a stálo ho tolik starostí, abych mohla zažít něco výjimečného. Takových lidí moc není, aspoň co vím ze zkušenosti.“

„On je opravdu výjimečný. Jsem ráda, že to vidíš a umíš ocenit.“

„Ano. Sehnal krásné apartmá, květiny a svíčky. Taký šampaňské. Nikdo pro mě nic takového nikdy neudělal. Nemyslím jen ten luxus, chápeš? Bylo by mi dobře i nad talířem se žebírky někde v motelu. Ale to je neslušné říkat.“

„Není, jen upřímné a osvěžující.“

„Chtěla jsem tím říct, že mi nikdy nikdo takhle krásně nenaplánoval večer.“

„Je to příjemně vzrušující, když tě něco tak porazí.“

„To je.“ Ulevilo se jí. „Přesně tak. Ještě teď se mi točí hlava. Chci tě ujistit, že jsem jeho povahu a nápady nezneužívala.“

„Koupil ti náramek.“

Hayley sebou trhla a zakryla ho rukou. „Ano. Roz...“

„Obdivuju ho, už co jsem přišla. A sleduju, jak po něm přejíždíš rukou. Provinile, jako bys ho ukradla.“

„Taky mám takový pocit.“

„Ale nebuď směšná.“ Roz se zamračila a mávla rukou. „Nebo mě našťveš.“

„Nežádala jsem o něj. Říkala jsem mu, ať ho nekupuje. Jen jsem ho obdivovala ve vitríně a on to hned šel domluvit s prodejcem a klenotníkem. Ani mi neřekl, kolik stál.“

„To doufám,“ řekla Roz škrobeně. „Snad jsem ho vychovala líp.“

„Roz, tohle jsou skutečné kameny. Starožitnost. Opravdová starožitnost.“

„Celý den jsem stála na nohou. Nechtěj, abych se musela jít podívat blíž.“

Hayley poplašeně vyskočila, přistoupila a natáhla ruku. Roz ji jednoduše stáhla vedle sebe na pohovku. „To je vážně krásná věc a moc ti sluší. Kolik tam těch srdíček je?“

„Nepočítala jsem je,“ promluvila, ale pak sklopila hlavu před Roziným pohledem. „Čtrnáct,“ přiznala. „S deseti malými brilianty dokola a dvěma vždycky mezi srdíčky. Bože, já jsem hrozná.“

„Ne, jsi prostě holka. A s výjimečným vkusem. Ale nenos to do práce, i kdyby se ti moc chtělo, umazala by sis ho.“

„Ty se nezlobíš?“

„Harper si může své peníze utrácet, za co chce, a dokáže dobře odhadnout, který výdaj za to stojí. Dal ti krásný dárek. Tak proč se z něj neraduješ?“

„Myslela jsem, že se budeš zlobit.“

„Tak to mě podceňuješ.“

„To ne, to ne.“ Oči se jí topily v slzách, když se o Roz opřela. „Mám tě ráda. Promiň, jsem tak zmatená. A šťastná. A vyděšená. Miluju ho. Zamilovala jsem se do Harpera.“

„Ano, zlato, já vím.“ Roz ji jednou rukou objala a jemně poplácala.

„Ty víš.“ Hayley popotáhla a zaklonila hlavu. „Jen se na sebe podívej.“ Roz jí s úsměvem odhrnula vlasy z vlhké tváře. „Sedíš tady, brečíš štěstím a strachem. To dělá jen ženská, která zjistí, že je do někoho blázen, a netuší, jak se jí to mohlo stát.“

„Do včerejšího večera jsem si nebyla docela jistá. Líbil se mi a záleželo mi na něm, ale hlavně jsem ho chtěla dostat. Pak... Ach bože můj, já to fakt řekla.“ Ohromeně si přitiskla dlaně na oči a promnula si je. „Vidíš, proč je to divné? Právě jsem řekla Harperově matce, že jsem chtěla syna do postele.“

„Připouštím, že je to docela výjimečná situace. Ale mám dojem, že to můj útlocit unese.“

„Ale včera v noci jako by se to ve mně otevřelo a proudilo ven. Nikdy jsem se tak necítila.“ Hayley si přitiskla ruku na srdce a rubíny zazářily. „Ještě nikdy jsem nebyla zamilovaná, ne takhle opravdicky. A napadlo mě, když se to stalo, že tohle je ono, takhle se cítíš, když tomu propadáš. Ale neříkej mu to.“ Chytila Roz za ruku. „Prosím.“

„Tohle mu nemůžu říkat já. To je na tobě, až budeš mít potřebu. Láska je dar, Hayley, který se má dávat a přijímat svobodně.“

„Láska je lež, iluze, vymyšlená slabými ženami a vychytralými muži. Výmluva střední třídy, aby se mohli rozmnožovat a ignorovat lepší vrstvy, aby se mohli brát mezi sebou a hromadit další majetek.“

Roz se zachvěla a zadržela dech. Ale narovнала se a dál se dívala do očí, které už nepatřily Hayley. „Tím sis ospravedlnila svůj život?“

„Žila jsem docela dobrý život.“ Zvedla ruku, usmála se a přejela prstem po náramku. „Moc dobrý. Lepší než ti, z nichž jsem vzešla. Ona dala přednost službě v kleku. Já si vybrala služby na zádech. Mohla jsem žít i tady.“

Vstala a začala se procházet po místnosti. „Měla jsem. Takže teď tady jsem. Pořád.“

„Ale nejsi šťastná. Co se přihodilo? Proč tady zůstáváš a trápíš se?“

„Dala jsem život.“ Prudce se otočila zpět a držela se rukou za břicho. „Ty víš, jaká je v tom síla. Rostl ve mně nový život a vyšel na svět. A on mi ho sebral. Mého syna.“ Rozhlédla se a těkala očima kolem. „Můj syn. Přišla jsem si pro syna.“

„Ten už tu taky není.“ Roz pomalu vstala. „Už dávno tu není. Můj pradědeček. Byl to dobrý muž.“

„Dítě. Moje dítě. Malý chlapec, sladký a drobný. Můj. Muži jsou lháři, zloději a podvodníci. Měla jsem ho zabít.“

„To dítě?“

Oči se jí zaleskly jasně a ostře jako brilianty na ruce. „Otce. Měla jsem najít způsob jak ho zabít, a všechny ostatní. Spálit s nimi dům do základů a poslat všechny do pekel.“

Roz cítila chlad a někdejší pocit lítosti nedokázal proniknout ledovou skořápkou. „Co jsi udělala?“

„Přišla jsem uprostřed noci. Tiše jako myška.“ Klepla si prstem o rty a pak se začala smát. „Pryč.“ Zatočila se dokola, aby se rubíny a brilianty blýskaly. „Všechno je pryč. Nic pro mě nezůstalo.“ Náhle naklonila hlavu ke straně a pohlédla k vysílačce, odkud se ozval Lilyin pláč. „Dítě. Dítě pláče.“

Pak jí hlava klesla a ona upadla na podlahu. „Mitchi! Davide!“ Roz přeběhla místnost a dřepla si vedle

Hayley.

„Trochu se mi zamotala hlava,“ šeptala Hayley a přejela si rukou tvář. Pak se rozhlédla a popadla Roz za ruku. „Co? Co je?“

„To nic. Jen chvíli lež. Davide.“ Roz se podívala přes rameno, protože oba muži spěchali do salonu. „Přines trochu vody a brandy.“

„Co se stalo?“ ptal se Mitch.

„Měla záchvat, posedlo ji to.“

„Lily. Lily pláče.“

„Zajdu pro ni.“ Mitch se dotkl Hayleyina ramene. „Přinesu ji.“

„Pamatuju si to. Aspoň myslím. Trochu. Bolí mě hlava.“

„Tak dobře, zlatíčko. Položíme tě na gauč.“

„Je mi trochu špatně,“ řekla, když ji Roz zvedla na nohy. „Necítila jsem to přicházet, Roz. A pak to bylo... silnější než dřív. Mnohem.“

David donesl vodu i brandy, posadil se z druhé strany a strčil jí do ruky sklenici s vodou. „Na, panenke, napij se trochu.“

„Díky. Je mi líp. Jen se trochu třesu.“

„To nejsi sama,“ řekla Roz.

„Ty jsi s ní mluvila.“

„Že to ale byl rozhovor.“

„Dávalas jí otázky. Nechápu, jak jsi to zvládla.“

„Dej si trochu brandy,“ navrhla Roz, ale Hayley pokrčila nos.

„Nemám ji ráda. Je mi líp, vážně.“

„Tak si dám za tebe.“ Roz popadla skleničku a obrátila ji do sebe, právě když vešel Mitch s Lily.

„Bude chtít džus. Vždycky se chce napít, když se probudí.“

„Dám jí trochu,“ řekl Mitch.

„Ne, udělám to. Chtěla bych chvíli dělat něco normálního.“ Vstala a natáhla se k holčičce stejně jako ona k ní. „Tady je moje děťátko. Hned jsme zpátky.“

Roz také vstala, když Hayley odešla. „Zavolám Harperovi. Tohle by měl vědět.“

„Já bych to taky rád slyšel,“ připomněl jí Mitch.

„Tak si přines notes a diktafon.“

„Jen jsme tak seděly a povídaly si. Vyprávěla jsem Roz, jak jsem se včera večer měla báječně a ukazovala jí náramek. A – promiň Harpere – říkala jsem, že se cítím provinile, žes mi ho koupil. Asi mě přemohly city.“ Vyslala k Roz pohled jasně prosící o důvěru. „Pak tady náhle byla. Jako blesk. Asi to není moc souvislé. Ten rozhovor jsem slyšela ale zdálky, jako když držíte sklenici u stěny, aby vám neušlo, co říkají lidi ve vedlejším pokoji. Bylo to nejasné a s ozvěnou.“

„Zdalo se, že se docela baví dost nehezským způsobem,“ začala Roz a převyprávěla jim to.

„Byla zvyklá přijímat za sex dárky.“ Mitch si něco psal do notýsku. „Hayleyin náramek tak taky viděla. Nepochopila by, že je to jinak,“ dodal, když zaslechl zaúpění. „Neví, co je štědrost nebo radost z obdarování. Pokud něco dostala, byla to odměna za něco jiného. Nikdy důkaz citů.“ Hayley, usazená vedle Lily na zemi, přikývla. „Přišla sem,“ pokračoval. „Podle vlastních slov sem někdy v noci přišla. Chtěla ublížit Reginaldovi a zřejmě i ostatním. Možná to i naplánovala, ale neudělala to. Dá se předpokládat, že se naopak něco stalo s ní. Řekla, že je tady pořád.“

„Zemřela tady.“ Přikývla Hayley. „A zůstává. Cítila jsem to tak. Skoro jako bych mohla vidět, co se jí dělo v hlavě. Zemřela tady a zůstává. O svém synovi pořád uvažuje jako o miminku. Ona je stejná jako tehdy a v jejích představách zůstal stejný i syn.“

„A proto ji to tak táhne k dětem,“ dokončil Harper. „Jakmile vyrostou, už nejsou vhodná náhrada za to její. Zvláště když se z nich stanou muži.“

„Přišla mi na pomoc, když jsem potřebovala,“ podotkla Roz. „Rozeznává pokrevní vztah. Aspoň když se jí to hodí. Hayleyiny emoce ji přilákaly. Ale když odpovídala na otázky, mluvila rozumně.“

„Takže jsem něco jako médium.“ Hayley potlačila nové zachvění. „Ale proč?“

„Možná proto, že jsi taky mladá matka,“ nadhodil Mitch. „Zhruba ve věku, kdy zemřela, a vychováváš dítě, což jí bylo

odepřeno. Dala život dítěti, ale ukradli jí ho. Když je život ukradený, co zbyde?“

„Smrt,“ vydechla Hayley. Zůstala sedět, zatímco Lily běžela s nataženými rukama za Harperem. „Je pořád silnější, tak jsem to cítila. Je ráda, že má kolem sebe tělo a může říct svoje. Bude chtít víc. Bude...“

Přistihla se, jak otáčí náramkem a pohlédla na něj. „Zapomněla jsem,“ zašeptala. „Bože, málem bych zapomněla. Včera večer, když jsem se oblékala před zrcadlem, byla tam.“

„Tys měla podobný zážitek včera večer?“ chtěl vědět Harper.

„Ne. Takovýhle ne. Byla jen místo mě v zrcadle. Já jsem. Netrpělivě zatřepala hlavou. „Já jsem byla já, celou dobu, ale odraz patřil jí. Neřekla jsem nic, protože jsem tím nechtěla kazit večer. Toužila jsem na chvíli vypadnout a pak to všechno... Prostě se mi to vykouřilo z hlavy. Nevypadala jako posledně.“

„Co tím myslíš?“ Mitch přestal psát.

„Byla nastrojená. V červených šatech, ale jiných než já. V róbě s hlubokým výstřihem a odhalenými rameny. Asi v plesových. A měla spoustu šperků. Rubínů a briliantů. Ten náhrdelník byl...“ Zarazila se a v šoku pohlédla na náramek.

„Rubíny a brilianty,“ opakovala. „Ona měla tohle. Tenhle náramek. Jsem si tím jistá. Když jsem ho v hotelové hale uviděla, táhlo mě to k němu, že jsem nevnímala nic jiného. Ona ho měla na pravé ruce. Byl její. Tohle bylo její.“

Mitch se zvedl z křesla a dřep si vedle Hayley, aby si náramek prohlédl. „Neumím odhadnout stáří šperků. Netuším, jak se řadí do období. Harper, řekl ti klenotník něco o jeho historii?“

„Jen že je asi z roku 1890,“ řekl Harper. „Moc jsem o tom nepřemýšlel.“

„Možná tě postrčila, abys mi ho koupil.“ Hayley prudce vstala. „Jestli to...“

„Ne. Chtěl jsem ti něco dát. Ale jestli ti nedělá dobře a necítíš se s ním, můžeme ho strčit do sejfu.“

Absolutní důvěra, vzpomněla si. To je láska. „Ne. To nebyla žádná směna, ale dárek.“ Přešla k němu a lehce ho políbila na rty. „Tak ať jde do háje.“

„To je moje holka.“

Lily ho poplácala po tváři, a když se k ní otočil, vlepila mu taky pusinku. „Nebo jedna z nich,“ dodal.

Večer už byla Hayley klidnější. Nejlíp jí bylo, když se s Lily usadila v houpacím křesle. Cenila si takových chvil, kdy okolí ztichlo a ona mohla ukolébat dítě ke spánku. Zpívat jí, a třebaže neměla bůhvíjaký hlas, Lily ráda poslouchala.

Po tomhle Amélie prahla asi nejvíc i přes svoje šílenství. Po takových okamžicích spojení a míru, když matka uspává dítě ukolébavkou.

Pokusí si na to vzpomenout, slíbila si Hayley, vždy když bude vystrašená nebo rozzlobená. Na to, co Amélie ztratila a co jí bylo ukradeno.

Zkusila píseň „Hush, Little Baby“, protože znala celý text. A Lilyina hlavička jí ztěžkla na rameni, ještě než song dozpívala.

Náhle si všimla pohybu u dveří a srdce jí uhodilo do žeber. Pak se zas uklidnilo, protože poznala, že se tam s úsměvem zastavil Harper. Stejně nakráplým hlasem, jakým zpívala ukolébavku, ho varovala: „Jestli tě uvidí, nelehne si.“

Přikývl, ještě chvíli otálel a pak zmizel.

Hayley s pobrukováním vstala, přešla k postýlce a uložila Lily tak, aby měla plyšovou hračku na dosah. „Až ti budou tři, maminka ti pořídí opravdové štěňátko. Fajn, tak až ti budou dva, ale víc nesmlouvám. Dobrou noc, miláčku.“

Nechala noční lampičku svítit a dítě spát. Harper se odvrátil ode dveří na terasu, když se objevila v ložnici.

„To byl hezký pohled, ty a Lily v houpacím křesle. Mamka říkala, že tak uspávala i mě a bráchy.“

„Proto je mi v něm tak dobře. V tom křesle už sedělo hodně lásky.“

„Dneska večer je chladněji, aspoň o trochu. Možná bychom si mohli sednout ven.“

„Souhlas.“ Vzala si z nočního stolku vysílačku a vyšla za ním na terasu.

U zábradlí stály tři měděné květináče, plné košatých zelených lístků. Tento rok byla pověřena výběrem rostlin a potěšila ji směs barev, tvarů a struktur.

„Horko mi nevadí, aspoň ne v tomhle období.“ Sklonila se, aby přivoněla k růžovému květu. „Slunce zapadá, přiletí světlušky a ozvou se cikády.“

„Dost mě vyděsilo, když mi dneska máma volala.“

„To věřím.“

„Takže mám návrh.“ Zamyšleně jí přejel rukou po paži. „Neměla bys po dnešku zůstat v domě. Zítra se můžeš nastěhovat k Loganovi a Stelle. A vzít si trochu volna,“ pokračoval, když se na něj upřeně zadívala.

„Volna?“

„V zahradnictví je to stejné jako v Harperově domě, bude lepší, když se od obojího budeš držet dál. Pokusíme se s Mitchem zjistit víc o tom náramku, jestli to nemá nějaký význam.“

„Mám se prostě sbalit, odejít ke Stelle a taky z práce?“

„Neřekl jsem odejít, jen si vzít na čas volna.“

Mluvil na ni trpělivým tónem, co jí naháněl husí kůži jako škrábání nehty po tabuli.

„Na čas.“

„Jo, mluvil jsem o tom s mamkou a taky se Stellou, jestli by tě u sebe chvíli nechala.“

„Ano? Tak tys o tom s nimi mluvil.“

Podle tónu uměl rozeznat, když ho chce ženská roztrhat na kusy. „Nemá smysl se rozčilovat. Tohle je rozumné řešení.“

„Takže ty myslíš, že je *rozumné* dělat rozhodnutí za mě, mluvit o něm s jinými lidmi a pak mi to naservírovat?“ Záměrně o krok ustoupila, aby bylo jasné, že stojí na vlastních nohou. „Ty mi nebudeš říkat, co mám dělat, Harpere, a já odsud neodejdu, dokud mě Roz nevyhodí.“

„Nikdo tě nevyhazuje. A co je špatného na tom, zůstat na čas u kamarádky?“

Znělo to tak smysluplně. A tolik ji to rozčilovalo. „Tohle je teď můj domov. Tady žiju a pracuju ve firmě.“

„A pořád to bude tvůj domov, pořád tady budeš bydlet a pracovat. Prokristapána, proč musíš být tak umanutá.“

Záchvěv vzteku jí udělal dobře, věděla, že mu to dokáže vrátit. „Neklej a neříkej mi umanutá.“

„Já ne...“ Zbytek věty spolkl, vrazil si ruce do kapes, začal chodit sem tam po terase a bojovat se zlostí. „Říkalas, že je pořád silnější. Proč bys tady teda měla zůstat a riskovat, že se to zase stane, když by stačilo přestěhovat se o kousek dál? Dočasně.“

„Co je to dočasně? Uvažoval jsi o tom? To mám jen tak sedět u Stelly se založenýma rukama a čekat, až mi dovolíš jít zpátky?“

„Jen dokud to nebude bezpečné.“

„A jak poznáš, že je to bezpečné, pokud na to vůbec někdy dojde? A když máš takový strach, proč se neodstěhuješ sám?“

„Protože já...“ Odkášlal si a zíral do zahrady.

„To bylo chytré, spolknout odpověď typu, protože jsem chlap. Ale stejně jsem ti to poznala na tváři.“ Tvrdě do něho strčila. „Nemysli, že jsem neuhodla, co ti málem vyklouzlo z pusy.“

„Neříkej, co jsem chtěl nebo nechtěl říct a nevkládej mi slova do pusy. Rád bych tě měl někde, kde bych se o tebe nemusel bát.“

„Nikdo se tě neprosí, aby ses bál. Už dlouho se o sebe starám sama. Nejsem pitomá, ani tak umanutá, abych si nedělala starosti s tím, co se tady děje. Ale taky mě napadlo, že právě já jsem ta, kdo to má rozhodnout. Třeba to právě díky mně skončí. Roz s ní mluvila, Harpere. Možná nám příště i odpoví, řekne, co se jí stalo a co je třeba udělat, aby se to napravilo.“

„Příště? Jen se poslouchej. Nechci, aby tě využívala.“

„O tom ty nerozhoduješ a já neuteču. To mě znáš tak málo, že věříš, že bych řekla ‚jistě, Harpere‘ a odhopkala jako poslušný pejsek?“

„Nechci ti řídit život, Hayley. Krucinál, snažím se tě chránit.“

Jistě, bylo to tak a vypadal tak zničeně a frustrovaně, že s ním musela mít soucit. „Nemůžeš. Aspoň ne takhle. Tím, že budeš plánovat za mými zády, dosáhneš jen toho, že mě našteješ.“

„To je novinka. Tak mi dej aspoň týden. Odejdi na týden, abych mohl něco zkusit a...“

„Harpere, oni jí sebrali děcko. Dohnali ji k šílenství. Možná k tomu měla dispozice, ale oni ji rozhodně dost postrčili. Už v tom žiju víc než rok. Nemůžu od toho odejít.“

Zvedla ruku a pohladila náramek, který ještě nesundala. „Ukázala mi tohle. Nosím to, co ona. A dals mi to ty. To má nějaký význam. Musím zjistit jaký. A taky tady chci zůstat s tebou.“ Zjihla a pohladila ho po tváři. „Musel jsi vědět, že neodejdu. Co na to řekla Roz, když jsi jí to předložil?“

Trhl rameny a vrátil se zpět k zábradlí.

„Je mi to jasné. A Stella řekla určitě to samé.“

„Logan se mnou souhlasil.“

„To jistě.“ Přešla k němu, objala ho zezadu a přitiskla tvář k jeho zádům.

Měl pevná a silná záda. Pracující chlap a taky princ ze zámku. Fascinující kombinace. „Oceňuju starost, i když ne taktiku. Pomůže to?“

„Moc ne.“

„A co takhle: Díky, že se o mě bojíš tak, až se mi snažíš šéfovat?“

„Nechci ti dělat šéfa...“ Zmlkl a zaklel, pak si vzdychl, protože se otočil a viděl, jak se Hayley směje. „Tak neustoupíš?“

„Ani o centimetr. Mám dojem, že krev Ashbyů, i když je ve mně hodně naředěná, má dost zarputilé krvinky. A taky chci zůstat součástí pátrání a hledání odpovědí, Harpere. A teď, když se mnou sdílí podvědomí, je to pro mě ještě důležitější. Bože, zní to strašidelně, ale nevím, jak jinak bych to nazvala.“

„Co třeba, že do tebe proniká?“

Její tvář zvážněla. „No jo, máš pravdu. Ještě pořád se zlobíš a to je taky fér. Myslím, že mi to nevadí, protože si o mě děláš starosti.“

„Jestli se začneš tvářit rozumně, naštvu se ještě víc.“ Položil jí ruce na ramena a promnul je. „Záleží mi na tobě, Hayley, a mám strach.“

„Já vím. Ale nezapomínej, že mně na sobě taky záleží a bojím se, takže budu opatrná.“

„Dneska v noci zůstanu s tebou. A neustoupím ani o centimetr.“

„Prima, protože přesně to si přeju. Víš...“ Přejela mu dlaněmi vzhůru po prsou a zaklesla prsty na jeho šíji. „Jestli si něco začneme, ona asi něco provede. Takže bychom to možná měli prubnout.“ Zvedla se na špičkách a pohrávala si s jeho rty. „Něco jako experiment.“

„V mém oboru se žije pro experimenty.“

„Pojď dovnitř.“ Ustoupila o krok a uchopila ho za ruce. „Připravíme si laboratoř.“

Později, když leželi tváří v tvář ve tmě, ho pohladila po vlasech. „Vypadá to, že dneska neměla zájem.“

„Nemůžeš předvídat, co udělá duch, který by měl strašit v blázinci.“

„Asi ne.“ Přitulila se blíž. „Ty jsi vlastně trochu vědec, že?“

„Tak trochu.“

„A když vědci experimentují, musí pokusy opakovat třeba s nějakou obměnou, ne? Slyšela jsem to.“

„To rozhodně.“

Zavřela oči a pod jeho pohlazením předla jako kočka. „Takže bychom si to při nějaké příležitosti měli zopakovat Co říkáš?“

„Ano a slyším, že ta příležitost právě přichází.“ Otevřela oči a zasmála se. „Tam u nás jsme tomu ale říkali jinak.“

12

David obrátil mapu vzhůru nohama a jel prstem po znázorněné silnici. „Jsme jako detektivové. Jako Batman a Robin.“

„To nebyli detektivové,“ opravil ho Harper. „Ale mstitelé.“

„Slovíčka. Tak fajn, jako Nick a Nora Charlesovi.“

„Tak řekni, kde mám odbočit, Noro.“

„Asi po třech kilometrech doprava.“ David si nechal mapu v klíně a natočil se, aby si užil pohledu na krajinu. „Když jsme teď na stopě záhadného šperku, co vlastně uděláme, až jistíme, odkud ten náramek pochází?“

„V poznání je síla.“ Harper škulbl rameny. „Ber to tak. A nehodlám už dál nečinně sedět a čekat, až se něco stane. Klenotník tvrdil, že náramek pochází z majetku Hopkinsů.“

„Med kolem huby.“

„Cože? Ty máš hlad?“

„Mazals mu ho docela slušně – med kolem huby,“ opakoval David. „Ten náramek se mojí přítelkyni opravdu moc líbil. A protože bude mít brzy narozeniny, napadlo mě, jestli byste z té sady neměl ještě něco dalšího. Od stejného majitele? To je jistě z rodiny Kentů, vidíte?“ A ten chlápek se málem přetrhl, jak se snažil sypat ze sebe informace, a přitom ti nabízel ty přezdobené prsteny. Ethel Hopkinsová zas neměla tak vybraný vkus. Ale mohl vzít náušnice, ty by se Hayley líbily.“

„Už jsem jí koupil náramek. Náušnice by už byly moc.“

„Teď přijde ta odbočka. Náušnice nejsou nikdy moc,“ dodal, když Harper odbočil. „Teď ještě asi kilometr. Bude to někde nalevo.“

Harper zastavil na dvojité příjezdové cestě, hned za posledním modelem Town Caru. Chvilí seděl, klepal prsty do volantu a prohlížel si dům.

Byla to velká, dobře udržovaná nemovitost v lepší čtvrti. Dvoupatrový dům v tudorovském stylu, s pozemkem osázeným pečlivě vybranými rostlinami a vzrostlým dubem. Dokonale zastřižený trávník se živě zelenal, což svědčilo o přítomnosti zahradníka nebo automatického zavlažování.

„Tak co tu máme?“ dohadoval se. „Dobře zajištěnou vyšší střední třídu.“

„Ethelina jediná žijící dcera Mae Hopkinsová-Fitzpatricková,“ předčítal David ze soudních záznamů. „Její sedmdesát šest. Dvakrát vdaná, dvakrát ovdověla. Měl bys mi poděkovat, jak jsem to s použitím Mitchových metod rychle zjistil.“

„Zkusíme, jestli se k ní dokážeme vlichotit a vydolovat z ní, jestli si pamatuje, kdy k tomu náramku její matka přišla.“

Zašli ke dveřím, zazvonili a chvíli tam v parnu čekali.

Dáma, která otevřela, měla krátce střižené hladké tmavé vlasy a našedle modré oči za módními zlatými obroučkami. Byla drobná, jen něco přes sto padesát centimetrů, a oblečená do úhledných modrých kalhot a bílé košile. Na krku šperky, na každé ruce safírový prsten a v uších jemné zlaté náušnice.

„Vy mi nepřipadáte jako podomní obchodníci.“ Promluvila nakráplým hlasem a nespouštěla ruku z knoflíku sít'ových dveří.

„Ne, madam.“ Harper se co nejpřívětivěji usmál. „Jsem Harper Ashby a tohle je můj přítel David Wentworth. Rádi bychom mluvili s Mae Fitzpatrickovou.“

„To právě děláte.“

Dědičně dobrý vzhled nebo spíš zručný plastický chirurg jí ubraly dobrých deset let, pomyslel si Harper. „Těší mě, že vás poznávám, paní Fitzpatricková. Víím, že je to zvláštní vyrušení, ale nemohli bychom si promluvit uvnitř?“

Možná už modř jejích očí pobledla, ale podívat se uměla, jako když řízne skalpelem. „Vypadám snad tak prostomyslně, že bych si do domu pouštěla cizí lidi?“

„Ne, madam.“ Jen se divil, jak může věřit, když si připadá tak rozumná, že ji sít'ové dveře nějak ochrání. „Pokud by vám to nevadilo, rád bych vám položil pár otázek ohledně...“

„Ashby říkáte?“

„Ano, madam.“

„Snad ne příbuzný Miriam Norwoodové-Ashbyové?“

„Ano, to byla babička z otcovy strany.“

„Trochu jsme se znaly.“

„To já bohužel říct nemůžu.“

„To ani nečekám, vždyť už je dlouho po smrti. Takže jste syn Rosalind Harperové.“

„Ano, nejstarší.“

„Jednou dvakrát jsem se s matkou setkala. Poprvé na svatbě Johna Ashbyho. Jste jí docela podobný, že?“

„Ano, jsem.“

Přelétla pohledem k Davidovi. „Tohle není váš bratr.“

„Rodinný přítel, paní Fitzpatricková,“ řekl s odzbrojujícím úsměvem. „Žiji v Harperové domě a pracuji pro Rosalind. Možná byste se cítila klidněji, kdybyste jí zavolala. Rádi vám dáme číslo, na kterém ji seženete, a zatím tady počkáme.“

Místo toho otevřela dveře. „Nevěřím, že by mě vnuk Miriam Ashbyové praštil po hlavě a oloupil. Pojd'te dál.“

„Děkujeme.“

Dům byl úhledný a dobře udržovaný jako jeho paní, s leštěnými dubovými podlahami a matně zelenými stěnami. Zavedla je do prostorného a moderně, téměř minimalisticky, zařízeného obýváku.

„Předpokládám, že byste si dali něco studeného k pití.“

„Neradi bychom obtěžovali, paní Fitzpatricková,“ odpověděl Harper.

„Čaj mi moc práce nedá. Posad'te se. Jsem tady za minutku.“

„Klasa,“ poznamenal David, když odešla. „Mírná strohost, ale klasa.“

„Ten dům, nebo ona?“

„Obojí.“ Posadil se na pohovku. „Jméno Harper-Ashby vážně hladce otvírá dveře. Vlastním šarmem bychom to nezvládli.“

„Zajímavé že znala moji babičku – je o dost mladší – a že byla pozvaná na svatbu mé matky. Tolik zvláštních náhod. Jestlipak někdo z jejích předků neznal Reginalda a Beatrice?“

„Zvláštní náhody přehlédneš, když nemáš otevřenou mysl.“

„Když žiješ s duchem, musíš ji mít doslova dokořán.“ Harper vstal, protože Mae Fitzpatricková vešla s tácem skleniček. „Dovolte, vezmu to. A děkujeme za váš čas.“ Postavil tác na konferenční stůlek. „Nechceme vás zdržovat dlouho.“

„Vaše babička byla moc laskavá dáma. Neznala jsem ji nijak zvlášť dobře, ale váš dědeček a můj první manžel spolu kdysi dávno

tak trochu podnikali. V nemovitostech,“ dodala, „a byl to finančně uspokojivý podnik pro obě strany. Pročpak její vnuk tedy klepe na moje dveře?“

„Jedná se mi o náramek, který prý pocházel z majetku vaší matky.“

Se zdvořilým zájmem natočila hlavu. „Z majetku mé matky?“

„Ano, madam. Náhodou jsem koupil náramek od klenotníka, který ho od ní získal.“

„A je s ním snad něco v nepořádku?“

„Ne, vůbec ne. Ale možná byste věděla něco o jeho historii, zajímal by mě původ. Prý je asi z roku 1890. Rubínová srdíčka zarámovaná brilianty.“

„Ano, ten kousek znám. Prodala jsem ho s několika dalšími, protože neodpovídal mému vkusu a neviděla jsem důvod, proč by dál ležel v trezoru, kde zůstal od smrti mé matky.“ Napila se čaje a pozorovala ho. „Tak vy jste zvědavý na jeho původ?“

„Ano, madam.“

„Ale nespěcháte mi sdělit důvody.“

„Je to zvláštní, ale mám důvod věřit, že ten náramek, nebo snad jemu podobný, patřil někomu z rodiny. Když jsem to zjistil, zaujalo mě to, a abych uspokojil zvědavost, dal jsem si práci s pátráním.“

„Vážně? Tak to je zajímavé. Ten náramek věnoval dědeček babičce v roce 1893 jako dárek k výročí. Ale je možné, že jich bylo v té době vyrobeno několik podobných.“

„Ano, to je možné.“

„Ale váže se k němu historka, pokud byste si ji chtěli poslechnout.“

„Jistě.“

Zvedla ták se sušenkami a počkala, dokud si oba mladíci nenabídlí. Pak se usadila s mírným úsměvem na tváři. „Moji prarodiče neměli právě šťastné manželství, protože dědeček byl tak trochu ničema. Zajímal ho hazard, podezřelé podniky a společnost žen uvolněných mravů – aspoň podle babičky, která se dožila devadesáti osmi let, takže jsem ji znala dobře.“

Zvedla se, přešla k polici a vzala do ruky fotografii ve stříbrném rámečku.

„Moji prarodiče,“ podala obrázek Harperovi. „Formální portrét z roku 1891. Vidíte, že i jako ničema byl velmi pohledný.“

„Oba.“ Harper si všiml, že styl účesu, oblečení i fotografie samotné se podobají obrázkům, které měl Mitch na své nástěnce.

„Ona byla krásná,“ poznamenal David. „A podobáte se jí.“

„Prý ano. Fyzicky i povahou.“ Očividně potěšená postavila fotografii na své místo. „Moje babička říkávala, že dva nejkrásnější dny jejího života byly svatební den, kdy byla příliš mladá a bláhová, aby věděla, do čeho jde, a pak den, kdy ovdověla. Asi o dvanáct let později a mohla si užívat života bez okovů muže, kterému se nedalo věřit.“

Znovu se posadila a zvedla sklenici s čajem. „Hezký muž, jak jste viděli, okouzlující, podle vyjádření mnoha lidí, ale takový, který měl značný úspěch v hazardu a černých obchodech. Babička byla naopak velmi morální, ale dokázala se přizpůsobit, aby těžila z manželových zisků, i když si je ošklivila.“

Odložila čaj a opřela se, jak si očividně užívala svoji roli. „Často vyprávěla, jak jednou zjistila – když se děda v opilosti přiznal – že ten náramek pochází z poněkud sporných zdrojů. Získal ho výměnou za hráčský dluh od překupníka, který bral do zástavy šperky a jiné věci od zoufalců a zbídačelých lidí anebo těch, kteří je někde ukradli.“

Široce se usmála, jak ji vyprávění pobavilo. „Rubínová srdíčka patřila milence bohatého muže a ukradl jí je nějaký sluha, potom co ji ten milenec odvrhl. Babička vyprávěla, že se ta žena údajně docela zbláznila a brzy nato tajemně zmizela.“

Natáhla se pro čaj a trochu upila. „Často jsem přemýšlela, jestli je ten příběh pravdivý.“

Harper se nejdřív vydal za matkou a klekl si vedle ní na záhonu v zahradě u domu. Pak jí zamyšleně začal pomáhat s pletím.

„Slyšela jsem, že sis dneska vzal volno,“ promluvila Roz.

„Chtěl jsem něco zařídit. Proč nemáš na hlavě klobouk?“

„Zapomněla jsem. Šla jsem ven jenom na minutku a pak jsem se do toho zabrala.“

Stáhl si baseballovou čepici a nasadil ji matce na hlavu. „Pamatuješ, jak jsi tolikrát po škole za mnou chodil na zahradu, sedl si vedle, pomáhal mi a sděloval mi, co dobrého nebo zlého se ten den přihodilo?“

„Taky si pamatuju, žeš mě vždycky uměla vyslechnout. Ale taky Austina a Masona. Někdy všechny tři najednou. Jak jsi to mohla zvládnout?“

„Matka má pro děti vycvičené uši. Jako dirigent pro každý jednotlivý nástroj v orchestru, třeba uprostřed symfonie. Co máš za problém, chlapečku?“

„S Hayley jsi měla pravdu.“

„Mít pravdu je taková moje taktika. Ale v čem přesně?“

„Že se neodstěhuje do Loganova domu jen proto, že ji o to požádám.“ Roz pod kšiletem povytáhla obočí. „Požádáš?“

„Požádám, nařídím.“ Trhl rameny. „V čem je rozdíl, když to myslíš v dobrém?“ Zastřeně se zasmála a rukou od hlíny ho plácla po tváři.

„Prostě chlap.“

„Před chvilkou jsem byl tvůj chlapeček.“

„Můj chlapeček je prostě chlap. Ale nepřipadá mi to tak hrozné. Občas legrační – jako teď – matoucí a vzácně i protivné. Hádáte se? Dneska ráno u snídane to tak nevypadalo.“

„Ne, jsme v pohodě. Jestli se ti nelíbí, že spolu spíme v domě, pochopím to.“

„A budeš ctít posvátnost domova a spát s ní jinde?“

„Jo.“

„I já jsem v domě spala s muži, které jsem si nevzala. Není to katedrála, ale domov. Stejně tvůj jako můj. Pokud s Hayley sexuálně žiješ, můžeš to dělat aspoň v pohodlí. A bezpečně,“ dodala a zpříma na něho pohlédla.

I po těch letech se přitom nahrbil. „Dneska už si kondomy kupuju sám.“

„To ráda slyším.“

„O tomhle jsem nechtěl začínat. Vystopoval jsem ten Améliin náramek.“

Užasle vytřeštila oči a dosedla na paty. „Vážně? Tomu říkám rychlost.“

„Rychlost a trochu i šťastná náhoda. Patřil rodině Ethel Hopkinsové. Už je pár let po smrti a její dcera se rozhodla prodat některé věci, které se jí nelíbily. Mae Fitzpatricková. Říkala, že tě zná.“

„Mae Fitzpatricková.“ Roz zavřela oči a snažila se listovat v paměti seznamy svých známých. „Bohužel, nějak se mi to nevybavuje.“

„Byla dvakrát vdaná. Předtím se jmenovala... Ivesová.“

„Ani Mae Ivesová mi nic neříká.“

„Říkala, že tě viděla jen dvakrát. Jednou byla hostem na vaší svatbě s tátou.“

„Vážně? No, to je zajímavé, ale zase ne překvapující. Na naší svatbě byla polovina Shelby County a snad i celého Tennessee.“

„Znala i babičku Ashbyovou.“

Seděli spolu na zahradní cestičce, zatímco jí vyprávěl, co říkala Mae Fitzpatricková.

„Neuvěřitelné,“ usmála se. „Všechny ty drobnosti do sebe zapadají.“

„Já vím. Mami, ona si to domyslela. Udrží bonton, aby to řekla nahlas, ale dala si dohromady, že ten bohatý ochránce, co odkopl milenku, byl Reginald Harper. Nejspíš o tom bude mluvit.“

„A ty myslíš, že mi to vadí? Zlato, že měl pradědeček milenky, vydržoval si je a odvrhoval a vůbec byl hodně nevěrný, neříká nic o tobě ani o mně. My za jeho chování nejsme odpovědní, což by si mohla uvědomit i Amélie.“

Vytrhla další plevel. „A pokud jde o jiné jeho činy, ty opravdu zavrženíhodné, to taky není naše vina. Mitch o tom píše knihu. A pokud ty a tví bratři nebudete trvat na tom, že její obsah musí zůstat jen v rámci rodiny, nechám ho tu knihu dokončit.“

„Proč?“

„Není to naše vina ani odpovědnost.“ Posadila se na paty a zadívala se na něho. „Cítím, že když to všechno vyjde na světlo, něco jí tím splatíme. Přiznáme se ke svému předkovi, s nímž se zacházelo,

ať dělala, co dělala, přinejmenším ošklivě, přinejhorším obludně.“ Stiskla synovi ruku. „Ona je naše krev.“

„Jsem snad bezcitný, když chci, aby zmizela za to, co provedla tobě a co teď dělá Hayley?“

„Ne. To jen znamená, že jsme ti s Hayley blízké. Pro dnešek to stačí.“ Otřela si ruce o pracovní kalhoty. „Uvaříme se tady, jestli toho nenecháme. Pojď se mnou domů. Posadíme se v chládku a dáme si pivo.“

„Pověz mi něco,“ řekl, když kráčeli cestou k domu. „Jak jsi poznala, že táta je ten pravý?“

„Podle hvězdiček v očích.“ Zasmála se a i přes horko se do něho zahákla. „Přisahám, že jsem měla v očích hvězdy. Byla jsem tak mladá a on to způsobil. Ale tomu se říká zamilovanost. Myslím, že mi to došlo jednu noc, kterou jsme spolu proklábosili. Vykradla jsem se z domu na rande. Bože, táta by mě stáhnul z kůže, kdyby to věděl. Ale my jsme si jen povídali, celé hodiny, vzadu pod vrbou. On byl taky ještě kluk, ale pochopila jsem, že ho budu milovat celý život. A taky že jo. Pochopila jsem to, když jsme tam seděli skoro do svítání a on mě rozesmál, donutil přemýšlet, snít i chvět se. Nevěřila jsem, že se ještě někdy zamiluju. Ale stalo se. To ale nic tvému otci neubírá, Harpere.“

„Mami, já vím.“ Stiskl jí ruku. „A jak jsi to poznala u Mitche?“

„To už jsem byla na hvězdičky moc cynická, aspoň ze začátku. Bylo to pomalejší a děsivější. Taky mě rozesměje, nutí přemýšlet, snít a chvět se. A někdy během toho dlouhého stoupání jsem se na něho podívala a u srdce jsem znova pocítila teplo. Zapomněla jsem, jaké to je cítit teplo přímo v srdci.“

„Je to dobrý chlap. A miluje tě. Dívá se na tebe, když vejdeš do pokoje, a když odcházíš. Jsem rád, žes ho potkala.“

„Já taky.“

„A s tátou? Která vrba to byla?“

„No, takový krásný velký strom vzadu za stájem.“ Zastavila se, pohlédla ke zbořenině a máchla rukou. „John se tam chtěl vrátit a vyrýt do kmene naše iniciály. Ale příští večer ten strom rozštípl blesk na dvě půlky a... Ach můj bože.“

„Amélie,“ řekl tiše.

„Musela to být ona. Nikdy dřív mě to nenapadlo, ale ten den nebyla bouřka. I služebnictvo si toho všimlo.“

„Takže i tehdy se občas projevila.“

„Jak ošklivé a malicherné to od ní je. Plakala jsem kvůli tomu stromu. Zamilovala jsem se pod ním a brečela jsem, když ho zahradníci rozřezali a odvezli.“

„A nevzpomínáš si, jestli provedla ještě něco? Drobnosti a rozbité věci, které jsme považovali za náhodu, protože jsme si o ní nemysleli nic zlého.“

Zadíval se na dům a pomyslel na to, co bloudilo v jeho zdech už dlouho před jeho narozením. „Nikdy nebyla hodná.“

„Jako by se nenávisť a vztek časem nahromadily.“

„Občas něco prosáklo jako voda prasklinou přehrady. Teď to ale zesiluje. A my to nemůžeme zastavit, mami. Takže to musíme nechat odplout do poslední kapky.“

„Jak?“

„Asi tu přehradu musíme rozbít, dokud držíme v ruce kladivo.“

Už se šelo, když Hayley procházela zahradou. Lily spala a Roz s Mitchem měli službu u vysílačky. Harperovo auto stálo před domkem, takže tu někde musel být. Jen doma ne, protože zaklepala a volala ho.

Přece nebyli srostlí jako siamská dvojčata, připomněla si. Ale nezůstal na večeri, že prý ještě musí něco zařídit a vrátí se do setmění.

Už byla skoro tma, tak jí to bylo divné.

A kromě toho se ráda procházela navečer v zahradě. I za těchto okolností. Bylo to uklidňující a ona potřebovala trochu uklidnit po tom, co slyšela o náramku. Ještě pořád se tím zabírala.

Odpovědi už měli na dosah, tím si byla jistá. Jen začínala pochybovat, že to všechno skončí v klidu a tichosti, až je konečně dostanou.

Amélie se možná nebude chtít vzdát posledního spojení se světem a odebrat se na věčnost, tak se to přece říká.

Líbilo se jí obývat něčí tělo, pokud se to tak dalo říct. Sdílet ho? Procházet skrze něj? Ať už je to jakkoli, Amélii se to líbilo, tím si Hayley byla jistá. I tím, že pro Amélii to bylo stejně nové jako pro ni.

Pokud to přijde znova – až to přijde znova, opravila se v duchu, aby čelila faktům. Až se to stane, pokusí se být víc při vědomí a mít nad sebou kontrolu.

Nezkoušela to právě teď a tady v tom přítmí? Nemělo smysl předstírat si, že nešlo o záměrný krok. Pokoušení osudu. *Tak pojd', ty potvoro.* Chtěla vědět, jak by situaci zvládla, kdyby nikdo nemohl zasáhnout.

Ale nic se nedělo. Cítila se naprosto normálně a sama sebou.

A taky si podle toho pěkně nadskočila, když ze tmy zaslechla nějaké zvuky. Zastavila se na rozpacích, jestli bojovat, nebo utéct, a špicovala uši. Rytmický, opakovaný zvuk. Zamračila se a popošla tím směrem.

Znělo to jako... ale to není možné. Přestože jí srdce poplašeně bušilo, plížila se dál a představovala si strašidelnou postavu kopající hrob.

Améliin hrob. To by šlo. To by mohla být odpověď. Reginald ji zavraždil a pohřbil tady na pozemku. Někdo jí teď vyjeví, kde je hrob v neposvěcené půdě. Pak by ho mohli vysvětit, označit ho a... No, ještě někde vyhledá, co se v takových případech dělá.

Strašení v Harperově domě by konečně ustalo.

Pomaličku obcházela ruiny starých stájí a držela se budovy, co nejvíc se odvážila. Dlaně měla orosené potem a dech v hrdle jí zadrhával.

Zahnula za roh, odkud zvuk vycházel, připravená na něco strašného a šokujícího.

Uviděla Harpera, jak tam do půl těla – tričko odhodil na zem – kope díru do země.

Zklamání jí vyrazilo dech z plic, až to zasyčelo.

„Harpere, proboha, vyděsils mě k smrti. Co to tady děláš?“

Dál nabíral hlínu a odhazoval ji na kupu po straně. Třebaže se ještě chvěla, zvedla oči k nebi a rázovala k němu.

„Povídám...“ Nadskočil málem o půl metru, když ho prstem píchla do zad. A když vyjekla, prudce se otočil a hodil si rýč přes

rameno jako pátku. Ovládl se včas a zaklel, když leknutím uskočila a tvrdě dopadla na zadek.

„Bože můj!“ Stáhl si sluchátka z uší. „Co tady kruci hledáš? Plížíš se tmou?“

„Neplížila jsem se, volala jsem na tebe. Kdyby sis to nepouštěl tak nahlas, slyšel bys, že na tebe někdo mluví. Myslela jsem, že mi tím rýčem rozsekneš hlavu. Myslela jsem...“

Začala se hihňat. „Měl bys vidět svůj obličej. Jak jsi vytřeštil oči. Zkroutila prsty do tvaru velkých míčků a dál se smála, když zavrčel.

„Ne, já se snad počurám. Moment.“ Pevně stiskla víčka a se smíchem poposedávala na místě. „Fajn, fajn, budu se ovládat. Mohl bys mě aspoň pomoci vstát, když jsi mě srazil na zem.“

„Nesrazil. Jen málem.“ Podal jí ruku a postavil na nohy.

„Myslela jsem, že jsi Reginald a kopeš Amélii předčasný hrob.“

Zavrtěl hlavou, opřel se o rýč a zadíval se na ni. „A cos tady chtěla? Pomoci mu?“

„No, musela jsem to vidět. A co to krucinál děláš, že se tu po tmě hrabeš v zemi?“

„Není tma.“

„Když jsi na mě křičel, říkals, že je. Tak co děláš?“

„Hraju na třetí metě za Atlanta Braves.“

„Nechápu, proč se zlobíš. To já jsem spadla na zem a málem se počurala.“

„Promiň. Neublížila sis?“

„Ne. Ty sázíš strom?“ Konečně si všimla štíhlé, mladé vrby. „Proč zrovna tady vzadu a takhle pozdě?“

„To je pro mámu. Vyprávěla mi, jak tady jednou v noci měla s tátou rande, jak seděli pod vrbou, která stávala právě tady, a povídali si. Tehdy se do něho zamilovala. Hned další den tu vrbu rozsekl blesk. Amélie,“ dodal a nabral další hlínu. „Tenkrát jí to nedošlo, ale teď už ano. A tak pro ni jednu sázím.“

Stál tam chvíli tiše, zatímco okem poměřoval velikost jámy a kořenového balu, pak ještě jednou zaryl do země.

„To je ale krásné. Úplně mě zabořilo srdce, Harpere. Můžu ti pomoci, nebo bys to radši udělal sám?“

„Jáma bude stačit. Můžeš mi to pomoci přidršet.“

„Ještě nikdy jsem strom nesázela.“

„No, musíš mít třikrát širší díra než je bal, ale ne hlubší, aby se kořeny po stranách mohly volně rozrůstat.“ Zvedl stromek a vložil ho do jámy. „Jak se ti to jeví?“

„Správně jak jsi říkal.“

„Teď odmotáme trochu té pytloviny, abychom viděli, kde je na kmínku linka původní zeminy. Teda až rozsvítíme tu baterku támhle. Fakt už je tma. Zabrало mi chvíli, než jsem všechno sehnal.“ Zapnula baterku, dřepla si a posvítila mu. „Takhle?“

„Jo. Vidiš?“ Klepl prstem na kmínek. „Potud byl zasazený a máme ho správně hluboko. Jen kořeny potřebují trochu zastříhnout. Podáš mi nůžky?“

Našla je a vložila mu je do ruky. „Víš, kopání jámy pro výsadbu stromu zní stejně jako kopání hrobu.“ Mrkl na ni. „Ty už jsi někoho slyšela kopat hrob?“

„Ve filmech.“

„Tak. Teď jámu zasypeme, ale postupně, a každou vrstvu upěchujeme. Nemám jiné rukavice. Na.“

„Ne.“ Mávla rukou, když si chtěl sundat svoje. „Trocha hlíny mi neublíží. Dělá to správně?“

„Jo, to bude dobrý. Přidávej a stlačuj to a po krajích jámy nech mělký žlábek.“

„Mám ráda tenhle pocit. Ruce v hlíně.“

„Vím, co tím myslíš.“ Když práci dokončili k jeho spokojenosti, vzal nůž, odřízal vyčnívající pytlovinu a vstal. „A teď to pořádně zalijeme až po ten žlábek.“

Zvedl jeden z přinesených kbelíků a přikývl, když se chopila druhého.

„Tak a zasadila jsi strom.“

„Spíš s tím pomáhala.“ Ustoupila a vzala ho za ruku. „Vypadá dobře, Harpere. Bude pro ni hodně znamenat, že tě to napadlo.“

„Pro mě to má taky význam.“ Stiskl jí ruku a začal sbírat nářadí. „Možná jsem měl počkat na jaro, ale chtěl jsem to udělat hned. Tak trochu na truc. Něco jako ‚jen si je klidně porážej, my si zasadíme nové‘. Chtěl jsem to prostě udělat teď.“

„Ty se na ni moc zlobíš.“

„Už nejsem dítě, které by okouzila ukolébavkou. Viděl jsem, co taky dokáže.“

Hayley zavrtěla hlavou a ve vlhkém večerním vzduchu se zachvěla. „Myslím, že nikdo z nás neviděl, co všechno dokáže. Ještě ne.“

13

Množírna znamenala pro Harpera víc než pracovní prostor. Bylo to zčásti jeho hřiště, svatyně i laboratoř. Mohl se tam na dlouhé hodiny ztratit v teplém ovzduší, naplněném hudbou – pracovat, dělat pokusy nebo si jen libovat, že je jediný člověk mezi samými rostlinami.

Často dával rostlinám přednost před lidmi. Třebaže si nebyl jistý, co to o něm vypovídá, zas tolik mu to starost nedělalo.

Našel si životní lásku a považoval se za šťastného člověka, že se může zároveň živit něčím, co mu přináší radost.

Jeho bratři museli odejít z domova, aby si splnili své touhy. Harper viděl bonus v tom, že směl zůstat, kde to miloval, a dělat, co měl rád.

Zůstaly mu domov, práce i rodina. Měl také několik žen, které se mu líbily a jejichž společnosti si užíval. Ale žádná ho ještě nedonutila přemýšlet o dalším kole toho, co nejasně označoval jako budoucnost.

Zatím si s tím také nedělal starosti. Jeho představa manželství odrážela jen to, co znal od rodičů. Lásku, oddanost, úctu a to vše přetavené do nenarušitelného přátelství.

Chápal, že to matka našla i podruhé. Už ne jako zásah bleskem, ale spíš jako opravdu dokonalé spojení roubovaných částí, aby vznikla nová, zdravá rostlina.

Podle jeho názoru nic slabšího a méně důležitého ani nemělo smysl riskovat.

A tak se těšil z žen, které procházely jeho životem, ale nikdy v žádné neviděl tu pravou.

Až Hayley.

Jeho svět se náhle tolik změnil, třebaže jiné jeho části zůstaly příjemně stejné.

Rostlinám pro ten den pouštěl Chopina. Sám měl ve sluchátkách rockovou partu P.O.D.

Jeho pracoviště asi nepůsobilo efektivně se všemi rostlinami v různém stadiu vývoje, kbelíky šterku a odřezků, poházenou páskou a provázky, cedulkami a špendlíky. Ležely tu i kusy pytloviny, stohy

květináčů, pytle se zeminou, chuchvalce gumiček a tácy s noži a nůžkami. Přesto přesně věděl, kde najde, co právě potřebuje.

Občas možná nebyl schopný najít dvě ponožky do páru, ale své nářadí si ohlídal.

Procházel množírnu a jako pokaždé větral kryty a sáčky, kterými přikrýval roubované rostliny. Po pár minutách zmizí povrchová vlhkost, která by mohla způsobit houbové onemocnění. Naopak příliš mnoho vzduchu by mohlo vysušit spoje řízků. Při větrání zároveň kontroloval, jak se rostliny vyvíjí a jestli je nesužuje nemoc nebo nehnijí. Zvlášť ho potěšila v zimě naočkovaná kamélie. Věděl, že nové druhy pokvetou teprve za jeden dva roky, ale že se vyplatí počkat.

Tato práce vyžadovala celého člověka, jeho vášeň, ale i trpělivost a víru.

Udělal si pár poznámek, které pak chtěl zanést do počítače. Semenáčky *astrophyta* pod skleněným poklopem dobře rostly a roubovaný *clematis* byl také silný a zdravý.

Při druhé procházce po místnosti rostliny zakryl. Později bude muset zajít ještě k rybníku a zkontrolovat, jak se daří šlechtěným leknínům a kosatcům. Což byl jeho okrajový, soukromý experiment, v jehož úspěch doufal také.

Aspoň se bude moct bez výčitek osvěžit chladnou koupelí.

Ted' se ale musel postarat o pár kultivarů.

Vzal si potřebné nářadí, vybral několik kalin jako podnož, správně je seřízl a spojil s mladými výhonky jiného druhu. Stonky byly stejně silné, a tak je mohl přiložit k sobě, aby se mizní pletivo co nejlépe spojilo.

Použil plastové kolíčky, aby řízky přidržel u sebe, a pak štěpařským voskem slepil spoj. Novou rostlinku zasadil do kořenící směsi – matčina výrobku – a označil ji nálepkou.

Když proces ještě několikrát zopakoval, zakryl rostlinky a otočil se k počítači, aby vykonanou práci zaznamenal.

Než se pustil do roubování dalších pokojových rostlin, přepnul si hudbu na Michelle Branchovou a z boxu vytáhl studenou kolu. Skončil a Michelle odzpívala celé cédé. Dopolední práce byla u konce.

Posbíral nářadí a zásoby, sluchátka odložil a šel zkontrolovat venkovní a vodní rostliny.

Venku se procházelo několik zákazníků, pátrajících po slevách ve stínu markýz nebo ve veřejných sklenících. Věděl, že jestli rychle nezmizí, některý z nich ho odchytí.

Nevadilo mu mluvit o rostlinách nebo nasměrovat zákazníka k tomu, co hledal, ale právě teď byl zabraný do práce a jako další si uložil kontrolu venkovních rostlin.

Stihl projít kolem rozkvetlé šruchy, když ho někdo zavolal jménem. Měl si na uších nechat sluchátka, napadlo ho, ale otočil se s vlídným úsměvem.

Byla to brunetka s drobným, vyvinutým tělem, které měl možnost několikrát vidět nahé. Ukazovala pupík nad těsnými šortkami a v topu, který nutil muže děkovat bohu za letní vedro.

S radostným smíchem se mu vrhla kolem krku a mlaskavě ho políbila. Stále voněla po třešních a probouzela v něm stejně sladké vzpomínky.

Také ji silně objal a pak ustoupil, aby si ji lépe prohlédl. „Dory, co děláš tady ve městě? Jak se máš?“

„Skvěle, právě jsem se přistěhovala zpátky. Je to sotva pár týdnů. Sehnala jsem práci v jedné PR firmě. V Miami mě to už nudilo a asi se mi i stýskalo po domově.“

Nejspíš nějak změnila účes, co ji naposled viděl. Ale to ženy dělají neustále. Protože si tím nebyl úplně jistý, radši zůstal u bezpečného: „Vypadáš báječně.“

„Taky se tak cítím. A koukni na sebe, samý sval, a jak jsi opálený. Chtěla jsem ti zavolat, ale nevěděla jsem jistě, jestli ještě bydlíš v tom rozkošném domečku.“

„Jo, pořád.“

„Doufala jsem, že ano. To místo se mi vždycky moc líbilo. Jak se daří mamince a Davidovi a bratrům, prostě všem?“ Vesele rozhodila rukama. „Mám pocit, jako bych ty tři roky žila někde na Marsu.“

„Všichni jsou v pohodě. Mamka se před pár týdny vdala.“

„Slyšela jsem. Moje mamka mi stačila předat pár klepů. Ale ty zatím ne.“

„Co já ne? Ach tak, to ne.“

„Myslela jsem, že bychom se mohli sejít a navázat, kde jsme přestali.“ Dory mu přejela prstem po hrudníku. „Hrozně ráda bych znova viděla tvůj domek. Přinesu třeba nějakou činu a víno. Jako za starých časů.“

„No, já...“

„Takové přivítání a poděkování, že mi pomůžeš vybrat pár kytek do nového bytu. Vid', že to uděláš, Harpere? Potřebovala bych něco hezkého.“

„Jistě. Chci říct, že ti pomůžu s kytkami. Ale...“

„Pojď z toho vedra radši dovnitř. Můžeš mi při vybírání vyprávět, co je nového. Ale to nejlepší si nech na potom.“

Vzala ho za ruku a táhla do skleníku. „Stýskalo se mi po tobě,“ pokračovala. „Když jsem tu byla minulý rok, ani jsme si nestihli promluvit. To jsem chodila s tím fotografem, pamatuješ? Říkala jsem ti to.“

„Ano,“ řekl nejistě. „Ale já...“

„No, to je dávno pryč. Vůbec nechápu, proč jsem ztrácela rok života s tak sebestředným chlapem. Pořád šlo jen o něho, víš, jak to myslím. Jak mě mohlo napadnout, že si něco začnu se zadumaným umělcem?“

„Já...“

„Tak jsem se ho zbavila a jsem zpátky.“

Uvnitř se otočila a zasunula dlaně do zadních kapes jeho džínů. To byl její zvyk, který přivolal další vzpomínky. „Opravdu jsi mi moc chyběl. Jsi rád, že mě vidíš, Harpere?“

„Jistě, jistě. Jde o to, že se s někým vídám, Dory.“

„Ó.“ Našpulila spodní ret. „Jako vážně?“

„Jo.“

„No jo.“ Ještě chvíli nechala ruce v jeho kapsách a pak se odtáhla. Lehce ho plácla do zadku. „Tušila jsem, že by to byla moc šťastná náhoda, abys s nikým nechodil. Jak dlouho se znáte?“

„Jak to vezmeš. Chci říct, že se známe docela dlouho, ale teprve nedávno jsme začali... až v poslední době spolu něco máme.“

„Vypadá to, že jsem měla dorazit dřív. Ale jsme pořád kamarádi, vid'? Dobří kamarádi.“

„Vždycky jsme byli.“

„To mi právě u Justina, toho fotografa, chybělo. Nikdy jsme nedokázali být kamarádi, a už vůbec ne potom, co se náš vztah rozpadl. S tebou je to naopak. Právě nedávno jsem říkala jinému kamarádovi, že mě nikdo nedal kopačky tak krásně jako ty.“

Zasmála se, stoupla si na špičky a lehce ho políbila. „Jsi výjimečný, Harpere.“

Poodstoupila a o sekundu později vešla do skleníku Hayley. „Promiňte, neruším? Nepotřebujete s něčím poradit?“

„Ne, děkuji, na to mám Harpera.“ Dory ho plácla po paži. „O květinách toho moc nevím, tak jsem přišla za expertem.“

„Hayley, tohle je Dory. Chodili jsme spolu na vysokou.“

„Vážně?“ usmála se. „Mám dojem, že jsem vás tady ještě neviděla.“

„Nebyla jsem tady dlouho. Právě jsem se přistěhovala z Miami. Nová práce, nové začátky, však víte, jak to je.“

„Dost dobře,“ Hayley zamručela stále s tím širokým úsměvem na tváři.

„Rozhodla jsem se navštívit Harpera, dohonit ztracený čas a vybrat si pár kytěk do nového bytu. Počkej, až ho uvidíš, Harpere, je to pokrok proti té špeluňce, co jsem si pronajímala na koleji.“

„Všechno by bylo lepší než to. Doufám, žes už vyhodila tu matraci.“

„Tu jsem spálila. Harper ji nenáviděl,“ vysvětlovala Hayley. „Dokonce mi chtěl koupit postel, ale bylo to tam tak maličké, jen jeden pokoj. Kdyby u mě spali tři lidi najednou, podobalo by se to orgiím.“

„To byly časy,“ řekl Harper a Dory se rozesmála.

„Že jo? No, radši se podíváme na ty kytky, nebo prokecáme celý den.“

„Nechám vás tady,“ Hayley vycouvala ze dveří.

Vrátila se do práce, ale nepostavila se za kasu, když Dory platila za rostliny, které s Harperem vybrali. Jen poslouchala její smích – dost drásavý, podle jejího názoru – zatímco rovnala zboží na polici na druhé straně místnosti.

Harper se opíral o pult, všimla si koutkem oka. A jaký měl zasněný úsměv, když mluvili o společných známých a starých dobrých časech.

A kruci, jestli se ho ta Dory pořád nedotýkala. Jen tak letmo, zatímco pohazovala vlasy. V Hayley se to začínalo vařit, zlost jí stoupala vzhůru ke krku, když pak Harper pomáhal Dory s vozíkem k autu.

Rozhodla se zkontrolovat květiny u okna. Kdyby se na ni v tu chvíli někdo zadíval, nezdálo by se, že špehuje, jen se tak dívá.

Ale stačilo to, aby si všimla, jak se Harper sklání a dlouze líbá nějakou spolužačku.

Bastard.

Pak jí zamával a odloudal se podél budovy, jako by nebyl nízký a nečestný parchant. A navíc jí přímo na očích.

Člověk by myslel, že bude mít dost slušnosti a vychování a udělá to aspoň za jejími zády.

Tak fajn. Nechá to plavat, jako by na tom nezáleželo. Nehodlá si kvůli tomu dělat vrásky a nebude klít.

A nepůjde ho nakopat do těch jeho nevěrných koulí. Jenom se tak podívá, jestli některý zákazník nepotřebuje poradit.

Za to je přece placená. Ne za flirtování a vzpomínání na staré časy. A taky ne za líbání zákazníků a mávání, než odjedou.

Už se blížila k množárně, když ho zahlédla venku na pozemku. Právě tam ve dřepu kontroloval roubované magnolie, se kterými mu před pár týdny pomáhala.

Zahlédl ji a usmál se. „Podívej, daří se jim. Za pár týdnů budeme moct sundat ty pásky.“

„Když to říkáš...“

„Jo, vypadají dobře. Musím se ještě mrknout na okrasné keře. Mám dojem, že pro příští sezónu budeme mít pár hezkých hrušní a třešní. Už jsi viděla miniaturní hrušně, co jsem dělal? Ty zákrsky?“

„Ne. Sehнала tvoje přítelkyně, co potřebovala?“

„Hmm. Jo.“ Vstal a šel překontrolovat pevnost úvazků na hrušních. „Nechtěla nic zvláštního,“ řekl zamyšleně. „Jen to, co nevyžaduje moc péče. Tohle je tři roky starý kmínek pyrus

communis a na něm tři výhony. Musí být dost daleko od sebe, aby pak vznikl hezký tvar.“

„A ty víš o tvarech myslím všechno.“

„Jo. Tyhle jsem rouboval vrcholovými řízký. Tyhle dva před rokem a tenhle letos. Vidíš, jak se hezky vyvíjejí?“

„Vidím, jak se spousta věcí vyvíjí. Překvapilo mě, že s ní nezajel domů, abys jí s těmi kytkami pomohl.“

„S kým? Jo s Dory.“ Mrkl na Hayley, ale její ironie po něm viditelně sjela. „To zvládne. Párkrát to otočí.“ Šel dál a prohlížel stromky.

„Na tyhle okrasné třesně jsem použil polozakrslé podnože. Bude z toho hezký stromek do malých prostorů. Někdy v říjnu odejmu rouby z druhu Colt. Na zimu se zapíchnou do záhonu a ze tří čtvrtin zasypou, na jaře je rozsadíme a v létě budeme mít další podnože.“

„To je vážně fascinující, Harpere. Dory jsi taky celou tu dobu vysvětloval, jak se vyrábějí podnože?“

„Hm?“ Obrátil se a tvářil se nechápavě. „Ona se o tyhle věci nezajímá. Dělá do styku s veřejností.“

„Do osobních styků taky, jak jsem viděla.“

„Cože?“

„Už jsem chtěla jít za vámi, abyste si radši pronajali pokoj. Měl by sis dávat pozor a nechovat se takhle přímo v nákupní zóně.“

Teď otevřel pusu dokořán. „Cože? My jsme nic nedělali. My jen...“

„Ty dveře jsou prosklené, jestlis na to zapomněl. Viděla jsem tě. Měl by ses na pracovišti chovat slušněji, ale protože jsi šéf, tak si asi můžeš dělat, co tě napadne.“

„Moje matka je šéf a já jsem nic neudělal. Dory je stará kamarádka. Jen jsme se...“

„Líbali, dotýkali, flirtovali a domlouvali. Je to neprofesionální, jestli chceš znát můj názor, ale opravdu hrubé přímo přede mnou.“

„Za tvými zády by to bylo lepší?“

Protože tím připomněl její nehezké myšlenky, v očích jí divoce zajiskřilo. „Řeknu jen, jdi do hajzlu, Harpere.“

To byla dobrá věta na závěr. Raději se otočila na patě, než by docela explodovala. Jenže ji hned prudce obrátil zpět.

Už se nezdál duchem nepřítomný, ale plný chladné zuřivosti. „Neflirtoval jsem a nic si nedomlouval.“

„Tak jsi ji jen líbal a sahal na ni.“

„Políbil jsem ji jako kamarádku, kterou jsem dlouho neviděl. Líbal jsem ji, jako se líbají kamarádi. Rozhodně ne takhle.“

Škubl s ní, až ztratila rovnováhu, a jejich těla o sebe narazila. Pak ji přitáhl vzhůru k sobě, popadl za vlasy a rozdrtil své rty o její.

To nebyl sladký, hřejivý polibek, ale výraz drsně žhnoucí zlosti. Bránila se, šokovaná, že ji tak tvrdě tiskne a nemůže se uvolnit. Záchvěv strachu pronikl její zlostí a začal sílit těsně předtím, než ji pustil.

„Takhle líbám ženy, které neberu jako kamarádky.“

„Myslíš, že máš právo se mnou takhle zacházet?“

„Stejně jako ty, když mě obviňuješ z něčeho, co jsem neudělal. Já nepodvádím ani nelžu a za svoje chování se nehodlám omlouvat. Jestli chceš vědět něco o vztahu k Dory nebo k někomu jinému, stačí se zeptat. Ale nechod' na mě křičet svoje obvinění.“

„Viděla jsem...“

„Možná jsi viděla, cos chtěla vidět, Hayley. To je na tobě. A teď musím pracovat. Jestli o tom chceš ještě mluvit, tak později.“

Vyrazil k rybníku, a tak neměla na vybranou. Musela odběhnout opačným směrem.

„A ještě měl tu drzost štěkat na mě a chovat se, jako bych ta špatná byla já.“ Hayley přecházela po verandě Stellina domu, zatímco se Lily honila za Parkerem. „Choval se, jako bych já měla nějaké sprosté nápady a byla žárlivá čarodějnice, když si přirozeně postěžuju, že olizoval cizí ženskou.“

„Předtím jsi tvrdila, že ho olizovala ona.“

„Bylo to vzájemné. A když jsem je načapala a předtím je sledovala prosklenými dveřmi, dělal jakoby nic. Ani se nezastyděl a nebyl nervózní.“

„To už jsi říkala.“ A dvakrát, uvědomila si Stella, ale protože chápala podstatu ženského přátelství, nehodlala to připomínat. „Zlato, obě přece známe Harpera už dlouho. Nemyslíš, že by se tvářil provinile, kdyby dělal něco, co nemá?“

„Nebo pro něj neznamenám dost, aby se provinile cítil.“

„Nech toho. To není pravda.“

„Mně to tak připadá.“ Hayley se svezla na schody. „Cítím se hrozně.“

„Já vím.“ Stella usedla vedle ní a vzala ji kolem ramen. „Já vím, jak ti je. A je mi líto, že jsi ublížená.“

„Ale jemu je to jedno.“

„Ale není. Možná sis to špatně vykládala, protože ti na něm tak záleží.“

„Stello, on ji *líbal*.“

„To mě taky.“

„To je něco jiného.“

„Kdybys mě ale předtím neznala a viděla, jak mě líbá, co by sis myslela?“

„To bych tě asi roztrhla vejpůl.“

„Jau. Já neříkám, že to vypadalo hezky, ale možná jsi to špatně pochopila. Říkám to proto, že Harpera znám a vím, jak se chová.“

„Myslíš, že to přeháním.“

„Říkám, že být sebou, chtěla bych mít nejdřív jistotu.“

„Ale on s ní spal. Fajn, fajn,“ zamumlala, když se na ni Stella upřeně zadívala, „dřív je dřív, bla, bla. Když ona byla tak hezká. Skvělá postava, tmavé, exotické oči. A taková luxusní, víš? Kruci.“

„Měla by sis s ním promluvit.“

„Asi jo.“

„Chceš, abych zatím pohlídala Lily?“

„Ne.“ Hayley si dlouze povzddechla. „Musím jí dát večeři, a když bude se mnou, aspoň na sebe nebudeme s Harperem ječet.“

„Dobře. Zavolej mi, jestli chceš, jak to dopadlo. Nebo se sem vrať. Dáme si zmrzlinu.“

„Je mi tak mizerně, že bych jí snědla celý nákladák.“

* * *

Na dveře domku na kočáry zaklepala ruku v ruce s Lily. Musel zrovna vylézt ze sprchy, všimla si, když otevřel. Ještě měl mokré vlasy. Ale jestli se dalo soudit podle jeho přísného výrazu, moc ho to

nezchladilo. „Chtěla bych s tebou mluvit,“ řekla ostře. „Pokud máš čas.“ Sehnul se pro Lily, která už objímala jeho nohu. Neřekl ani slovo a nesl ji dovnitř do kuchyně. „Podívej, holčinko, co tady máme.“

Jednou rukou otevřel skříňku, vytáhl stoh plastových misek a pak v zásuvce našel vařečku. Posadil s tím Lily na podlahu a ta se okamžitě dala do bengálu. „Dáš si něco k pití?“ zeptal se Hayley. „Ne, nedám. Chtěla jsem se tě zeptat...“

„Mám pivo. Co mléko nebo džus pro Lily?“

„Nevzala jsem sací hrneček.“

„Jeden mám.“

„Ó.“ Dojal ji tím a její srdce se trochu obměkčilo. „Tak trochu džusu. Ale ředěného.“

„Už jsem viděl, jak to děláš.“ Připravil džus a podal ho Lily. Pak si vzal svoje pivo. „Takže?“ řekl po dlouhém doušku.

„Chtěla jsem vědět... Ne, já vím, že jsme si nedali žádný slib, ale když s někým spím, je to pro mě jako závazek. Pak je urážlivé vidět člověka, se kterým spím, líbat se a flirtovat s jinou ženou. Na tom nevidím nic nerozumného.“

Pomalu, zamyšleně se napil. „Víš, kdybys to hned zkraje podala takhle, nenaštval bych se, ani neurazil. Opakuju, že jsem s Dory flirtoval, ale ne tak, jak si myslíš.“

„Jestli budeš k ženám přistupovat...“

„K jedné ženě. Pozor, nebo se naštvu znova. A jestli chceš vědět, o co jde, proč se nezeptáš?“

„Nerada hraju tuhle roli.“

„Já taky ne. Jestli to tím teda končí, musím si udělat něco k večeři. Zmeškal jsem oběd.“

„Fajn.“ Chtěla se sehnout pro Lily, ale zarazila se. „Proč jsi tak neoblomný?“

„A proč ty tak nedůvěřivá?“

„Viděla jsem tě. Objímala tě, strkala ti ruce do kapes a sahala ti na zadek. A ty ses zrovna nebránil, Harpere.“

„No, to máš pravdu. Tohle ona vždycky dělávala a nebral jsem to jako nic zvláštního ani tehdy, ani teď. Myslel jsem spíš na to, jak jí

řeknu, že se s ní už nemůžu sejít jinak než jako s kámoškou, protože chodím s někým jiným.“

„A jak dlouho ti to trvalo?“

„O trochu dýl, než kdyby neměla ruce na mém zadku.“ Otevřela pusku, ale když povytáhl obočí, zase ji zavřela a čekala. „Prostě jsem jí to řekl dřív, než jsi prošla dveřmi.“

„Dřív? Ale... vůbec jsi nezaváhal. A vy dva jste na sebe byli tak...“ Máchla rukou a hledala vhodný výraz. „Nalepení. A líbals ji ještě na rozloučenou.“

Přimhouřil oči. „Tys nás pozorovala.“

„Ne. Jo. A co?“

„Škoda žeš mi ještě nepodstrčila štenici, pak by byl tenhle rozhovor zbytečný.“

Složila ruce na prsou a zadívala se na něho zpříma. „Já se taky nehodlám omlouvat.“

„Fajn. Za prvé proč bych měl váhat? Nedělal jsem nic, za co bych se měl stydět. A Dory se opravdu lidí hodně dotýká. Navazuje tak kontakt, proto je možná dobrá ve své práci. A jo, líbnul jsem ji na rozloučenou. Příště to nejspíš udělám zas. Mám ji rád. Máme společnou minulost. Potkali jsem se už na střední škole a šli pak společně na vysokou, kde jsme spolu asi rok chodili. Na vysoké, Hayley, prokristapána. A pak jsme zůstali přátelé. Kdyby ti z očí nešlehaly blesky, možná by ses s ní taky skamarádila.“

„Žárlivost se mi nelíbí. Nikdy dřív jsem to necítila a nelíbí se mi to.“

„Kdybys slyšela, o čem jsme se bavili u auta... Říkala, že doufá, že se oba ukážeme ve městě a někam si sedneme, aby tě líp poznala. Že by mě ráda zase viděla a přeje mi, abych byl šťastný. Já jí řekl něco podobného a dal jí pusku na rozloučenou.“

„Já jen... že jste vypadali jako pár.“

„Nevypadali. Pár jsme my dva. Tak to aspoň cítím,“ dodal, když na něho tiše zírala. „A tak to chci. Nevím, proč o mně tolik pochybuješ.“

„Ještě nikdy jsi neřekl...“

Přistoupil k ní a vzal její tvář do dlaní. „Nechci být s nikým jiným než s tebou. Ty jsi ta jediná, Hayley. Je to dost jasné?“

„Jo.“ Položila si ruku na jeho a natočila ji, aby ho mohla políbit do dlaně.

„Takže už jsme v pohodě?“

„Vypadá to tak. Tys jí řekl, že s někým chodíš? Jako se mnou?“

„Ani jsem nemusel. Když jsi odešla, šťouchla mě a řekla: ‚Je vyšší než já, štíhlejší a má lepší vlasy.‘ Co to vy ženský máte s těmi vlasy?“

„To nic. Co ještě říkala?“

„Že je to smůla, že ji nechci, ale že je to aspoň kvůli někomu, kdo vypadá jako ty. To byl asi trochu nepřímý ženský kompliment.“

„Pěkný, teď se začínám stydět. Asi bych ji opravdu mohla mít ráda a to je dost trapné.“ Na chvíli se zasmušila, ale pak ukázala úsměv. „Ale já to překonám. Omlouvat se ale nebudu, protože – hele, ruce na tvém zadku. Místo toho uvařím večeři.“

„Beru,“ řekl bez váhání.

„Co by sis dal?“

„Nevím, nechám se překvapit. Vlastně oba,“ opravil se a zvedl Lily, kterou pak obrátil hlavou dolů. „Já ti tady toho prcka odnesu z cesty. Musíme nadělat binec vedle v pokoji.“ A jako mávnutím proutku byl její život zase v pořádku. Zatímco se odvedle ozývalo Harperovo vrčení a Lilyino hihňání, otevřela ledničku, aby si prohlédla její obsah.

Bída, usoudila. Typicky mužská zásoba piva, nealka, balené vody, nějakého prastarého zbytku kuřete, dvou vajec, kousku másla a umatlaného sýra.

Otevřela mrazák a narazila na poklad. Několik pečlivě označených misek se zbytky. David to zase zachránil. Jen litovala, že opravdu nemůže něco uvařit a udělat na Harpera dojem.

Není to ubohé? On před jejíma očima koketuje s jinou ženskou a ona se tady ještě snaží? Chce mu vařit jako nějaká služka. Ženy jsou pro muže stejně jen služby. A zboží k použití.

Taky ti lže jako všichni ostatní a ty mu věříš, protože jsi slabá a hloupá.

Jen ať platí. Všichni by měli platit.

„Ne,“ řekla měkce, když se probrala před otevřeným mrazákem. „Ne. Tohle nejsou moje myšlenky. A nechci je ve své hlavě.“

„Říkalas něco?“ zavolal na ni Harper.

„Ne, nic,“ odpověděla klidně.

Nechtěla nic říkat a nic si myslet. Prostě něco ukuchťí a pak se najedí. Jako pár. A možná dokonce trochu jako rodina.

Oni tři. Jen oni tři.

14

Cítil se tak spokojeně usedlý, až mu to připadalo trochu strašidelné. Zvykli si každý den společně večeřet. Sedávali v kuchyni, s Lily ve vysoké stoličce, kterou dovezl z velkého domu, a konverzace plynula tak hladce, až z toho byl nervózní.

Pomalů sklouzávali do čehosi solidního, jako když se loď blíží v mírném vánku ke břehu. Netušil ještě, jestli až přistanou, to bude náraz, anebo pocit klidu a bezpečí.

Cítila se v téhle situaci Hayley taky rozpačitě? Uvažoval. Nebo si to jen představoval?

Všechno bylo tak normální: společné jídlo na konci dne, debaty o práci nebo Lilyiných pokrocích. Ale v tom klidu rozeznával i intenzitu hlubokého citu. Tady jsme a zůstaneme, aspoň tuhle noc.

Jak dlouho chtěli věřit, že je to jen pro tuhle noc?

„Napadlo mě,“ začal, „teda jestli bude v práci klid, že bych tě naučil, jak se dělají hybridy.“

„Už o tom něco vím. Roz mi ukázala, jak se to dělá u hledíků.“

„Myslel jsem na lilii. Mám vybraný jeden druh, co by se hodil. Napadlo mě, že zkusím vypěstovat jasně růžové květy. A pojmenovat je po Lily.“

Její tvář se rozzářila. „Vážně? Vypěstovat pro ni nový druh? Ach Harpere, to by bylo úžasné.“

„Myslel jsem na výrazně růžovou a mohli bychom se pokusit o červené žíhání uprostřed. Červená je tvoje barva, tak by to byla Hayleyina Lily.“

„Ale vždyť ty mě rozpláčeš.“

„Až zkusíš chvíli ručně opylovávat, možná se opravdu rozbřečíš. Výsledků nedosáhneš hned.“

„To bych vážně ráda zkusila.“

„Tak se do toho pustíme. Co si o tom myslíš, prcku?“ zeptal se Lily. „Chceš mít svoji kytičku?“

Ta opatrně zvedla zelenou fazolku a s velkým soustředěním ji upustila na podlahu.

„Mám dojem, že květiny bude mít radši než zeleninu. Tohle znamená, že už dojedla.“ Hayley vstala. „Půjdu ji umýt.“

„To můžu i já. Vykoupu ji.“

Hayley dcerku se smíchem vytáhla ze stoličky. „Už jsi někdy koupal batole?“

„Ne, ale sám jsem se koupal mockrát. Prostě napustím vanu, hodím ji tam a podám jí mýdlo. A vrátím se, až si dám další pivo, abych ji utřel. Dělán si legraci,“ řekl, když Hayley vykulila oči. Vzal Lily do náruče. „Mamka si myslí, že jsem úplný pitomec. My jí to ukážeme.“

„Ale...“

„Zůstaň u ní celou dobu. Ani na chvíli se neotáčej zády. Vlažnou vodu, ne horkou. Bla, bla, bla,“ pokračoval a odcházel pryč. Lily jí přes jeho rameno vesele mávala.

Zkontrolovala je třikrát, ale snažila se být nenápadná.

Než dokončila úklid v kuchyni, Lily už pobíhala kolem jen v plenkových kalhotkách, celá růžovoučká a napudrovaná. Někteří muži měli přirozené nadání, co se týká dětí. Harper byl jedním z nich, uvědomila si.

„Co má na programu dál?“

„Většinou ji ještě nechávám asi hodinku pohrát, aby se trochu unavila. Pak si třeba čteme z knížky, pokud ještě neusíná. Harpere, nemáš chuť se nás zbavit?“

„Ne. Doufám, že zůstanete. Můžu tu přenosnou postýlku postavit nahoru do volného pokoje. Slyšeli bychom ji, kdyby se vzbudila. Pak bys mohla zůstat se mnou.“ Vzal Hayley za ruku a naklonil se, aby ji mohl políbit. „Zůstaň se mnou dneska v noci.“

„Harpere...“ Odtáhla se a spěchala za Lily. „Moment,“ zastavila se v obývací, kde se Lily vrhla k hromadě plastových aut a nákladáků. „Kde se to tady vzalo?“

„Ty bývaly moje. Věci, co si člověk schovává.“

Představila si Harpera, jak si jako dítě hraje s autíčky a vydává vrčivé zvuky, jako teď její Lily. „Harpere, tohle je tak těžké.“

„Co je těžké?“

„Nezamílovat se do tebe až po uši.“

Chvíli nic neříkal a pak ji obrátil čelem k sobě. „A co když se ti to stane?“

„To právě nevím. To nevím.“ Hlas se jí zadrhl, a tak polkla, aby ho vyrovnala. „Je to všechno tak zamotané. Jsme spolu jen pár týdnů a k tomu se děje tolik jiných věcí. Nevím, co bys chtěl a co hledáš ty.“

„O tom pořád přemýšlím.“

„To je dobře, Harpere, dobře pro tebe. Ale co když se do tebe zamiluju? A ty se rozhodneš, že odjedeš třeba do Belize a budeš se poflakovat půl roku po pláži. Já musím myslet na Lily. Nemohla bych...“

„Hayley, kdybych chtěl být plážový povaleč, už bych to asi věděl.“

„Však ty mi rozumíš.“

„No jo. Tak dobře. A co když se já zamiluju a ty řekneš, že se vracíš do Little Rocku a otevřeš si tam zahradnictví?“

„Nemohla bych...“

Zvedl ruku. „Jistě že bys mohla. Tohle prostě lidi musí riskovat, když jdou do nějakého vztahu. Zamiluješ se a ten druhý třeba nebude chtít to, co hledáš ty.“

„Takže budeme rozumní? Budeme to brát pomalu, den za dnem?“

„To by šlo.“

„A co když nechci být rozumná?“ odsekla mu. „Co když si tady teď stoupnu a řeknu ti, že tě miluju? Co s tím uděláš?“

„To nevím, když tě to tak štve.“

„Jasně že jsem našťavaná.“ Rozhodila rukama. „Miluju tě, krucinál, a ty chceš být rozumný a brát to, jak to přijde. A zdá se mi, že tak to přijde na buben.“

Považoval se za klidného muže, s občasnými záchvaty zlosti, které se usilovně snažil zvládat. Jak se probůh mohl zamilovat do ženských, které tak často měnily náladu?“

To jen dokazovalo, řekl si, že láska nemá logiku.

„Místo rozčilování bys mohla poslouchat. Řekl jsem, že by to šlo. Brát to, jak to přijde, ale protože jsem taky zamilovaný, moc mě ten nápad neláká.“

„Chováš se tak romanticky, skoro jako ve filmu. A děláš tak roztomilé věci, jako že koupeš moji holčičku, a já mám zůstat rozumná? Co vlastně čekáš, Harpere, co ode mě čekáš, když...“

Zarazila se a pak se dlouze nadechla, zatímco se na ni díval tím svým pobaveným úsměvem. „Cos to řekl po tom, že bych měla poslouchat?“

„Že jsem do tebe taky zamilovaný.“

„Ach.“ Dřepla si, protože jí Lily nesla ukázat jeden z nových autáků. „To je hezké, miláčku. Tak si pro něj utíkej,“ poslala auto po podlaze přes místnost a postavila se. „Neříkáš to jen proto, že jsem protivná?“

„Obvykle neříkám ženám, že je miluju, když jsou protivné. Vlastně jsem to nikdy žádné neřekl, protože něco takového má váhu. Mělo by mít. Takže jsi první.“

„A není to proto, že jsi blázen do Lily?“

Zvedl oči k nebi. „Proboha.“

„Rozebírám to.“ Zvedla ruce a zamávala jimi. „Já se slyším. Nevím, co s tím. Jsem tak šťastná, až je mi mizerně.“

„Jo, to vidím. Absolutně ne.“

„Měla jsem takový strach.“ Se smíchem se mu vrhla kolem krku. „Měla jsem strach, že se zamiluju a pak skončíme jako kamarádi, jako s tou holkou, co přišla do zahradnictví. Já nebudu tvoje kamarádka, jestli to nevyjde, Harpere.“ Odtáhla se a pak mu vtiskla prudký polibek. „Budu tě do smrti nenávidět.“

„To je fajn. Myslím.“

Vzdychla si, dlouze a hluboce, a přitiskla se k němu tváří. „Co teď budeme dělat?“

„Protože to je pro mě poprvé, rád bych si to chvíli užíval. Člověku to docela zamotá hlavu. Ale o něco dřív bychom si snad mohli pohrát s Lily. Hodně ji unavit, abych si tě, až ji dáš do postele, mohl odvést do svojí.“

„Takový plán беру.“

Když uložila Lily, Harper už pouštěl hudbu. Věděla, že se bez ní skoro neobejde. A i když se ještě nesetmělo, zapálil v ložnici svíčky.

A donesl květiny – což u jiných mužů nepoznala, ale od něho skoro očekávala.

„Je v pohodě?“ zeptal se.

„Je. Usíná docela rychle, ale ne vždycky spí celou noc.“

„Tak to musíme využít klidu.“ Pohladil ji dolů po pažích a pak zase vzhůru po bocích. „Miluju milování s tebou. Rád se tě dotýkám. A dívám, jak se dotýkám. A na to, jak se tvoje tělo pohybuje s mým.“

„Možná je to jen vášeň.“

„To už jsem zažil.“ Jeho rty se otřely o její bradu. „Tobě to snad tak připadá?“

„Ne.“ Natočila hlavu tak, aby se jejich rty mohly setkat. „Nejen tak.“

„Myslím na tebe. Jak vypadáš, jaký máš hlas, co cítíš. A takhle to dopadá.“

Zahákla mu prsty vzadu na šíji, když ji pokládal na postel. Jeho dlaně sklouzly dolů a vrátily se k jejím nadrům.

„Jsi dokonalá. Dokonalá.“ Prolíbal si cestu od rtů níž, lehčeji přes košili kousl do bradavky, až se pod ním zachvěla.

Pak ji košili stáhl a pásł se na kůži.

Víc než vzrušení, pomyslela si, když se její tělo v odpověď prohnulo. Skrze něj pronikala radost jako bublinky v šampaňském. Miloval ji. Harper s trpělivýma rukama a vznětlivou povahou ji miloval.

Ať se stane cokoli, měla lásku. A ta, co sílila v ní, byla vítaná. Žádný dar pro ni nemohl být cennější.

Aby mu to dokázala, a nic nechtěla víc než mu to dokázat, vložila se celou silou své lásky do polibku.

Obklopila ho svým citem, až se mu srdce bolestně zachvělo. Miloval. Nikdy dřív ho to nepostihlo, tenhle závatný příval emocí, co naplnil srdce i duši, tělo i mysl. Tahle žena, která se v souladu s ním pohybovala, zažehla první jiskru.

Vychutnával vůni její kůže, dokud nebe neztmavlo nocí a na jabloni pod oknem nezačal zpívat lelek.

Uvnitř vzduch měkce zhoustl a pulzoval jejich vzdechy. Cítil, jak se pod ním zvedá, vlní a stoupá k vrcholu a pak padá dolů a sténá

jeho jméno. Její plet' se chvěla, kde se jí dotýkal, a ta jeho se ohřívala dotykem jejích dlaní.

Její rty. Mohl se do nich ponořit, dokud mu požitek jako mlha nezatemnil mysl.

Když se na něho převalila a zvedla se, mohl vidět její tvář ve světle svíček. Zářila, orámovaná tmavými vlasy, a modré oči se zdály vášní prohloubené.

Její rty se znovu měkce dotkly jeho rtů, pak polibek prodloužila a s hrdelným zasténáním ho pojala do sebe. Zavřel oči a poddal se tomu, jak se kolem něho sevřela.

„Tohle chceš,“ zašeptala. „Tohle všichni chcete.“

Změna přišla, jako když luskněš prsty, a s ní chlad podobný ledovému štítu. Zadíval se na ni a všechno v něm ustrnulo.

„Ne.“

„Pronikat. Bořit se.“

„Přestaň.“ I když se dál houpala, a hrůza se mísila se vzrušením, popadl ji za boky a zastavil ji v pohybu.

„Řekl bys cokoli. Láska. Sliby. Lži. Jen když se jí dostaneš mezi nohy.“ Obemkla ho stehny jako dlouhými provazy. Hayleyino tělo, uvědomil si, ale není to Hayley. Hrdlem mu začala stoupat nevolnost.

„Přestaň.“ Zvedl ruku, ale to cizí v ní se zasmálo.

„Mám tě udělat? Mám jet jako na koni, dokud...“

Odstrčil ji, ale smála se dál, natažená na zádech v mihotavém světle.

„Nech ji na pokoji.“ Zvedl ji zpět. „Nemáš na ni žádné právo.“

„Stejně jako ty. Větší. Ona a já jsme stejné. Stejně.“

„Ne, to není pravda. Ona nehledá nejsnazší řešení. Je vřelá, silná a čestná.“

„Taky jsem mohla být.“ V jejích očích se objevilo něco jiného. Lítost, žal a touha. „Můžu být. A vím líp než ona, co se dá dělat s tímhle tělem.“ Znovu se k němu přitiskla a šeptala mu do ucha erotické návrhy.

Znechuceně s ní zatřásl. „Hayley. Proboha, Hayley. Jsi silnější než ona. Nedovol jí to.“ A třebaže se na něj stále díval někdo jiný, políbil ty ledové rty. Jen jemně. „Miluju tě. Hayley, já tě miluju. Vrať se ke mně.“

Okamžitě poznal, že se to stalo. Přitáhl ji k sobě, protože se celá chvěla. „Harpere.“

„Sš. To nic.“

„Ona byla... Ach bože, to jsem nedělala já. Nemyslela jsem si to. Harpere...“

Útěcha není odpověď, napadlo ho, v tuhle chvíli ne. „To tebe chci.“ Přejel jí rty po tváři a znovu ji začal ohřívat dlaněmi. „Jen a jen tebe. Na tohle nám sahat nesmí. Podívej se na mě.“

Uchopil ji za ruce a pronikl do ní. „Dívej se na mě,“ opakoval. „A zůstaň se mnou.“

Chlad se změnil v horkost a hrůza v radost. Zůstala s ním. Spojená.

* * *

Nemohla promluvit. To už měl hlavu klidně položenou na jejím břiše a lelek venku ustoupil cikádám. Tolik se toho v ní dělo, že nedokázala rozlišit šok od strachu a strach od studu.

Přejel jí rty po kůži a zvedl se.

„Zajdu pro trochu vody a podívám se na Lily.“

Musela spolknout prosbu, aby ji nenechával samotnou ani na okamžik. Bylo to hloupé a nesmyslné. Nemohl ji hlídat každou minutu. Ani by nesnesla pocit, že cítí povinnost ji hlídat, aby Amélie nezkusila znovu ji využít.

Posadila se, přitáhla si kolena k tělu a opřela se o ně čelem.

Zůstala tak, dokud se nevrátil a nesedl si k ní na postel.

„Harpere, já nevím co říct.“

„Pochop, to nebyla tvoje vina. A vytlačilas ji nebo skrz ni pronikla, já nevím co přesně.“

„Nechápu, jak ses mě potom mohl dotýkat.“

„Myslíš, že ji nechám vyhrát? Že ji nechám, aby nás přemohla?“

Špatně potlačovaná zlost v jeho hlase ji donutila vzhlednout. „Ty... ty jsi byl ve mně, když přišla... To je děsivé.“

„Na.“ Vnutil jí pití. „Děsivé pro oba,“ souhlasil. „A pro mě trochu jako incest, když vezmeš v úvahu, jak blízko jsme si byli s praprababičkou.“

„Ona na tebe takhle nemyslela, jestli ti to pomůže.“ Přemohla zachvění a vrátila mu sklenici. „Viděla... Cítila jsem, že vidí jeho. Reginalda. Ona byla – já jsem byla – vzrušená, víš, pak tím pronikl proud vzteku, ale takový, že vzrušení ještě zesílilo. Takový temný. Pak se všechno slilo dohromady. Ona a já, on a ty. A já jsem byla tak nabuzená, že jsem to nedokázala zachytit. Pak jsi řekl, že mě miluješ, políbil mě a toho jsem se mohla přidržet.“

„Pokusila se nás zneužít. A my jsme jí to nedovolili.“ Odložil sklenici stranou, aby si mohl lehnout vedle a vzít ji do náručí. „To bude dobré.“

Ale i v jeho objetí, v bezpečí jeho pevných paží, si tím nebyla docela jistá.

* * *

Bylo to zvláštní, ale Harper cítil, že by Mitch měl o jejich incidentu s Amélií vědět. I když k němu došlo v posteli s Hayley.

Aspoň by to probrali jako chlap s chlapem. Pokud by tu informaci měla dostat matka, Harper ji chtěl radši přefiltrovat přes nevlastního otce.

„Jak dlouho to trvalo?“ zeptal se Mitch.

„Možná pár minut. Ale to se dá těžko říct, za té situace.“

„Nechovala se násilně?“

„Ne. Ale víš...“ Musel se odmlčet a zadíval se na pracovní stůl v knihovně. „Znásilnění takové nemusí být vždycky. Mně to prostě tak připadalo. Jako jistý druh znásilnění. Ovládnutí. Držím tě za něj, takže to řídím.“

„To zapadá do profilu její osobnosti, jak jsme ho zmapovali. Nepochopila by, že i když s Hayley máte sexuální vztah, není hlavní hnací silou. Muselo to s tebou otrást.“

Harper jen přikývl. Stále cítil zvláštní nevolnost. „Kolik toho ještě musíme zažít, než to skončí?“

„Kéž bych to věděl. Máme její jméno a něco ze života. Víme, že je to váš předek, že jí vzali dítě, nejspíš bez jejího souhlasu. Pokud souhlasila, třeba si to později rozmyslela. Víme, že přišla sem do

domu a nejspíš tady zemřela. Možná to skončí, až zjistíme jak, ale to se nedá zaručit.“

Harper se zárukami nepočítal, ani v životě, ani v práci. Jeho otec zemřel, když mu bylo sedm, což poznamenalo tradiční rodinné jistoty. A jeho práce byla série pokusů, propočítaného rizika, šikovnosti a šťastné náhody. Nic z toho nezaručovalo úspěch.

Považoval tedy nezdar přinejhorším za zdržení a přinejlepším za další krok v dlouhém procesu.

Ale všechno bylo jinak, když šlo o ženu, kterou miloval, a o její zdraví a dobro.

Uvědomil si to znovu, když ji zastihl při zalévání semenáčků.

Měla na sobě bavlněné šortky a tričko, které už připomínalo letní uniformu. Obula si plátěné pantofle bez paty, které by snesly trochu vody, a tvář měla zastíněnou kšiltem firemní čepice.

Vypadala neskonale smutně a zamyšleně. Zamyšlení se potvrdilo, protože nadskočila, když ji pozdravil.

„Bože, vylekals mě.“

„To máš za to, že nejsi v práci duchem přítomná. A když jsme u toho, chtěl jsem začít s hybridizací. Můžeš mi pomáhat.“

„Pořád se do toho chceš pustit?“

„Proč by ne?“

„Napadlo mě, že by ses teď možná chtěl držet trochu dál.“

Jednoduše k ní přistoupil, opatrně odstrčil hadici na zalévání a políbil ji. „Tak to se pleteš.“

„Asi jo, naštěstí.“

„Tak za mnou přijď, až tady skončíš. Už jsem řekl Stelle, že si tě na chvilku odvedu.“

Mezitím si připravil náradí a rostliny, které chtěl použít. Zanesl druhy, kultivary, jména a charakteristiky výsledné rostliny do počítačových záznamů.

Protože neměl pracovat sám a sluchátka nebyla vhodná, pustil místo Beethovena Loreenu McKennittovou. Napadlo ho, že se rostlinkám bude líbit a pro něho to bude snesitelnější.

Když vešla Hayley, hledal v boxu kolu, a tak vytáhl rovnou dvě.

„Tohle je docela vzrušující.“

Podal jí plechovku. „Nejdřív mi pověz, co o hybridizaci víš.“

„No, to je, jako když vezmeš mamku a tatku, dvě různé rostliny buď stejného druhu, nebo rozdílného... Jak se to říká?“

„Rodu.“

„Správně. Potřebuješ takové, co mají jasné charakteristiky, a pak je zkřížíš ručním opylováním. Pyl z jedné do semeníku druhé – je to jako sex.“

„To není špatné. Použijeme tuhle miniaturu, kterou jsem vybral jako matečnou rostlinu. A tahle varieta se s ní zkříží. Vidíš, že jsem ji zakryl, aby ji neopyloval hmyz, a teď odstraníme tyčinky, aby nedošlo k samoopylení. Tyhle rostliny jsem zasadil minulou zimu, aby se stihly dobře vyvinout.“

„Tak to už to plánuješ dlouho.“

„Jo, od Lilyina narození, více či méně. No, dneska budeme pracovat s dárcem pylu. Víš jak?“

„Roz mi to ukazovala. Ale to jsem se jen dívala.“

„Teď si to zkusíš. Tuhle jsem už uřízl, hned pod kolénkem, vidíš? Byla ve vodě a teď je plně rozvitá. Podívej, jak jsou prašníky puklé, připravené na pyl.“

„Takže ty sis už odbyl předebru.“

„To je jedna z věcí, ve kterých vynikám.“

Přehnaně zakoulela očima. „To mi povídej.“

„Další udělej ty.“

„Ach bože. To mám otrhat korunní plátky, že?“

„Rychlé, krátké škubnutí, až budou vidět prašníky.“

„Tak a je to.“

„Prima,“ zhodnotil to. „Jen pozor, aby prašníky zůstaly nedotčené. Jo, super, šikovná.“

„Jsem nervózní. Nechtěla bych to pokazit.“

„Nepokazíš.“ Rychle a pečlivě otrhala okvětní plátky. „A kdyby ano, vezmeme jinou.“

„Je to tak správně?“

„Co vidíš?“

Skousla si ret. „Obnažené malé prašníky.“

„Další krok. Uchopil čistý hustý kartáček. „Musíme nasbírat pyl. Použij tohle a přejed' přes prašníky. Uchováme ho v suché misce. Vidíš, je načechráný, takže zralý. Misku označíme.“

„To je legrace. Nevěřil bys, jak jsem byla levá na chemii ve škole.“

„Tos jen potřebovala lepšího parťáka na laborky. Moji měli samé jedničky. Teď připravíme semennou rostlinu. Vidíš?“ Zvedl lilii, kterou předem vybral. „Nechceme plně rozvinutý květ. Hledáme dobře rostlou, ale ještě s nezralými prašníky, aby nemohlo dojít k samoopylení. Otrháme okvětní lístky i prašníky.“

„Takže ji úplně svlékneme.“

„Tak nějak. Nic nesmí zůstat, aby nějaký zbytek nezpůsobil houbové onemocnění. To bychom byli v háji. Zbyde jen dobře obnažená blizna.“

„Tohle zas udělej ty. Aby to byla společná práce.“

„Dobře.“ Otrhal lístky, vzal si pinzetu a zručně vyškubal prašníky. „Na pyl si musí počkat do zítřka. To už bude blizna lepkavá. Pak přeneseme zralý pyl na blizny. Použít můžeš kartáček, ale já to radši dělám prstem. Tak.“ Ustoupil.

„A to je všechno?“

„První krok. Teď připravíme ostatní květy. Máme asi tucet semenných rostlin. Možná je pak zkusíme opylovat různým pylem. Uvidíme, co vznikne.“

Střídali se při práci, v příjemném, souznějícím a uspokojivém rytmu, napadlo Hayley. „A jak jsi vybíral ty správné rostliny?“

„Už nějakou dobu jsem sledoval, jaké potřebují podmínky, jaké mají tvary a barvy.“

„Od Lilyina narození.“

„Tak nějak.“

„Harpere, víš, jak jsem ti řekla, že tě budu nenávidět do konce života, když nám to nevyjde.“

„No jo.“

„Hm, asi budu, ale pak to nejspíš skousnu, protože máš tak rád Lily.“

„Dostala mě, to musím přiznat. Zítra začneme opylovat, označíme je a všechno zapíšeme. A pak budeme pozorovat. Když budeme mít štěstí, asi za týden se začnou vaječníky nalévat.“

„Nalité vaječníky, to mi něco připomíná.“ Zazubil se a pokračoval v práci. „A za pár týdnů se začne vyvíjet lusk a za další měsíc semínka dozrají. To poznáme, až lusk začne praskat.“

„Jo jo, děja vu.“

„Nech toho, je to divný.“

Přešel k počítači a dlouhými prsty zanesl údaje do záznamů. „Pak semínka vezmeme, osušíme, uskladníme a příští podzim zasejeme. Dělán to radši na podzim, aby mi do jara neshnila.“

„To je seješ ven?“

„Ne, tady uvnitř. Do menších květináčů s mamčinou zeminou. Teprve pak se přenesou ven. A když trochu vyrostou, přesadí se na záhon. Další rok potrvá, než vykvetou a my uvidíme, co vlastně vzniklo.“

„O dvouletém těhotenství naštěstí nic nevím.“

„Jo, ženy to zvládnou za devět měsíců. To je jako mrknutí oka.“

„Tak si to zkus, kamaráde.“

„Líbí se mi, jak je to zařízené teď. Záznamy jsou doplněné, a když budeme mít štěstí, nakonec se dočkáme květů, které budou mít charakteristiky obou rodičů.“ Rozhlédl se a přikývl. „Povede se to. A pokud ne naprosto přesně, budeme mít aspoň výchozí materiál pro další generaci, nebo zkusíme jiného rodiče.“

„Jinými slovy to může trvat celé roky.“

„Skutečná hybridizace není pro fňukaly.“

„Mně se to líbí. I to, že to není hotové přes noc. Aspoň se můžeš dlouho těšit. A možná nedostaneš přesně, co jsi chtěl, ale něco jiného, ne nutně lepšího, ale stejně krásného.“

„Teď jen tak mluvíš.“

„Je mi dobře.“ Poodstoupila od pracovního stolu. „Mám za sebou divný den. Pořád jsem myslela na minulou noc a bylo mi z toho nanic.“

„Nebyla to tvoje vina.“

„Já vím, ale trochu se bojím, jestli příště spolu budeme v pohodě. Abychom se necítili nesví, aby nám to nepokazilo, že jsme se zamilovali.“

„U mě se tím nic nezměnilo.“

„To vím taky.“ Stáli tam bok po boku. Hayley si položila hlavu na jeho rameno. „A cítím se klidnější, že to vím.“

„Asi bych ti měl říct, že jsem informoval Mitche.“

„Ach.“ Nasála vzduch a trhla sebou. „Napadlo mě, že je to potřeba a že bys to spíš měl udělat ty. Bylo to zlé?“

„Ne, jen trochu divné. Moc jsme se přitom jeden druhému nedívali do očí.“

„Radši na to nebudu myslet,“ rozhodla se Hayley. „Prostě ne.“ Natočila se a políbila ho. „A vrátím se k práci, za kterou jsem placená. Uvidíme se doma.“

Celý zbytek dne si prozpěvovala, a když Stella procházela kolem, popadla ji za boky. „Křížení květin ti nějak zvedlo náladu.“

„Je to fajn. Zítra pokračujeme.“

„Prima. Dnes ráno jsi vypadala trochu zničeně.“

„Moc dobře jsem se nevyspala, ale chytila jsem druhý dech.“ Rozhlédla se, aby měla jistotu, že je nikdo neslyší. „Jsme zamilovaní.“ S úsměvem nakreslila ukazováčky do vzduchu srdíčko. „Já a Harper.“

„Jú, to je ale zpráva!“

Hayley se smíchem dál vykládala pytlíky se zeminou na police. „Myslím opravdu zamilovaní. Přímou jsme si to řekli.“

„Jsem šťastná za tebe.“ Objala ji. „Vážně.“

„Já za sebe taky. Ale je tady něco... co bych ti o včerejší noci měla říct.“ Znovu se rozhlédla a pak Stelle šeptem vyprávěla, co se přihodilo.

„Můj bože, a jsi v pořádku?“

„Bylo to hrozné, tak hrozné, ještě teď se mi zvedá žaludek. Bála jsem se, jak se s tím vyrovnáme. Ale zvládneme to. Už se stalo. Nevím, jak se při tom cítil, ale neodtáhl se ode mě.“

„Miluje tě.“

„Ano, opravdu mě miluje.“ Zázraky se prostě dějí, napadlo ji. „Stello, vždycky jsem věřila, že se jednoho dne zamiluju, ale netušila jsem, že to bude takovéhle. A teď už si neumím představit, že bych o to přišla. Rozumíš?“

„Ano. Měla bys ale být šťastná. Tamto s vámi nemá co dělat.‘
Musíte si s Harperem tuhle fázi užít, protože je strašně vzácná.“

„Mám pocit, jako by celý můj život směřoval právě k tomuhle a k Harperovi. V dobrém i zlém. Vydržím i to zlé, protože vím, že jsme jeden ve druhém našli něco, na čem moc záleží. Asi to zní pitomě, ale.

„Nezní. Zní to šťastně.“

Laptop z druhé ruky byl dobrá koupě a Hayley měla při práci na něm pocit, že je o něco aktivnější. Po jedné až dvou hodinách brouzdání po internetu sice neshromáždila mnoho nových informací, které by se týkaly její situace, ale aspoň se ujistila, že v ní není sama.

Existovala spousta lidí, kteří přinejmenším věřili, že se setkali s duchy. Hayley si zaznamenávala základní rady z každé navštívené webové stránky. Na počítači si svoje zápisky aspoň mohla rychle vytisknout a už je neškrabala do notýsku.

A bylo příjemné mailovat si s kamarády doma v Little Rocku.

Samozřejmě že se zabrala i do surfování po internetu, jako se uměla zabrat do knih. Bylo tam přece tolik informací a tolik zajímavostí. A jedna nutně vedla k druhé, takže si musela dávat pozor, aby ještě hluboko po půlnoci neseseděla shrbená nad klávesnicí.

Právě si podpírala bradu rukou, zaujatá zprávou z Toronta o duchu plačícího dítěte, když se někdo dotkl jejího ramene.

Nenadskočila a zadržela výkřik. Místo toho zavřela oči a téměř normálním tónem řekla: „Prosím, řekněte, že to je skutečná ruka.“

„To doufám, protože mi roste z ramene.“

„Roz.“ Hayley si pomaličku vydechla. „Body pro mě, že jsem nevyskočila ke stropu jako kočka v kreslených filmech.“

„To by mohlo být zajímavé.“ Přimhouřila oči a zadívala se na obrazovku. „Lovciduchu tečka com?“

„Jedni z mnoha,“ řekla Hayley. „Ale najde se tam i pár super informací. Vědělas třeba, že tradiční způsob jak zabránit duchovi vstoupit do místnosti, je napíchat špendlíky nebo zatlouct hřebíky kolem dveří? On se na nich má totiž zachytit a nemůže dovnitř. Ale když to uděláš, až po tom co vejde, nedostane se ven.“

„Jestli tě nachytám, jak něco zatloukáš do mého dřevěného obložení, stáhnu tě z kůže.“

„To už mě taky napadlo. A stejně nevím, jak by to mohlo fungovat.“ Posunula se dál od obrazovky. „Taky rád, že máš ducha zdvořile požádat, aby odešel. Něco jako: Hele, je mi líto, že jsi po smrti, ale tohle je můj dům a ty mě rušíš. Nemohl bys jít radši jinač?“

„Myslím, že už jsme různé verze vyzkoušeli.“

„No jo, neprošlo to.“ Když se Roz usadila na pohovce v obývací, Hayley pochopila, že si nepřišla jen tak povídat o Amélii. A její nervozita stoupla. „Samozřejmě bychom měli všechno zapisovat, ale k tomu nás už přiměl Mitch. A dělat fotky. Taky se dá najmout krotitel duchů, ale ty asi nechceš, aby ti po domě běhala tlupa cizích lidí.“

„Tos uhodla.“

„Nebo můžeme požádat kněze, aby dům vykropil. To nikdy neškodí.“

„Máš strach, vid’?“

„Větší než dřív. Ale taky vím, že tohle,“ ukázala na monitor, „moc nepomůže, protože jsme si usmysleli zjistit kdo, co a proč. Kdybychom ji jen vypudili z domu, nedověděli bychom se nic. Ale i tak ráda shromažďuju informace.“

„Ty a Mitch jste jako zrnka z jednoho lusk. Zapsala jsi i to, co jste prožili včera v noci s Harperem?“

„Ano.“ Červen jí stoupla do tváří. „Ale ještě jsem to Mitchovi nedala.“

* * *

„Je to hodně soukromé. Taky bych se o takové zážitky nechtěla dělit s nikým cizím.“

„To nejsi. Chci říct, že ani ty, ani on nejste.“

„Každý je cizí, i kdybys ho měla sebevíc ráda, pokud jde o postel, Hayley. Chtěla jsem ti říct, že to chápu a že kolem mě kvůli tomu nemusíš chodit po špičkách. Pár dní jsem počkala a doufala, že už to nebude tak horké.“

„Vím, že Harper s tím šel za Mitchem a ten ti to pověděl. Já jsem prostě nemohla, Roz. Kdyby šlo o někoho jiného než Harpera – ne že bych spala s někým jiným... A už to zase motám.“

„Ne.“

„To jen... že Harper je tvůj.“

„Ano, je.“ Hodila nohy na stolek, což byla její obvyklá pozice. „Poznala jsem, kdy se do tebe zamiloval, ale tys to ještě netušila a on možná taky ne.“

„Nejspíš tu noc, co jsme strávili v Peabody.“ Roz zavrtěla hlavou. „To byla romantika. A důležitá. Ale tehdy ne. Kdopak tě držel za ruku, když jsi rodila Lily?“

„Och.“ Hayley si zvedla ruku k hrdlu, protože se jí stáhlo. „Harper, a myslím, že měl skoro takový strach jako já.“

„Když jsem to viděla, pochopila jsem a zbolelo mě u srdce. Jen na chvíličku. To poznáš, až přijde Lilyin čas. A jestli budeš mít štěstí jako já, uvidíš, jak se tvoje dítě zamilovává do někoho, koho taky můžeš milovat, respektovat a obdivovat, kdo tě pobaví a je ti blízký. Takže až tě srdce zabolí, bude to štěstím a vděčností.“

Slzy se jí rozlily po tvářích. „Nevím, jak bych mohla být šťastnější, než jsem teď. Jsi na mě tak hodná. Ne, prosím, nech mě to říct,“ dodala, když Roz mávla rukou. „Moc to pro mě znamená. Když jsem sem přišla, myslela jsem, jak nejsem chytrá, silná a připravená. Jestli mě vyhodí, říkala jsem si, prostě pojedu dál. Najdu si práci, byt a přivedu na svět dítě. Bude to fajn. Kdybych jen tušila, co to obnáší – nejen porod, bolest, ale taky láska a starost, co tě naplní, když máš dítě – to bych ti padla k nohám a prosila o pomoc. Ale stačilo jen tě požádat.“

„Dala jsem ti práci a střechu nad hlavou, protože jsi z rodiny, a protože to tvůj stav vyžadoval. Ale proto jsi tady nezůstala. Zasloužila sis místo ve firmě i tady v domě. Nemysli si, kdyby to tak nebylo, ukázala bych ti dveře.“

„Já vím.“ A to vědomí ji přimělo se zasmát. „Chtěla jsem si to místo zasloužit a jsem hrdá, že jsem to dokázala. Ale protože mám Lily, vím, co pro tebe Harper znamená. A větší strach mám teď taky proto, že by mu Harperova nevěsta mohla ublížit.“

„Proč myslíš?“

„Vidí v něm Reginalda. Jedním z důvodů, proč se zaměřila na mě, jsou možná moje city k Harperovi. Víš, co mě napadlo, když jsem ho poprvé uviděla? Páni, kdybych byla na lovu, skočila bych po něm.“

Roz se zasmála a Hayley zrudla. „Vidíš, co mi leze z pusy?“ zdůraznila. „Vždyť ty jsi jeho matka.“

„Na chvíli na to zapomeň. Pokračuj.“

„No, ale tenkrát jsem si nemohla dovolit uvažovat o nějakém muži nebo vztahu. Jen mě napadlo, že je sexy, a jak jsem ho líp poznávala, zdál se mi taky milý, zábavný a chytrý. Měla jsem ho ráda a občas jsem se cítila podrážděná, že je tak pěkný a já těhotná, protivná a ne ve své kůži. Po narození Lily jsem se snažila vidět v něm něco jako bratra nebo bratrance. No, on to je bratranec, ale ty víš, jak to myslím.“

„Někoho jako David, Logan nebo dva moji zbylí synové.“

„Jo. Opravdu jsem se snažila Harpera zasunout do stejné škatulky. A měla jsem tolik práce a tolik věcí k učení, že bylo snadné ignorovat to tiché tikání hluboko v sobě. Znáš to taky?“

„Díkybohu ano,“ řekla Roz procítěně.

„Pak už to bylo obtížnější a city k němu sílily. A připadá mi, že když jsem si to začala uvědomovat a uvažovat, jaké by to s ním bylo, začala do mě pronikat Amélie.“

„A čím silnější byly city, tím výrazněji protestovala.“

„Bojím se, že mu ublíží skrze mě. Neuvidí Harpera, ale Reginalda. A že nebudu schopná ji zastavit.“

Roz se zamračila. „Vypadá to, že Harperovi moc nevěříš, že by to ustál sám za sebe.“

„Možná ne. Ona je hrozně silná, Roz. Silnější než dřív.“ Hayley si připomněla pocit, jak bylo její já kamsi vytlačeno, a několikrát se zhluboka nadechla. „A mám dojem, že má dost času na přemýšlení o odvetě.“

„Harper je silnější, než myslíš. A ty taky.“

Doufala, že se Roz neplete. Ležela vedle Harpera neschopná usnout a doufala, že bude mít dost odvahy a rozumu bojovat s pomstychtivým duchem. A ještě k tomu s takovým, k němuž cítí i soucit.

Ale Harper přece nemohl za to, co se Amélii stalo. Nikdo z domu za to nebyl zodpovědný. Musel existovat způsob jak to Amélii

vysvětlit. Ukázat jí, že Harper není jen dítě, kterému kdysi chodila zpívat, ale i dobrý a starostlivý muž. Nic takového jako Reginald.

Jaký ale skutečně byl Reginald Harper? Muž posedlý touhou po synovi, který s tím záměrem přivedl do jiného stavu cizí ženu. Ať už Amélie souhlasila nebo ne, a to se zatím neví, byl to z jeho strany sobecký a zraňující čin. A pak jí dítě vzal a vnutil ho své manželce jako vlastní. Ten nemohl milovat. Ani svou ženu, ani Amélii a už vůbec ne to dítě.

Nebylo divu, že ho Amélie nenáviděla a její mysl, i když pomatená, viděla všechny ostatní muže stejně.

Jaké to pro ni asi bylo? Pro Amélii.

Seděla u toaletního stolku a u plynové lampy si pečlivě nanášela růž na tváře. Těhotenství jí dodávalo bledost. Jen další nedůstojný fakt přidáný k hrozným ranním nevolnostem, tloustnoucímu pasu a nepolevující únavě.

Ale i tak měl její stav své výhody. Tolik výhod, s nimiž nepočítala. S úsměvem použila ještě rtěnku. Jak mohla vědět, že to Reginalda tak potěší? A že bude tak štědrý.

Zvedla paži, aby si prohlédla náramek se srdíčky a brilianty na svém zápěstí. Trochu jemný na její vkus, ale lesk kamenů se nedal zaměnit.

K tomu jí najal další komornou a poskytl volný účet, aby si podle měnící se postavy mohla zařídit nový šatník. Přibýly klenoty a jeho pozornost.

Navštěvoval ji teď třikrát týdně a nikdy nepřišel s prázdnou. I kdyby to měla být jen čokoláda nebo kandované ovoce, když se zmínila, že má chuť na sladké.

Jak fascinující bylo, že očekávání dítěte může stvořit pozorného muže.

Napadlo ji, že se tím méně zajímá o svou ženu, ale ta ho stejně jen zavalila dcerami místo syna, kterého si tolik přál. Ona mu syna porodí a za to si bude do smrti užívat výhod. Většího domu pro začátek, rozhodla se. Šatů, šperků, kožešin, nového kočáru – možná i malého domku na venkově. Mohl si to dovolit. Reginald Harper nebude litovat výdajů na syna, i když bastarda, tím si mohla být jistá.

A jako matka toho syna už nebude nikdy muset hledat dalšího ochránce, flirtovat, svádět a smlouvat s bohatými a mocnými muži, nabízet sex a útěchu výměnou za životní úroveň, po níž toužila. Kterou si zasloužila.

Vstala od stolku, vlasy jí zlatě zářily, bílé a rudé kameny se třpytily, a pak se ve stříbřitém plášti zatočila před zrcadlem. Tohle teď měla na výměnu. To oblé břicho. Jak podivně, tlustě a nemódně teď vypadá i v tom krásném župánku. A přesto ji Reginald obdarovával. Hladíval ji po břiše i během vášně. A zároveň byl laskavější a něžnější než dřív. V těch chvílích ho téměř milovala, protože měl něžné dlaně namísto chamtivých. Téměř.

Láska nebyla součástí hry a co jiného než hra to bylo? Tahle výměna úrovně za požitek. Jak by mohla milovat někoho tak slabého, zrádného a arogantního? Směšné pomyslení, stejně směšné jako litovat ženy, které s ní muži podváděli. Manželky, které tiskly úzké rty a předstíraly, že nic nevědí, které ji mýjely na ulici s nosy vysoko ve vzduchu. Nebo ženy jako její matka, které otročily pro mizernou mzdu.

Ona byla stvořená pro něco lepšího, pomyslela si a zvedla křišťálovou dózu, aby se navoněla parfémem. Byla stvořená pro hedvábí a brilianty.

Až dorazí Reginald, našpulí trochu rty a řekne, že to odpoledne viděla briliantovou brož, po které nesnesitelně prahne.

Prahnutí nebylo dobré pro dítě, a tak ji do druhého dne určitě dostane.

Zasmála se a zatočila dokola.

Náhle se zarazila a ztuhla. Její ruce se zachvěly, když je zvedla a přitiskla na břicho.

Pohnulo se.

Uvnitř cítila třepotání a stah. Jako pohyb malých křídel.

Zrcadlo odráželo, jak tam stojí s prsty rozprostřenými na mírné oblíně, jako by chtěla chránit, co je uvnitř.

V jejím nitru. Živé. Její syn.

Její.

Hayley si všechno živě pamatovala. Ráno po probuzení nezbyla jen útržkovitá, mlhavá vzpomínka na sen.

„Mám dojem, že to bylo něco jako prosba o soucit nebo o vcítění.“ Držela hrnek oběma rukama, když pila kávu v jídelním koutu.

„Jak to?“ Mitch si přinesl diktafon a notes, jak ho požádala. „Promluvila snad na tebe někdy přímo?“

„Ne, protože to nebyla ona, ale já. Nebo obě najednou. Nezdálo se mi to, skutečně jsem tam byla. Cítila jsem to a viděla. Ona mi to jen neukázala, prožila jsem to znova. Jestli to dává smysl.“

„Sněž vajíčka, zlatíčko,“ pobídl ji David. „Vypadáš unaveně.“

Poslušně si jich trochu nabrala. „Byla krásná, ne taková, jak jsme ji viděli my. Zářivá, že byste padli na zadek – teda pardon. A tolik jí toho běželo hlavou – nebo mně, já nevím. Byla otrávená z toho, jak se jí mění tělo, a z jiných nepříjemností. Plánovala jak dostat víc z Reginalda, překvapovala ji reakce na její stav, opovrhovala muži jako on i jejich ženami, záviděla, byla chamtivá. A to všechno v jednom velkém chumlu.“

Zmlkla a vzdychla si. „Mám dojem, že už byla trochu mimo.“

„A proč ti to přišlo jako prosba o soucit?“ zeptal se Harper. „Proč by ses měla slitovat nad někým takovým?“

„To kvůli té proměně, když cítila, že se dítě pohnulo. A já taky. Je to šok a najednou cítíš, že je v tobě nový život. A s tím přijde i taková vlna lásky. V tu chvíli bylo to dítě její. Nejen nástroj nebo nepříjemnost, ale její dítě, které milovala.“ Podívala se na Roz.

„Ano.“

„To mi chtěla ukázat. Milovala jsem své dítě a chtěla ho. A ten muž, který využívá ženy, jako jsem já, mi ho sebral. Měla na ruce ten náramek se srdíčky. A já jsem s ní soucítila. Nemyslím, že byla dobrý člověk, rozhodně ne hodný, a už tehdy, ještě než se to stalo, nebyla úplně vyrovnaná. Ale milovala to dítě a toužila po něm. Myslím, že mi ukázala skutečnost. Vybrala si mě, protože to pochopím líp než někdo jiný. Jo, bylo mi jí líto.“

„Soucit je hezká věc,“ řekl Mitch. „Ale buď pořád ve střehu. Ona tě využívá, Hayley.“

„Já vím a budu. Můžu s ní cítit, ale nemusím jí věřit.“

Dny ubíhaly a Hayley čekala na další tah, na nový zážitek. Ale srpen tiše kypěl vstříc září a nejnepříjemnějším zážitkem bylo porouchané auto na cestě z práce k chůvě, takže nakonec musela přiznat, že je čas ho vyměnit.

„Nejde jen o peníze,“ říkala Harperovi, když se s Lily v kočárku procházeli po autobazaru. „Je to moje poslední pouto s dětstvím. Tatínek ho tenkrát koupil už jako ojeté. Učila jsem se v něm řídit.“

„Dostane dobrý domov.“

„Kruci, Harpere, oba víme, že skončí na vrakovišti. Ubohá stará věc. Já taky ale vím, že musím být rozumná a nevozit Lily v nespolehlivém autě. Budu ráda, když mi ten chlápek, co ho koupil jako železný šrot, nepřijde říct, že mu dlužím za odtah.“

„Tak to nech na mně.“

„To teda ne.“ Zastavila se u hatchbacku a kopl ho do pneumatiky. „Víš, co nesnáším? Když se prodejci a automechanici chovají k ženským jako k věcem bez mozku jen proto, že nemají penis. Jako by v něm měli uložené všechny motoristické informace.“

„Ježíši, Hayley.“ Trhl sebou, ale musel se smát.

„Je to tak. Takže jsem si o tom něco vyhledala. Víím přesně, co chci a kolik bych za to měla zaplatit. Pokud se mnou nebude chtít jednat, půjdu jinak.“

Zastavila se u sedanu, jednou rukou se opřela o blatník a druhou si mávla před obličejem. „Bože můj, to je ale vedro. Jako by se mi z těla vypařily všechny tekutiny.“

„Jsi trochu pobledlá. Nechceš jít dovnitř a na chvíli si sednout?“

„Je mi fajn, jen si moc neodpočinu. I ve spaní jsem v pohotovosti asi jako pár týdnů po Lilyině narození. Jsem z toho pak podrážděná. Takže jestli na tebe začnu štěkat, zkus to vydržet.“

Promnul jí svaly na krku. „Tím se netrap.“

„Jsem ráda, že jsi se mnou dneska šel. Vážně. Ale nesnaž se do toho míchat.“

„Už jsi někdy kupovala auto?“

Sjela ho otráveným postranním pohledem a tlačila kočárek dál. „Ne, ale to neznamená, že jsem venkovský buran. Kupovala jsem

spoustu věcí a garantuju ti, že smlouvat o cenách umím líp než ty. Zazobaný chlapečku.“

Zubil se. „Jsem přece jen zahradník.“

„Možná si vyděláváš na živobytí rukama, ale pro sichr máš schovaných dost stříbrných lžiček. Tak tohle bych brala.“

Prohlížela si bytelný pětidveřový chevrolet. „Je tam dost místa, ale není zas tak veliký a hlavně je čistý. Bude mít míň najeto než moje staré auto a není to zas nic okázalého.“

Zamračila se na požadovanou cenu. „Zkusím ji trochu srazit a pak si ho budu moct dovolit. Snad.“

„Hlavně mu neříkej...“

„Harpere.“

„Už mlčím.“ Zavrtěl hlavou a strčil si ruce do kapes.

A málem si překousl jazyk, když prodejce vyšel z budovy a se širokým úsměvem oznámil mizernou nabídku výkupu na protiúčet.

„Ó, víc mi nedáte?“ Hayley vytřeštila svoje jasně modré oči a zamrkala. „Ani ze soucitu, co? Ale možná, možná byste mi něco slevil z toho, co si koupím. Tohle je pěkné. Líbí se mi ta barva.“

Hraje to na něj, uvědomil si Harper, když schválně zvýraznila svůj přízvuk. Zapojil se do hry, když je prodavač vedl k několika dražším vozům, sledoval, jak si Hayley kouše ret, usmívá se a manipuluje ho zpátky k tomu, co si vybrala.

Ten to má marné, pochopil, když navrhla nižší cenu, vytáhla Lily z kočárku a posadila se s ní za volant. Harper si uvědomil, že takovému párku by neodolal nikdo.

O dvě hodiny později odjžděli z bazaru. Lily podřimovala v sedačce a Hayley zářila za volantem.

„Ale pane Tannere, já o autech nic nevím. Jste tak hodný, že mi s tím poradíte.“ Harper zavrtěl hlavou. „Když jsme vevnitř vyplňovali papíry, měl jsem chuť ho varovat, že si sedí na vedení. Bylo to hrozný.“

„Udělal obchod, dostane svoje procenta a já mám, pro co jsem přišla. O to jde.“ Ale pak radostně zahalekala. „Líbilo se mi, jak se tě do toho snažil zatáhnout a ukázat ti motor, a ty ses jen poškrábal na hlavě, jako by šlo o jadernou hlavici nebo tak. Myslím, že teď má dobrý pocit, že mi nabídl to nejslušnější, co jsem mohla zaplatit. A to

se taky počítá. Až příště budu potřebovat auto, vrátím se k panu Tannerovi.“

„Ale neškodilo, jak jsi párkrát začala slzet.“

„To bylo opravdové. Bylo mi smutno, že prodávám naši starou rachotinu, a nemysli, že tyhle splátky nebudou bolet.“ A taky se jí stáhlo hrdlo, když se pan Tanner domníval, že jsou mladá rodina.

„Kdybys potřebovala pomoci...“

„Nezačíněj, Harpere.“ Ale natáhla se a plácla ho po ruce, aby viděl, že si nabídky cení. „Bude nám s Lily dobře.“

„A co kdybych vás vzal na slavnostní oběd?“

„Ujednáno. Umírám hladu.“

Opravdu vypadali jako rodina, pomyslela si. Normální mladá rodina, co kupuje starší auto, obědvá v motorestu a dopřeje děcku kopeček zmrzliny.

Ale myslet na ně tak by bylo předčasné. Byli jen svobodný muž a svobodná matka, co spolu chodí. Žádná pevná jednotka.

Doma se rozhodla využít zbytku volného dne a schoulila se vedle Lily, aby si trochu zdřímly.

„Jen nám dobře, vid', holčičko?“ zašeptala, zatímco si malá hrála s matčinými vlasy a oči se jí přitom klížily. „Pečuju o tebe dobře? Aspoň se snažím.“

Přitulila se k dítěti o něco blíž. „Jsem tak unavená. Měla bych dělat tisíc jiných věcí, ale jsem hrozně unavená. Pak všechno dohoním, ano?“

Zavřela oči a začala v duchu počítat svoje úspory, našetřené hromádky a měnit týdenní vklady na účtě. Ale nedokázala se soustředit.

V mysli zabloudila zpět do autobazaru a vzpomněla si, jak jí pan Tanner před odjezdem třásl rukou. Usmál se a přál jí i její krásné rodině vše dobré.

Pak se přenesla do horké noci, kdy s Harperem na terase popíjela vychlazené víno.

Tančila s ním v romantickém apartmá v Peabody.

Pracovala s ním v množárně.

Dívala se, jak zvedá Lily na ramena.

Láska by měla být snazší, pomyslela si ospale. Jednodušší. Člověk by neměl pořád chtít víc, když láska je všechno, co potřebuje.

Povzdechla si a rozhodla se radovat z toho, co má, a o víc se nestarat.

Vtom se jí do břicha zabodla bolest jako nůž, šokující, ostrá a strašlivá. Její tělo se proti ní bouřilo a Hayley vykřikla strachy, že ji něco páře na dva kusy.

Horkost a bolest. Nesnesitelná. Jak ji může něco tolik milovaného a vytouženého takhle trestat? Určitě umře, ona umře. A nikdy svého syna neuvidí.

Pot po ní stékal proudem a vyčerpanost byla téměř stejně hrozná jako bolest.

Krev, pot a agónie. Všechno pro její dítě, jejího syna. Její svět. Zaplatí jakoukoli cenu, aby mu mohla dát život.

A jak se do ní bolest zařízla a ona se začala propadat někam do tmy, zaslechla slabý křik zrození.

Hayley se probudila zbrocená potem a tělo jí ještě vibrovalo bolestí. Její vlastní dítě šťastně spalo chráněno v ohybu jejího lokte.

Odsunula se a zašátrala po telefonu.

„Harpere? Můžeš přijít?“

„Kde jsi?“

„Ve svém pokoji. Lily spí. Nemůžu od ní odejít, jsme v pořádku,“ dodala rychle. „Jsme v pohodě, ale něco se stalo. Prosím, přijdeš?“

„Dvě minuty.“

Postavila kolem dcerky hradbu z polštářů, ale i tak věděla, že nesmí odejít z pokoje. Lily by se mohla nějak překulit nebo prostě přelézt a spadnout. Ale mohla chodit sem tam, i na vratkých nohou mohla přecházet kolem.

Otevřela dveře těsně předtím, než Harper vyběhl do schodů.

„Řekli jí, že se narodilo mrtvé.“ Zakymácela se a kolena se jí málem podlomila. „Řekli, že se dítě narodilo mrtvé.“

16

V salonu, kde světlo měkce pronikalo jemnými závěsy a vzduch voněl po růžích, stál Harper u okna a zaťatě pěsti si nacpal do kapes.

„Zhroutila se,“ řekl zády k osazenstvu pokoje. „Složila se, když jsem dorazil, a i když se pak trochu vzpamatovala, nevypadala dobře.“

„Není zraněná.“ Mitch zvedl ruku, když se Harper prudce otočil.

„Já vím, jak ti je, ale fyzicky jí nikdo neublížil, a to je důležité.“

„Tentokrát,“ odsekl. „Už se to vymklo z ruky. Všechno.“

„Tím spíš musíme držet pohromadě a zůstat klidní.“

„Budu klidný, až ji dostaneme z domu.“

„Amélii,“ zeptal se Logan, „nebo Hayley?“

„Právě teď obě.“

„Ona ví, že by mohla jít k nám. A kdybych byl na tvém místě, taky bych ji chtěl rychle odstěhovat. Ale z toho, cos říkal, je jasné, žeš to zkusil a nezabralo to. Jestli myslíš, že to teď půjde líp, přinesu jí kufr.“

„Ona se nehne. Já nevím, co to s těmi ženskými je.“

„Cítí se spojené,“ rozhodil David rukama. „I ve chvíli, kdy Amélie vyvádí nejvíc, cítí to propojení. Ať to bereš, jak chceš, Harpe, je to nějaký druh solidarity.“

„A je tady doma,“ dodal Mitch. „Stejně jako ty nebo i já. Neodejde a nenechá to nedořešené. Nikdo z nás by to tak neudělal.“ Rozhlédl se po místnosti. „Takže to dokončíme.“

Logika, ani pravda teď nemohly utišit Harperův hněv nebo starost. „Tys ji neviděl, jak potom vypadala.“

„Ne, ale umím si to docela představit z toho, cos říkal. Mně na ní taky záleží, Harpere. Jako všem ostatním.“

„Všichni za jednoho, super. Jsem pro.“ Zadíval se ke dveřím, ale jeho mysl putovala nahoru za Hayley. „Jenže ona je teď na řadě.“

„Máš pravdu.“ Mitch se v křesle naklonil kupředu, aby zase přitáhl Harperovu pozornost. „Pojďme se teď podívat na to, co se stalo. Hayley byla nucená zažít porod a těžké chvíle po tom, kdy Amélii řekli, že dítě je mrtvé. Tímhle procházela, zatímco spala vedle Lily. Ale tu to nevyrušilo. Z toho bych usuzoval, že Amélie

nechce uškodit ani vyděsit dítě. Kdyby ano, jak dlouho by myslíš trvalo, než by Hayley opustila dům?“

„To máš asi pravdu. Ale Amélie bude Hayley dál zneužívat, a tvrdě, jen aby dosáhla svého, ať je to, co je.“

„Souhlasím.“ Mitch přikývl. „Protože to zabírá. Ona nám tímhle způsobem předává informace, které bychom nebyli schopni vyhledat. Teď už víme, že jí dítě sebrali, ale taky jí řekli, že zemřelo. Není divu, že to rozložilo její psychiku, už tak nevyrovnanou.“

„Dá se předpokládat, že si sem pro dítě přišla,“ prohodil Logan. „A zemřela tady.“

„Ještěže to dítě je už taky po smrti. Je mrtvé jako ona nebo jako disco.“ Harper se sesunul do křesla. „Tady už ho určitě nenajde.“

Hayley se nahoře probudila z lehké dřímoty. Závěsy byly zatažené, takže v pokoji vládlo šero. Jen v úzkém pruhu světla mohla vidět Roz, skloněnou nad knihou.

„Lily?“

Roz odložila knížku a vstala. „Stella si ji vzala. Odvedla ji spolu s kluky do vedlejšího křídla, abys měla trochu klidu. Jak se cítíš?“

„Jsem vyčerpaná. A uvnitř ještě trochu bolavá.“ Spokojeně si vzdychla, když k ní Roz přisedla a pohládila ji po vlasech. „Bylo to těžší než s Lily, drsnější a delší. Já vím, že to trvalo jen pár minut, ale zdálo se to jako celé hodiny. Hodiny a hodiny bolesti a horka. A pak na konci ten hnusný rozmazaný pocit. Něco jí dali, aby upadla do bezvědomí.“

„Asi laudanum. Nic nezabere jako trocha opiátu.“

„Slyšela jsem dětský pláč.“ Hayley se snažila uvolnit, schoulila se na boku, ale natočila hlavu, aby Roz viděla do tváře. „Znáš ten pocit. I kdyby se hodiny předtím dělo, nevím co, všechno se v tobě najednou vzedme, když poprvé slyšíš plakat svoje dítě.“

„Její dítě.“ Roz ji uchopila za ruku. „Ne tvoje.“

„Já vím, já vím, ale na chvíli byl ten chlapeček můj. A taky ten drásající žal, ta nevěřícnost, když doktor řekl, že se dítě narodilo mrtvé.“

„Nikdy jsem o dítě nepřišla,“ řekla Roz. „Tu bolest si ani neumím představit.“

„Oni jí lhali, Roz, asi jim taky zaplatil. Lhali a ona to věděla. Slyšela dětský pláč a poznala to. Z toho zešílela.“

Roz se na posteli posunula, aby si Hayley mohla položit hlavu na její klín. Chvilí seděla tiše a dívala se na úzký proužek světla mezi závěsy.

„To si nezasloužila,“ ozvala se pak Hayley.

„Ne, to ne.“

„Ať byla jakákoli, nezasloužila si, aby s ní takhle zacházeli. Milovala to děcko, jenže...“

„Co?“

„Nebylo to správné, jak ho milovala. Nebylo to zdravé. Nebyla by asi dobrou matkou.“

„Jak to víš?“

„Cítila jsem...“ Posedlost, napadlo ji, hlad. Jejich obří rozměr se ani nedal popsat. „Musel to být kluk, rozumíš? Děvče by pro ni nic neznamenal. To by byla nejen zklamaná, ale asi by zuřila. A kdyby si mohla chlapce nechat, poznamenala by ho. Ne schválně, ale určitě by se nestal takovým mužem, jakým byl. Tím, který miloval svého psa a vyrobil mu cedulku na hrob a který miloval tvou babičku. Všechno by bylo jiné.“

Natočila hlavu a zadívala se nahoru na Roz. „Ty i Harper. Nic by nebylo, jak je. Ale ani tak to není správné, neospravedlňuje to věci, k nimž došlo.“

„Kéž by na světě všechno správně fungovalo. Dobro by vítězilo nad zlem a zlo bylo potrestáno. Určitě by to bylo jednodušší.“

Hayley našpulila rty. „Pak by Justin Terrell, který mě na střední škole podvedl, skončil jako tlustý plešoun někde u hranolků, místo aby se stal spoluvlastníkem úspěšného sportbaru a podobal se Tobymu McGuirovi.“

„No právě.“

„Jenže to bych se taky mohla dostat do pekla za to, že jsem o Lily neřekla jejímu biologickému otci.“

„Tvoje úmysly byly čisté.“

„Většinou. Jenže dělat to nejlepší nemusí být vždycky správné. Pro Améliino dítě bylo nejlepší, že mohlo vyrůstat v Harperově domě.“

„To není stejné, Hayley. V té věci neměl čisté úmysly nikdo. Jen samá lež a zrada, chladná krutost a sobectví. Je mi zle, když si představím, jak by to dopadlo, kdyby se narodila holčička. Už je ti líp?“

„O moc.“

„Co kdybych šla dolů a připravila ti nějaké jídlo? Donesu ti ho nahoru.“

„Sejdu tam. Mitch by si určitě chtěl všechno zaznamenat. Harper mu to už jistě řekl, ale bude lepší, když to uslyší z první ruky. A já se pak možná budu cítit líp.“

„Jak chceš.“

Přikývla a zvedla se do sedu. „Díky, žes tu se mnou poseděla. Žes tady byla, když jsem spala.“

Zadívala se do zrcadla a trhla sebou. Nejdřív si musím udělat make-up. Možná jsem posedlá duchem, ale nemusím jako duch vypadat.“

„To je moje holka. Zajdu za Stellou, že už jsi vzhůru a v pořádku.“

Hayley byla Roz vděčná i za to, že vše připravila, aby si mohla s Mitchem v knihovně promluvit o samotě.

Bylo to nějak snazší. Přítomnost inteligentního, vzdělaného a k tomu laskavého muže. Něco jako Harrison Ford v kostěných brýlích, napadlo ji.

Nejhorší šok a únava díky troše spánku a spoustě útěchy polevily, takže se cítila klidnější a víc se ovládala.

V každém případě tuhle místnost milovala. Všechny ty knihy, příběhy a slova. Pohled do zahrady za oknem a pohodlná křesla uvnitř.

Když se do Harperova domu přistěhovala, často v noci po špičkách scházela dolů, jen aby si poseděla v téhle místnosti – své nejoblíbenější – a žasla.

A líbilo se jí, jak Mitch k celému pátrání přistupoval. Za pomoci tabulek, počítače, záznamů a poznámek bylo vše racionální, proveditelné a jasné.

Právě si prohlížela nástěnku s dlouhými sloupci jmen, která tvořila Harperův rodinný strom.

„Myslíš, že bys mi pak, až tohle skončí, mohl taky sestavit rodokmen?“

„Hmm?“

„Promiň.“ Ohlédla se a mávla rukou. „Jenom tak uvažuju.“

„To nic, máš hodně o čem přemýšlet.“ Odložil notes a zaměřil se na ni. „Jistěže bych mohl. Stačí mi základní údaje – otcovo celé jméno, datum a místo narození, pak tvé matky, a jede se.“

„To by se mi moc líbilo. Bylo by to taky zajímavé. Někde pár generací zpátky máme s Harperem společné předky. Zlobí se na mě moc?“

„Ne, zlato. Proč by měl?“

„Je rozčilený. Chtěl mě s Lily hned popadnout a odtáhnout ke Stelle. Ale já nemůžu.“

Mitch cosi psal do bloku. „Kdybych já mohl před pár měsíci odvézt Roz z tohoto domu, udělal bych to třeba za pomoci dynamitu.“

„Hádali jste se kvůli tomu?“

„To zas ne.“ Pobaveně se usmál. „Ale jsem taky starší, zkušenější a smířený s omezením, které na muže čeká při jednání s tvrdohlavou ženou.“

„Dělám chybu?“

„K tomu se nemůžu vyjádřit.“

„Ale ano, když tě o to žádám.“

„Tak to mě stavíš do těžké pozice.“ Narovnal se a sundal si brýle. „Chápu, jak je Harperovi a proč se tak cítí, a vím, že je to správné. Respektuju, co cítíš, a taky je to správné. Co ty na to?“

Pousmála se. „Chytré, a vůbec to nepomůže.“

„To je další výhoda starších a zkušenějších. Ale jako ochránářský chlap k tomu musím něco dodat. Myslím, že bys neměla zůstat o samotě.“

„Ještěže mám ráda lidi.“ Když mu zazvonil mobil, vstala. „Nechám tě telefonovat.“

Protože oknem zahlédla Harpera, prošla postranními dveřmi ven. Doufala, že Stelle nebude vadit, když Lily pohlídá o něco déle. Blížila se po cestičce k místu, kde Harper pracoval.

Léto je ještě nepustilo ze svého parného sevření, ale horko se zdálo živé a skutečné. Chtěla si skutečných věcí pořádně užít. Obrovské květy modré hortenzie zatěžkávaly keře, denivky vypínaly vzhůru ostré výhonky a mučenka, obrůstající pergolu, fialově zářila.

Vzduch byl plný vůní a zpěvu ptáků a také horečného třepotání motýlích křídel.

Za ohbím cesty stál rozkročený, mírně sehnutý Harper a zručně odtrhával zvadlé květy, které házel do sáčku připevněného u pasu. U nohou už měl mělký košík plný sedmikrásek, pantoflíčků, ostrožek a krásenek.

Bylo to tak dojemně romantické – ten muž, ten večer a to moře květín – že jí srdce vylétlo do krku a zabořilo tam.

Pak jako blesk přilétl kolibřík, jako safírový a smaragdový vír, a zastavil se nad načechraným rudým květem zavinutky, aby se napil.

Všimla si, jak Harper ztuhl, když ho uviděl, jednu ruku na stonku květiny, ve druhé zvadlý květ. Zatoužila umět malovat. Všechny ty živoucí barvy pozdního léta, výrazné, silné, a mezi nimi trpělivý muž, který se zastavil při práci, aby se s ptáčkem podělil o květinu.

Cítila se plná lásky.

Pták odletěl jako malý elektrický šperk a on ho sledoval jako ona jeho.

„Harpere.“

„Kolibříci mají rádi divokou mátu,“ řekl, vzal nůžky a odstříhl květ zavinutky. „Je jí tady dost pro všechny, snadno se rozrůstá.“

„Harpere,“ přistoupila k němu, objala ho a položila mu hlavu na záda. „Já vím, že si děláš starosti a že to jinak nejde, ale prosím, nezlob se.“

„Nezlobím. Šel jsem ven trochu vychladnout. Obvykle to zabírá. Už jsem jen podrážděný a mám strach.“

„Přišla jsem se hádat.“ Pohládila ho tváří na košili. Cítila mýdlo a pot, obojí zdravé a mužné. „Pak jsem tě uviděla a už se mi nechce.“

Nemůžu udělat, co si přeješ, když mě všechno nutí dělat opak. I kdyby to nebylo správné, musím zůstat.“

„Takže s tím nic nesvedu.“ Ustříhl další květiny do košíku a utrhl zvadlý květ do sáčku. „A ty zas nebudeš protestovat, když se k tobě nastěhuju. Radši bych tě s Lily přesunul k sobě, ale bude rozumnější přestěhovat se k tobě, protože jste dvě a já jen jeden. Až bude po všem, přehodnotíme to.“

„Přehodnotíme.“

„Přesně tak.“ Ještě se na ni nepodíval, místo toho se přesunul o kus dál a uřízl další květiny. „Za daných okolností je trochu těžké přemýšlet, kam směřujeme a co přesně děláme.“

„Takže jsi vymyslel, že spolu za daných okolností budeme žít, a až se okolnosti změní, podíváme se na to znova.“

„Přesně.“

Možná přece jen měla chuť na hádku. „A neměl by ses mě zeptat?“

„Neudělám to. Ve firmě se budeš zdržovat v blízkosti Stelly, mamky nebo mě, pořád.“

„Kdopak z tebe najednou udělal šéfa?“

S klidnýma rukama i výrazem pokračoval v práci. „Někdo z nás tě bude vozit domů.“

„Někdo z vás se mnou bude chodit i na záchod?“

„Pokud to bude nutné. Jestli sis umanula, že zůstaneš tady, tak jediň za těchhle podmínek.“

Kolibřík se vrátil, ale tentokrát se jím nenechala očarovat. „Podmínek? Někdo snad umřel, žes po něm převzal žezlo a trůn? Poslouchej, Harpere...“

„Ne. Takhle to prostě bude. Jsi rozhodnutá zůstat, tak se přizpůsob. Já jsem zas rozhodnutý dohlídnout na tebe. Miluju tě a tím to hasne.“

Otevřela pusu a zase ji zavřela. Pak se pomalu nadechla. „Kdybys tohle řekl hned na začátku, asi bych byla víc nakloněná diskusi.“

„Žádná nebude.“

Přimhouřila oči. Ještě se neobrátil a nepodíval se na ni. „Ty jsi ale zatvrzelej parchant, když tě to popadne.“

„Ani to nedá tolik práce.“ Sehnul se pro květiny v košíku a začal je aranžovat do pugétu. Teď se konečně otočil a ty hluboké, tmavé oči na ni pohlédly. „Na.“

Vzala si kytici a zamračila se na něho. „Tos je trhal pro mě?“

Pomalů protahoval rty do úsměvu. „A pro koho asi?“

Vydechla si. Přidal do kytice i listy tabáku, a když se znovu nadechla, nasála jeho těžkou vůni. „To je neuvěřitelné, jak jsi jednu chvíli otravný a druhou roztomilý. Moc hezká kytky, vážně.“

„Ty taky.“

„Víš, jiný chlap by nejspíš začal květinou, lichotkami a vyznáním lásky, aby dosáhl svého. Ale ty to děláš paličatě naopak.“

Upřeně se na ni zadíval. „Nebojím se, že bych nedosáhl svého.“

„Chápu. Takže nepočkáš, až řeknu: ‚Dobrá, Harpere, uděláme to po tvém.‘ Prostě mě k tomu donutíš.“

„Vidíš, jak jsi chápavá.“

Musela se zasmát. Jednou rukou svírala kytici a druhou mu zahákla kolem krku. „Jestli tě to tedy zajímá, jsem ráda, že budeš u mě. Až zase ucítím mrazení v zádech, budeš nablízku.“

„Budu.“

„Jestli tu máš ještě práci...“

Zarazila se, protože k nim rychle krácel Logan. „Promiňte, něco se děje,“ řekl. „Radši se vraťte dovnitř.“

Hayley vycítila vzrušení jako šumění ve vzduchu, když vstoupili do knihovny. Nejdřív se rychle rozhlédla. Lily s Gavinem a Lukem si hráli s autíčky u krbu, který David na léto zaplnil květinami.

Když ji dcerka uviděla, začala žbrblat a běžela jí ukázat malý nákladák. Jenže jakmile ji Hayley zvedla do náruče, natáhla se k Harperovi.

„Když jsi tady ty, jsme všichni druzí v pořadí,“ poznamenala Hayley a podala dítě Harperovi.

„Poznám, že ocením přednost značky Fisher-Price. Mám ji,“ dodal. „Tak co se děje?“ zeptal se matky.

„Nechám to na Mitchovi. Davide, na tebe je vždy spoleh.“

Privázel vozík se studeným pitím a pamlsky pro děti. „Musíme být fit na duchu i na těle,“ mrkl na kluky. „Zvlášť v tomhle domě.“

„Nabídněte si,“ nařídila Roz. „A usedněte.“

Třebaže víno bylo lákavé, Hayley se spokojila s ledovým čajem. Její žaludek se ještě nezdál stoprocentně v pořádku. „Díky, žeš dohlédla na Lily,“ řekla Stelle.

„Víš, že to dělám ráda. Vždycky žasnu, jak hezky si s ní kluci hrají.“ Stella pohladila Hayley po paži. „Jak se cítíš?“

„Ještě trochu nejistě, ale fajn. Ty víš, co se tady děje?“

„Ani v nejmenším. Běž si sednout, vypadáš unaveně.“

Poslechla a zazubila se. „Už začínáš mít mírný jižanský přízvuk. Jako Yankee z jihu, ale trochu už je znát. Je to docela hezký.“

„To asi proto, že jsem tady v přesile.“ Stella si dělala starost, jak je Hayley bledá, a posadila se vedle ní na opěradlo křesla.

„Jak dlouho nás chceš napínat?“ stěžoval si Logan a Mitch se postavil před stůl.

Jako učitel, napadlo Hayley. Občas zapomínala, že vážně učitelem byl.

„Všichni víte, že jsem už nějakou dobu v kontaktu s příbuznou hospodyně, která kdysi pracovala pro Reginalda a Beatrice.“

„Ta bostonská právnička,“ řekl Harper a usadil se s Lily a autíčkem na podlaze.

Mitch přikývl. „Zaujalo ji to, a čím víc informací sbírala a s více lidmi mluvila, tím hlouběji se do věci ponořila.“

„Je třeba dodat, že jí Mitch slíbil rodokmen zadarmo,“ ozvala se Roz.

„Něco za něco,“ potvrdil. „A stejně jsme potřebovali pátrat i tímhle směrem. Až doted' neobjevila nic, co by se nám hodilo. Až dneska na něco natrefila.“

„Jsme strašně napnutí,“ ozvala se Stella.

„Našla dopis psaný tou zmíněnou hospodyní. Roni – Veronica, ta právnička, objevila bednu plnou korespondence na půdě u jedné pratety. Je to dost čtení, ale dneska narazila na dopis Mary Haversové adresovaný jistě sestřenici. Je datovaný 12. ledna 1893.“

„Pár měsíců po narození Améliina dítěte,“ dodala věcně Hayley.

„Přesně tak. V dopise se většinou píše o rodinných záležitostech, a jak by se na tu dobu dalo čekat, je plný konverzačních obrátů. Ale

uprostřed dopisu...“ Zvedl papíry. „Nafaxovala mi jeho kopii. Přečtu vám důležité části.“

„Mami!“ zakvílel Luke. „Gavin na mě dělá ten obličej!“

„Gavine, teď ne. Myslím to vážně. Promiňte,“ omlouvala se. Zhluboka se nadechla, rozhodnutá ignorovat přidušenou hádku za svými zády. „Pokračuj.“

„Ještě moment.“ Logan vstal, šel si dřepnout k chlapcům a něco jim řekl. Ozvaly se radostné výkřiky a všichni se štrachali na nohy.

„Půjdem si s Lily hrát ven,“ oznámil Gavin a odfrkl si.

„Pojď, Lily. Chceš ven?“

Popadla nákladák, opustila Harpera, zamávala a vzala Gavina za ruku. „Sjedeme si pak na zmrzlinu,“ řekl Logan Stelle, když se vrátil na své místo.

„Úplatky fungují. Dobrý nápad. Promiň, Mitchi.“

„To nic. Tohle Mary Haversová psala sestřenicí Lucille.“

Opřel se o stůl, upravil si brýle a četl.

„Neměla bych se o tom zmiňovat, ale tolik mě to tíží na srdci i na duši. Minulé léto jsem ti psala, že se mým zaměstnavatelům narodil chlapeček. Je to krásné dítě, pan Reginald, s takovou dobrou povahou. Chůva, kterou mu pan Harper najal, je šikovná, jemná a má k němu hezký vztah. Ale podle mého vědomí paní domu nikdy do dětského pokoje nevešla. Chůva podává zprávy jen a jen pánovi. V přízemí pak tahle Alice ráda mluví, jak to děvčata dělají. Nejednou jsem ji slyšela, jak říká, že se paní na dítě nikdy nezajde podívat, nikdy ho nepochová a nikdy se neptá, jak se mu vede.“

„Čubka studená,“ řekla Roz šeptem. „Jsem ráda, že to není pokrevní příbuzná. Radši mít v rodině šílenou než krutou.“ Pak zvedla ruku. „Promiň, Mitchelli, nechtěla jsem tě přerušit.“

„To nic. Už jsem to četl několikrát a docela s tebou souhlasím. Mary Haversová pokračuje: ‚Není na místě, abych něco kritizovala, ale je dost nepřírozené, aby se matka o své dítě vůbec nezajímala, zvlášť když je to syn, kterého si tolik přáli. Nedá se sice říct, že by paní byla vřelá žena nebo přirozeně mateřská, ale u svých děvčat se jistým způsobem stará o jejich denní činnost. Ani bych nespočítala, kolik chův a učitelek se tady za poslední roky vystříдалo. Paní je

hodně vybírává, ale Alici ani jednou nenařídila, jak má pečovat o mladého pána.

Píšu to proto, Lucy, že i když se ti nahoře nezajímají o chod domácnosti, pokud se nevyskytne problém, mám podezření, že na téhle věci je něco prapodivného, a musím někomu svěřit, co mě trápí a tíží.““

„Poznala, že něco není v pořádku,“ přerušila ho Hayley. „Promiň,“ dodala a rozhlédla se po místnosti. „Aleje to jasně znát i podle toho, co nezmínila.“

„A taky to děcko měla ráda.“ Stella v rukou otáčela sklenicí s vínem. „Měla o něj starost, to z toho taky vyznívá. Čti dál, Mitchi.“

„Mary Haversová pokračuje: ‚I když jsem ti psala o narození dítěte, musím říct, že měsíce předtím nebylo na paní znát, že je v očekávání. Vypadala a chovala se jako vždycky. My co tu sloužíme, se nutně dovíme i o soukromých věcech pánů domu. To je nevyhnutelné. Na narození dítěte se ale nikdo nepřipravoval. Nemluvalo se o porodních asistentkách nebo o výbavičce, paní nepolehávala ani za ní nechodil doktor. Dítě tady prostě jednou ráno bylo, pokud ho samozřejmě nepřinesl čáp. Třebaže se dole začalo dost šuškat, nedovolila jsem to, aspoň ne v mé přítomnosti. Není na místě, abychom my takové věci zpochybňovali. Ale přece jen, Lucille, ona se od toho dítěte tak odloučila, že to člověku láme srdce. Takže jsem se také začala divit. Není pochyb o tom, kdo je otcem, protože chlapec je pánovi hodně podobný. Ale otázka mateřství, to už je jiná věc, aspoň podle mě.‘ “

„Takže to věděli.“ Harper se obrátil k matce. „Ta Haversová to věděla a služebnictvo taky. A nic se nestalo.“

„A co mohli dělat?“ zeptala se Hayley a v hlase jí byly znát emoce. „Byli to sluhové, zaměstnanci. I kdyby něco řekli, kdo by je poslouchal? Vyhodili by je a nic by se nezměnilo.“

„Máš pravdu.“ Mitch upíjel minerálku. „Nic by to nezměnilo, ale poslouvejte dál.“

Odložil sklenici a obrátil stránku. „Dneska ráno přišla do Harperova domu jistá žena. Tak bledá a hubená a, Lucy, v očích měla nejen zoufalství, ale snad i šílenství. Danby, – To byl tehdy jejich domovník,“ vysvětloval Mitch. „Danby si ji spletl s někým,

kdo hledá práci, ale ona pronikla do domu předními dveřmi, a to dost divoce. Tvrdila, že si přišla pro dítě, pro svoje dítě. Pro syna, kterému říkala James. Říkala, že pro ni pláče. I kdyby to byla pravda, v hale nemohla nic slyšet, protože dítě bylo nahoře v dětském pokoji. Nedala se odbýt, ani přemocť a vyrazila do schodů a volala svého syna. Nevím, co jsem měla udělat, ale objevila se paní a řekla, že mám tu ženu uvést do obývacího pokoje. Ta ubožačka se celá třásla, když jsem jí ukazovala cestu. Paní mi nedovolila přinést občerstvení. A pak jsem udělala, co jsem si za celé roky nedovolila. Poslouchala jsem za dveřmi.“

„Tak ona sem přišla.“ Stella s lítostí v hlase položila ruku na Hayleyino rameno. „Přišla si pro dítě. Chudák Amélie.“

„,Slyšela jsem, jak paní té chuděře říká hrozné věci,‘ “ pokračoval Mitch. „,A jak chladně mluví o dítěti. Prý měl zemřít. Pro živého boha, Lucy, prý si přála jeho smrt i té ubohé ženy jménem Amélie Connerová, která žádala své dítě zpátky. Ale byla odmítnuta. Paní jí vyhrožovala a vyhnala ji. Náš pán zplodil syna, po kterém tak toužil, s touhle ubohou ženou, jeho nocležnicí, pak jí dítě vzal a vnutil své manželce. Pochopila jsem, že doktorovi a sestře, kteří té ženě pomáhali při porodu, nařídil, aby jí řekli, že se dítě – holčička – narodilo mrtvé.“

Věděla jsem, že pan Harper je chladnokrevný v obchodování i v soukromých záležitostech, neprojevuje city ke své ženě ani k dcerám. Nevěřila bych ale, že je schopen tak ohavného činu. Ani tomu, že s ním jeho manželka bude zajedno. Slečnu Connerovou, ve špatně padnoucích šedých šatech a s těma šílenýma očima, vykázala ven, vyhrožovala, že zavolá policii, jakmile se ještě ukáže nebo začne mluvit o tom, co se v domě událo. Vykonala jsem svou povinnost, Lucy, a vyvedla ji z domu. Dívala jsem se, jak odjíždí. Ale od té doby mi není dobře na duši.

Cítím, že jsem jí měla nějak pomoci. Ale jak? Není to snad křesťanská povinnost poskytnout pomoc nebo aspoň útěchu potřebným? Ale povinnost k zaměstnavatelům, kteří mi dávají střechu nad hlavou, jídlo a mzdu, abych mohla být nezávislá, je naopak mlčet. A nezapomínat, kde je moje místo.

Modlím se, abych přišla na to, co je správné. I za tu mladou ženu, která si přišla pro dítě, které porodila, a byla vyhozena.““

Mitch odložil dopis. Nastalo ticho.

Po Hayleyině tváři stékaly slzy. Hlavu měla už nějakou chvíli skloněnou. Teď ji zvedla, oči plné zářivých slz, a usmála se.

„Ale já jsem se vrátila.“

„Hayley.“

„Ne.“ Mitch popošel blíž, když Harper vyskočil. „Počkej.“

„Vrátila jsem se,“ opakovala Hayley, „pro to, co mi patří.“

„Ale nedostala ses k dítěti,“ řekl Mitch.

„Že ne? Nedostala?“ Hayley zvedla paže dlaněmi vzhůru.

„Copak tady nejsem? Nehlídala jsem ho, neuspávala ho ukolébavkami každou noc? A všechny další, co přišli po něm? Nikdy se mě nezbavili.“

„Ale najednou ti to nestačí.“

„Já chci, co mi patří! Svůj podíl. Já chci...“ Její oči těkaly po místnosti. „Kde jsou děti? Kde?“

„Venku,“ řekla Roz tiše, „hrají si tam.“

„Mám je ráda,“ řekla zasněně. „Kdo by si to pomyslel? Takové nepořádné, sobecké tvorečky. Ale jsou tak jemné a sladké, když spí. To je mám nejradši. Ukázala bych mu celý svět, mému Jamesovi. Celý svět. A nikdy by mě neopustil. Myslíte, že stojím o její lítost?“ dodala s náhlou zlostí. „Hospodyně? Služky? Že chci, aby mě litovala? Ať jde k čertu a s ní všichni ostatní. Měla jsem je zabít ve spánku.“

„Proč jsi to neudělala?“

Přelétla pohledem k Harperovi. „Jsou jiné způsoby prokletí. Tak hezký, jsi jako on.“

„Nejsem. Jsem praprávnuk tvého syna.“

Oči se jí zamlžily, ruce stiskly nohavice. „James? Můj James? Sledovala jsem tě. Sladké dítě. Hezký malý chlapec. Chodila jsem za tebou.“

„Vzpomínám si. Ale co chceš?“

„Najít. Jsem ztracená.“

„Co se ti stalo?“

„Ty to víš! Tys to udělal. A za to půjdeš do pekla. Proklela jsem tě posledním dechem. Já dostanu, co mi patří.“ Hayleyina hlava padla dozadu, rukama si stiskla břicho a pak se otrásla. „Bože,“ slyšitelně dýchala, „to je ale síla.“

Harper ji popadl za ruce a klekl si před ni. „Hayley.“

„Jo.“ Oči měla matné a tvář bílou jako papír. „Můžu dostat trochu vody?“

Zvedl její ruce a přitiskl si je ke tváři. „Tohle nesmíš znova udělat.“

„Rozhodně ne hned. Byla naštvaná. Díky,“ řekla Davidovi, který jí podal sklenici. „Naštvaná, pak smutná, pak zase naštvaná – vždycky až nadoraz. Ten dopis ji zasáhl. A mě taky.“

Otočila se k Mitchovi a Harper ji stále držel za ruce. „Bylo mi jí tak líto a hospodyně taky. Viděla jsem všechno tak jasně, jako když čtete knihu. Dům a lidi v něm. Uměla jsem si představit, kdyby někdo měl Lily a já nemohla dělat nic pro to, aby mi ji vrátil. Nejdřív bych samozřejmě převálcovala Beatrice. Ta mrcha. Mám dojem, že jsem se dost vytočila, a ona do mě nějak vklouzla.“

Stiskla Harperovi ruce. „S tebou to má dost zmatené. Sama je pomatená, ale pamatuje si tě jako dítě, jako malého kluka, a cítí k tobě lásku, protože jsi její krev, ale taky jeho potomek a trochu se mu podobáš. Aspoň tak se mi to jeví. Je to dost matoucí, když se to děje.“

„Jsi silnější než ona,“ řekl jí Harper.

„Rozhodně normálnější.“

„Vedla sis skvěle.“ Mitch odložil diktafon stranou. „A řekl bych, že toho máš pro dnešek dost.“

„Byl to perný den.“ Pokusila se o úsměv a rozhlédla se po místnosti. „Všechny jsem nabudila, co?“

„Dá se říct. Měla by sis jít nahoru lehnout,“ navrhla Stella. „Logan se zajde ven podívat na děti, že?“

„Jistě.“ Nejdřív ale přistoupil k Hayley a pohladil ji po hlavě. „Jdi si trochu dáchnout, krásko.“

„Asi půjdu, díky.“ Harper jí pomohl vstát. „Nevím, co bych si bez vás všech počala.“

Roz počkala, dokud neodejdou. „Je toho na ni moc. Nikdy jsem ji neviděla tak zničenou. Hayley je jinak uzlík energie. A mně z toho taky není dobře, když ji vidím.“

„Musíme to dokončit.“ Logan přešel ke dveřím a otevřel je. „A brzo,“ dodal, než vyšel ven.

„Co můžeme dělat?“ rozhodila Stella rukama. „Čekat a sledovat to se mi nezdá dost. Já nevím jak vy, ale dívat se na něco takového se mnou začloustá až do morku kostí.“

„Mohl bych zajet do Bostonu a pomoci Veronice třídit ty dokumenty.“ Mitch zavrtěl hlavou. „Ale teď bych odsud nechtěl odjet.“

„Bezpečnost především?“ Roz vztáhla ruku a stiskla tu jeho. „Cítím to taky tak. Abych řekla pravdu, v tuhle chvíli se mi nelíbí ani to, že David bývá často sám doma.“

„Ona mě neotravuje.“ Nalil si víno a pozvedl sklenici. „Možná proto, že nejsem pokrevní příbuzný. Navíc jsem gay, takže ji nezajímám. K tomu připočti, že ve mně vidí sluhu, a jsem proto na spodku potravního řetězce.“

„Co ta může vědět,“ odpověděla Roz. „Ale z jejího pohledu je to logické a trochu se mi ulevilo. Najít ji – to taky předtím řekla.“

„Její hrob,“ ozval se Mitch.

„Na tom jsme se už všichni shodli.“ Roz přešla k Davidovi a napila se z jeho skleničky. „Ale jak to krucinál máme udělat?“

* * *

Později, když dům ztichl a Lily spala ve své postýlce, nemohla Hayley usnout. „Jednu chvíli mi padají víčka a hned nato jsem celá rozčilená. Musím ti být na obtíž.“

„No, když to říkáš.“ Harper ji se smíchem stáhl na gauč vedle sebe. „Co se se mnou dívat na baseball? Našel jsem v kuchyni nějaké nezdravé jídlo.“

„Ty chceš, abych tady vysedávala a koukala na baseball?“

„Myslel jsem, že ho máš ráda.“

„Jo, ale abych kvůli tomu dřepěla u televize?“

„Fajn.“ Přehnaně si vzdychl. „Tak já se obětuju. Vyber si DVD. Budu se s tebou dívat na film, i kdyby to byla červená knihovna.“

Odtáhla se. „Vážně?“

„Ale musíš k tomu udělat popcorn.“

„Chceš říct, že se se mnou budeš koukat na holčičí film bez jízlivých poznámek?“

„To poslední jsem nesliboval.“

„Víš, já mám ráda i akční filmy.“

„To je nadějnější.“

„Ale teď bych si dala něco romantického s několika dojemnými scénami. Díky!“ hlasitě ho políbila a nadskočila. „Dám do popcornu spoustu másla.“ U dveří se zastavila a zářivě se na něho usmála. „Už se cítím mnohem líp.“

Nikdy v životě nezažila tolik výkyvů nálad. Od manického výbuchu energie po naprosté vyčerpání, od radosti po zoufalství. Jako by každý den hrála ruletu. A pod všemi těmi pády a sešupy cítila obavy z toho, co přijde dál. A kdy.

Když se řítila dolů, snažila si připomínat to hezké. Má krásné dítě, báječného kluka, který ji miluje, rodinu a zajímavou práci. A stejně nedokázala nijak ovládat svůj pád.

Měla strach, že je s ní něco fyzicky v nepořádku. Chemická nerovnováha nebo nádor v hlavě. Možná taky brzo zešílí jako Harperova nevěsta.

Cítila se hlídaná a přetažená. Když to volné dopoledne vcházela do Wal-Martu, aby nakoupila plenky, šampon a pár dalších nutností, mohla děkovat bohu, že smí strávit aspoň tuhle chvilku o samotě. O samotě s Lily, opravila se a připnula ji do nákupního vozíku.

Aspoň tady se nikdo necítil povinen ji hlídat jako v Harperově domě nebo v zahradnictví. A sledovat ji jako jestřábi.

Chápala to a cenila si jejich starosti. Ale i tak se cítila utlačovaná. Málem si nemohla ani vyčistit zuby, aby jí hned někdo nepomáhal vytlačit pastu na kartáček.

Brouzdala uličkami, po paměti vybírala zboží, které potřebuje. Pak zabloudila do oddělení s kosmetikou a napadlo ji, že jí zvedne náladu třeba nová rtěnka. Ale všechny odstíny se zdály příliš tmavé nebo světlé, výrazné nebo bezbarvé. Nic jí neslušelo. Poslední dobou byla tak bledá, že kdyby si rty natřela jasnou barvou, vypadaly by, jako by do místnosti vešly o krok před ní.

Tak třeba nový parfém. Ale všechno, co vyzkoušela, jí nějak zvedalo žaludek.

„Radši na to zapomeň,“ řekla si a pohlédla na Lily, která se snažila dosáhnout na otáčivou policičku s očními linkami a tužkami.

„Brzy se taky dočkáš, slečno. A je to legrace být holka, uvidíš. Všechny tyhle hračky k dispozici.“ Vybrala si alespoň řasenku a hodila ji do košíku. „Nějak na to teď nemám náladu. Koupíme radši ty plenky. A když budeš hodná, tak možná i novou knížku.“

Zabočila do další uličky a nějak se jí nechtělo odejít. Jakmile to udělá, bude Lily muset odvézt k chůvě a vrátit se do práce. A tam už bude mít někoho na zbytek dne za zády.

Chtěla žít zase normálně, kruci. Chtěla se zase cítit ve své kůži a mít na něco chuť. Na cokoli. Jak se tak nepřítomně rozhlížela, něco ji zarazilo. Něco jako panika a nevolnost dohromady spolu s matným tušením. Tušení sílilo, až v duchu začala horečně počítat.

Pak se s ní všechno propadlo, a tak zavřela oči. Když je znova otevřela, uviděla Lilyinu šťastnou tvářičku. A sáhla pro domácí těhotenský test.

Předala Lily chůvě a udržela úsměv na tváři, dokud se zase nevrátila k autu. Cestou domů se radši snažila nepřemýšlet. Prostě tam zajede a udělá si test. Radši dvakrát. A když vyjde negativní, jak jinak taky, schová obaly do smetí, aby se nikdo nedověděl o jejím záchvatu paniky.

Nemohla být znova těhotná. To bylo absolutně vyloučené.

Zaparkovala a ujistila se, že jsou krabičky zasunuté hluboko v nákupu. Ale stačily dva kroky v hale a David přiběhl, jako by ji cítil na dálku.

„Ahoj, zlato, chceš s tím pomoci?“

„Ne.“ Přitiskla si tašky k hrudi jako zlatý poklad. „Ne,“ opakovala už klidněji, „jen to zanesu nahoru. A musím čurat, jestli ti to nevadí.“

„Nevadí. To se mi taky často stává.“

Protože věděla, že na něj zbytečně vyjela, pohladila ho po tváři. „Promiň, mám blbou náladu.“

„To se mi taky stává často.“ Vytáhl z kapsy tubu větrových bonbonů a vymáčkl jeden s třešňovou příchutí. „Otevři pusu.“

Usmála se a poslechla.

„Uvidíme, jestli ti to osladí život,“ řekl, když jí bonbon vhodil do pusy. „Mám o tebe prostě strach.“

„Já vím. Jestli se nevrátím do patnácti minut, můžeš povolat armádu, ano?“

„Dobře.“

Spěchala do patra a hodila tašky s nákupem na postel. Proboha, zapomněla na plenky. Proklela se, popadla oba těhotenské testy a vrazila do koupelny.

Na okamžik dostala strach, že se jí nebude chtít čurat. Při její smůle. Donutila se ke klidu a několikrát se zhluboka nadechla. Přidala i modlitbu.

O chvíli později, stále se sladkou chutí třešní na jazyku, zírала na proužek, kde jasně vystupoval nápis TĚHOTNÁ.

„Ne.“ Stiskla proužek a zatřepala s ním, jako by šlo o teploměr a dal se sklepat zase k normálu. „Ne, ne, ne, ne! Co to je? Co jsi zač?“ zadívala se dolů a klepla se mírně pěstí pod pupík. „Nějaký magnet na sperma?“

Přemoženě usedla na víko toalety a zabořila tvář do dlaní.

Radši by zalezla do skříňky pod dřezem, schoulila se ve tmě na celých příštích devět měsíců, ale neměla čas se dlouho litovat. Opláchla si tvář studenou vodou, aby vymazala známky pláče.

„No jo, pláč ti asi pomůže,“ plísnila se. „Tím se asi něco změní. Pak se určitě podíváš na test a bude tam napsáno: To nic, Hayley, ty nejsi těhotná. Nemuselas tady sedět na záchodě a deset minut brečet jako idiot.“

Popotáhla, aby potlačila další nával slz a zadívala se do zrcadla. „Hrála sis, teď plat'. Porad' si s tím.“

Rychlý make-up trochu pomohl. Ale sluneční brýle, které našla v kabelce, o něco víc.

Krabičky od testů schovala pod prádlo do zásuvky, znejistěla jako narkoman, co schovává drogu.

Když vyšla z pokoje, David už stoupal po schodech.

„Už jsem chtěl splnit úkol.“

Zírала na něho. „Cože?“

„Zavolat armádu, zlato. Trvalo ti to dýl než čtvrt hodiny.“

„Promiň. Musela jsem... Promiň.“

Usmál se a chtěl to přejít, ale pak zavrtěl hlavou. „Ne ne, nesnaž se předstírat, že jsi neplakala. Co se děje?“

„Nemůžu.“ I při tom jednom slově se jí zlomil hlas. „Přišla bych pozdě do práce.“

„A svět by se točil dál. Pěkně si tady sedni do mé kanceláře,“ stáhl ji vedle sebe na schody, „a pověz strýčkovi, co máš za problém.“

„Já nemám problém. Já jsem v maléru.“ Nechtěla to říkat jemu ani nikomu jinému, dokud si všechno nepromýšlí. Na pár dní by schovala hlavu do písku. Jenže on ji vzal kolem ramen a přitiskl k sobě, a tak jí ta slova sama vyskočila z úst.

„Jsem těhotná.“

„Ó.“ Hladil ji nahoru a dolů po paži. Hm, to je něco, co moje tajná zásoba čokolády nespraví.“

Obrátila se k němu a zabořila mu tvář do ramene. „Jsem něco jako plodná bomba, Davide. Co budu dělat? Proboha, co si jen počnu?“

„Uděláš, co je správné. Už to víš jistě?“

Popotáhla, zvedla se ze schodů a vytáhla z kapsy proužek papíru. „Co je tam napsáno?“

„Hmm, že orel přistál.“ Jemně jí zvedl bradu. „A jak se cítíš?“

„Blbě, vyděšeně. Hloupě. Jsem tak pitomá. Měli jsme ochranu, Davide. Nechováme se jako párek nadržených teenagerů někde na zadním sedadle. Musím mít prostě nějaká obří vajíčka, co kašlou na všechny překážky a prostě to sperma vcucnou.“

Zasmál se, ale pak ji znovu stiskl v náruči. „Promiň, já vím, že ti to nepřipadá legrační. Tak se zkus uklidnit a podívat se na to svrchu. Miluješ Harpera?“

„Jistě, ale...“

„A on miluje tebe.“

„Ano, jenže... Davide, právě jsme spolu začali chodit. Milovat se a být spolu. Možná jsem si někdy představila, jaké by to bylo později. Ale ještě jsme budoucnost neplánovali. Ani o ní nemluvili.“

„Tak to přijde o něco dřív. Promluvíte si teď.“

„Každý chlap se přece musí cítit v pasti, když za ním ženská přijde, že je těhotná.“

„Chceš s tím snad pomoci?“

„O to nejde.“

„Hayley.“ Odtáhl se a srazil jí brýle na špičku nosu, aby jí viděl do očí. „Jasně že jde. U Lily jsi udělala to, cos považovala za správné pro všechny. Já osobně si myslím, že to správné bylo, ale rozhodně ses zachovala statečně. Teď zase seber odvahu a udělej, co je správné. Řekni to Harperovi.“

„Já nevím jak. Je mi zle, když na to pomyslím.“

„Pak ho možná miluješ, ale nevěříš na sto procent, že je to správný chlap.“

„Věřím, v tom je ta potíž.“ Zírala na proužek a na slovo v jeho výřezu tak dlouho, až jí křičelo v hlavě. „On necouvne. Ale jak poznám, jestli proto, že mě miluje, nebo proto, že cítí zodpovědnost?“

David se naklonil a políbil ji na spánek. „Protože to poznáš.“

Znělo to dobře. Rozumně, logicky a dospěle. Ale nijak jí to neulehčilo, k čemu se musela odhodlat.

Kéž by to mohla odložit a na pár dní na všechno zapomenout. Třeba i předstírat, že to samo pomine. Ale to bylo hloupé, sobecké a dětinské.

Když dorazila do zahradnictví, zašla do zaměstnanecké koupelny, aby si udělala druhý test. Vypila předtím půl litru vody a ještě otočila kohoutkem, aby měla dobrý vzorek. Zkřížila ještě prsty pro štěstí, ale vynadala si, že je trouba.

I tak se na výsledek nejdřív podívala přimhouřenýma očima.

A nic se nezměnilo.

Pořád těhotná, řekla si. Tentokrát už neplakala ani neproklínala osud. Jen strčila proužek zpět do kapsy a vyšla ven připravená udělat, co je třeba. Říct to Harperovi.

Proč? Proč by to musel vědět? Taky by mohla hned odejít. Sbalit se a zmizet. To dítě je její.

On je bohatý a mocný. Sebere dítě a odkopne ji. Vezme jí syna. Jen pro větší slávu jména Harper ji použije jako věc a pak ukradne to, co v ní vyrostlo.

On nemá právo na to, co je její. Na to, co v sobě nosí.

„Hayley.“

„Co?“ Trhla sebou jako zloděj a zamrkala na Stellu. Stála mezi stínomilnými rostlinami, zelenými jako Irsko samo, desítky metrů od dveří koupelny.

Jak dlouho tady stojí zabraná do myšlenek, které nejsou její?
„Jsi v pořádku?“

„Jen trochu unavená.“ Zhluboka se nadechla. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“

„To nevadí.“

„Nahradím si to. Ale potřebovala bych... si promluvit s Harperem. Než se pustím do práce, musím za ním.“

„Je v množírně. Chtěl vědět, kdy dorazíš. Hayley, nechceš mi říct, co se stalo?“

„Nejdřív musím mluvit s Harperem.“ Než ztratí odvahu nebo se zcvokne.

Spěchala pryč, rychle procházela mezi stoly, pak po asfaltové cestě a kolem skleníků. Obchody se začínaly hýbat, všimla si, protože letní vedro polevilo. Lidi už přemýšleli o podzimním sázení. Stelliny kluci se vrátí do školy a dny se budou krátit. Svět se nezastaví jen proto, že ona je právě v krizi. Před množírnou zaváhala, zaražená z toho, že její hlava – ještě před chvílí plná myšlenek – se teď docela vyprázdnila. Musela udělat jen jediné, a sice vejít dovnitř. Bylo tam teplo a hrála hudba. Tak moc se to k němu hodilo – tolik rostlin v různých fázích vývoje a vůně půdy a zeleně. Skladbu s flétnami a harfou nedokázala určit. Ale bylo jí jasné, že ve sluchátkách bude mít něco docela jiného.

Stál až na druhém konci místnosti a jí to připadalo jako nejdelší chůze v životě, i když ji zahlédl a usmál se.

„Hele, právě tebe jsem chtěl vidět.“ Jednou rukou ji zval blíž a druhou si stáhl sluchátka. „Pojď se kouknout.“

„Na co?“

„Na naše děťátka.“

Protože se otočil k rostlinám, nevšiml si, jak sebou trhla. „Přesně podle harmonogramu,“ pokračoval. „Vajíčka už se nadouvají.“

„To nejsou jediná,“ zamumlala, ale přešla o kus dál a prohlížela si rostliny, které před pár týdny naočkovali.

„Vidiš? Lusky se semínky už se rýsují. Ještě tak tři čtyři týdny a budou zralá. Vrchol pukne, sebereme semínka a zasejeme je do květináčů. Necháme je stát venku. A na jaře nám začnou klíčit. Až budou mít tak deset centimetrů, přesadíme je na záhon.“

Nesnažila se nic oddalovat hovory o společné práci. Jen chtěla... být zdvořilá. „A pak?“

„Květy obyčejně přijdou až druhou sezónu. Pak je budeme studovat, zaznamenávat rozdíly, podobnosti a charakteristiky. A taky doufat, že aspoň jedna – ale vsadím se, že víc – bude miniatura výrazně růžové barvy s trochou červené. Když to vyjde, budeme mít Hayleyinu Lily.“

„A když ne?“

„Pesimismus není zahradníkův přítel, ale když ne, vyrostе něco stejně zajímavého. A zkusíme to znova. Takže mě napadlo, že bys se mnou možná chtěla vypěstovat růži pro mamku.“

„Hm...“ Kdyby to byla holčička, mohli by ji pojmenovat Rose? „To by bylo hezké. A od tebe milé.“

„No, je to Mitchův nápad, jenže on by nevypěstoval ani trávu. Chce, abych zkusil černou. Nikdo nikdy nevypěstoval skutečně černou růži, ale myslím, že si s tím můžeme pohrát a uvidíme, co nám vyjde. Je právě nejvhodnější čas – taky se to tu musí vytříit, vydezinfikovat, vyvětrat a vysušit. Hygiena je v téhle práci důležitá a růže jsou choulostivé. Taky zaberou víc času, ale bude to zábava.“

Tvářil se tak nadšeně, napadlo ji, při představě, že dá vzniknout něčemu novému. Jak se asi bude tvářit, až mu řekne, že už se jim to povedlo?

„Až to uděláš, začneš vybírat rodiče – pylovou a semennou rostlinu. Záměrně podle specifických vlastností.“

Její modré a jeho hnědé oči. Jeho trpělivost, její vznětlivost. Co z toho asi vyjde?

„Ano. Snažíme se je zkřížit a vytvořit něco s nejlepšími – nebo aspoň žádanými – vlastnostmi obou.“

Jeho vztek, její tvrdohlavost. Ach bože. „U lidí to tak nefunguje.“

„Hmm.“ Obrátil se k počítači a zanesl tam údaje. „Ne, asi ne.“

„A u lidí se to taky vždycky tak neplánuje. Myslím jako, že se sejdou a řeknou si, pojďme hybridizovat.“

Zasmál se přes rameno. „No, to jsem na žádnou holku v baru ještě nevyzkoušel. Měl bych si to zapsat. Jenže je to zbytečné, protože holku už mám.“

„Na mě jsi to taky nezkusil,“ řekla. „Takže hybridizace je vytvoření něčeho nového, samostatného. Nejen hra a zábava.“

„Hm. Hele, už jsem ti ukázal tu kalinu? Byly problémy s výhony, ale myslím, že už jde dobře.“

„Harpere.“ Slzy se jí znovu tlačily do očí. „Harpere, je mi to líto.“

„To nic,“ řekl nepřítomně. „S rozrůstáním si umím poradit.“

„Jsem těhotná.“

A je to, pomyslela si. Řekla to. Jasně a rychle, jako když z rány strhneš obvaz.

„Cos říkala?“ Přestal psát a pomalu se otočil na stoličce.

Nevěděla, jak si jeho výraz vyložit. Možná proto, že měl oči zamžené a jakoby napůl slepé. Ani tón jeho hlasu nerozlišila, zvlášť když jí tak hučelo v uších.

„Měla jsem to poznat. Měla. Byla jsem tak unavená a nedostala jsem to – zapomněla jsem na to – a bylo mi často špatně a měnila se mi nálada. Myslela jsem... Nemyslela jsem. Že za to snad může Amélie. Nedala jsem si to dohromady. Promiň.“

To všechno ze sebe vysypala takovou rychlostí, že si skoro sama nerozuměla. Ztichla, teprve když zvedl ruku.

„Těhotná. Tys řekla, že jsi těhotná?“

„Bože, copak ti to musím hláskovat?“ Netušila, jestli křičet nebo brečet, a tak vyškubla test z kapsy. „Tady si to přečti: T-Ě-H-O-T...“

„Moment.“ Vzal si od ní papírek a zíral na něj. „Kdys to zjistila?“

„Dneska, právě teď. Byla jsem ve Wal-Martu pro pár věcí. Zapomněla jsem na plenky a koupila jsem si řasenku. Co jsem to za matku, vid’?“

„Tiše.“ Vstal, vzal ji za ramena a posadil na stoličku. „A jsi v pořádku? Nic tě nebolí nebo tak?“

„Jistěže mě nic nebolí. Prokristapána.“

„Hele, nepouštěj se do mě.“ Podrbal se vzadu na krku a prohlížel si ji. Asi jako rostlinu v některé fázi růstu, napadlo ji.

„Zažívám to poprvé. Jak moc jsi těhotná?“

„Úplně.“

„Kruci, Hayley. Myslím, jak dlouho?“

„Asi tak šest týdnů. Pět nebo šest.“

„A jak je to teď velké?“

Prohrábla si vlasy. „Nevím. Snad jako zrníčko rýže.“

„Wow.“ Zíral jí na břicho a pak na něj položil ruku. „Wow. A kdy se začne hýbat? Kdy mu narostou prstíčky?“

„Harpere, mohl by ses soustředit?“

„Já o těchhle věcech nic nevím a chci vědět. Musíš asi zajít k doktorovi, ne?“ Popadl ji za ruku. „Jdeme hned.“

„Já nepotřebuju hned chodit k doktorovi. Harpere, co budeme dělat?“

„Jak to myslíš, co budeme dělat? Budeme mít dítě. Pane na nebi!“ Zvedl ji rovnou ze stoličky a hned půl metru nad zem. Obrátil k ní obličej a měl ho rozzářený úsměvem. „My budeme mít děťátko.“

Musela se mu opřít o ramena. „Ty se nezlobíš.“

„Proč bych měl?“

Teď se jí teprve zatočila hlava, přemohly ji city a otrásl to s ní. „Protože, protože.“

Pomalují zase posadil. Teď promluvil opatrně a chladněji. „Ty to dítě nechceš.“

„Já nevím. Jak mám vědět, co chci a co si myslím. Jak vůbec můžu myslet?“

„Tak těhotenství ovlivňuje i mozek? Zajímavé.“

„Já...“

„Fajn, tak to promyslím já. Zajdeš k doktorovi, abychom věděli, že je tam všechno v pořádku. Pak se vezmeme a příští jaro budeme mít miminko.“

„Vezmeme? Harpere, lidi se nemají brát jen proto, že...“

I když se opřel o pracovní stůl, pořád ji vnímal. „V mém světě, kde je nebe modré, se lidi, co se milují a čekají dítě, berou pořád. Možná je to o něco dřív, než jsme naplánovali, ale taková zpráva má přece váhu.“

„On existuje nějaký plán?“

„Já ho mám.“ Jemně jí strčil vlasy za uši a pak ji zatahal za jejich konečky. „Chci tě a ty to víš. Chci to dítě. Takže to uděláme, jak se to má, a hotovo.“

„Ty mně chceš nařídít, abych si tě vzala?“

„Chtěl jsem tě někdy v blízké budoucnosti přemluvit, abys to udělala. Ale jelikož tohle mění situaci – a těhotenství ti brání přemýšlet – uděláme to, jak jsem řekl.“

„Ty nejsi ani rozčilený?“

„Ne.“ Zarazil se a zamyslel. „Trochu vyděšený a hodně užaslý. Páni, Lily bude mít radost. Malý brácha nebo ségra, které by mohla mučit. Počkej, až povím bráchům, že budou strejdové. A až řeknu mámě, že bude...“

„Babička,“ doplnila Hayley a přikývla, záškodnický potěšená, že se zatvářil pochybovačně. „Jak myslíš, že to asi vezme?“

„Na to se jí asi budeme muset zeptat.“

„Já nemůžu... já to prostě nějak nemůžu pochopit.“ Přitiskla si obě zápěstí ke spánkům, jako by chtěla zastavit roztočenou hlavu. „Ani nevím, jak se cítím.“ Spustila ruce do klína a zadívala se na něho. „Harpere, nemyslíš, že děláme chybu?“

„Naše dítě není chyba.“ Přitáhl ji k sobě a cítil, jak se ji dech zadrhl, když bojovala se slzami. „Ale sakra pořádný překvapení.“

18

Po zbytek dne chodil jako omámený. Musel toho tolik promyslet, zvážit a naplánovat. První kroky mu byly jasné, asi jako první kroky při roubování.

Dovezou Hayley k lékaři a nechají ji i dítě vyšetřit. Začne studovat dětskou a těhotenskou literaturu, aby pochopil celý ten proces a uměl si líp představit, co se tam děje.

Vezmou se, jak nejdřív to půjde, ale zase ne tak brzy, aby to nebylo uspěchané, chladné a praktické. Nepřál si to kvůli Hayley, a když na to pomyslel, ani kvůli sobě.

Rád by měl svatbu v Harperově domě. V zahradě, kterou pomáhal udržovat, ve stínu domu, kde vyrostl. Tam chtěl dát svůj slib Hayley, a vlastně i Lily a novému děťátku, které ještě nebylo větší než zrnko rýže.

Tohle chtěl a k tomuhle nějak směřoval celý život. Přestože o tom zatím neuvažoval, náhle to věděl stejně jistě, jako že se jmenuje Harper.

Hayley a Lily se přestěhují do jeho domku. Promluví si s matkou, že by ho rozšířil, aby byl prostornější, a přitom se zachoval jeho tradiční styl.

Víc prostoru pro jejich děti, pomyslel si, aby také mohly vyrůstat v Harperově domě, v jeho zahradách, lese, s jeho historií, která jim bude patřit stejně jako jemu.

To všechno si uměl představit, to všechno viděl. Co si neuměl představit, bylo dítě, které pomohl zplodit.

Zrnko rýže? Jak může mít něco tak maličkého takovou váhu? A už teď být tolik milováno?

Ale jednu věc musí udělat dřív než všechny ostatní.

Matku našel na zahradě, jak přidává nové astry a chryzantémy do jednoho ze záhonů.

Měla tenké bavlněné rukavice, umazané od různé práce. Tříčtvrteční kalhoty modré barvy, už potřísněné zelenými a hnědými skvrnami. Byla bosá a na cestě ležely plátěné pantofle, ze kterých se vyzula, než zaklekla u záhonu.

Jako dítě věřil, že je matka neporazitelná, skoro nadpřirozená bytost. Věděla o všem, ať si to přál, nebo ne. Uměla odpovédět na většinu otázek, uměla obejmout a taky občas seřezat, což doteď nepřestal zpochybňovat.

Ale především tu pro něho vždycky byla, v dobrých časech, ve zlých i ve všech ostatních.

Ted' by měla být řada na něm.

Zaklonila hlavu, když přicházel, a nepřítomně si otřela rukou čelo. Překvapilo ho, jak je krásná, s tím kloboukem naraženým do očí a vyrovnanou tváří.

„Měla jsem fajn den,“ řekla. „Tak jsem si ho chtěla prodloužit vylepšováním záhonů. Dneska v noci bude pršet.“

„Jo.“ Automaticky pohlédl na oblohu. „Doufám, že přijde pořádný slejvák.“

„Snad tě nahoře slyší.“ Mhouřila oči ve slunci a pozorovala Harpera. „Pane, ty se ale tváříš vážně. Pojd' si ke mně sednout, než si vykrotím krk.“

Dřepl si. „Potřebuju s tebou mluvit.“

„To tak bývá, když se takhle tváříš.“

„Hayley je těhotná.“

„No.“ Velmi pomalu odložila ostrou lopatku. „Hm, hm, Hm.“

„Zjistila to dneska. Prý to je asi šest týdnů. Má příznaky – snad se tomu tak říká – kromě toho, co se děje kolem.“

„Už mi to dochází. Je v pořádku?“

„Jen trochu rozčilená a nejspíš i vyděšená.“

Natáhla ruku, sundala mu sluneční brýle a zadívala se mu do očí. „A co ty?“

„Snažím se to vstřebat. Já ji miluju, mami.“

„Já vím. A jsi šťastný, Harpere?“

„Jsem spoustu věcí. Šťastný taky. Mám dojem, že takhle sis to nepředstavovala.“

„Harpere, nezáleží na tom, co jsem si já představovala.“ Opatrně vybrala modrou astru a vložila ji do předem připravené jamky. Během řeči ji zasadila a upěchovala hlínu. „Záleží na tom, co chcete vy dva. A také na té malé holčičce a na dítěti, které se narodí.“

„Chci Lily jako svoji. Chci si Hayley vzít a Lily legálně uznat. A taky chci to další dítě. Já vím, že to možná vypadá, jako bych upustil tabletu do vody – instantní rodina, ale... Neplač. Prosím, neplač.“

„Mám právo trochu brečet, když mi nejstarší syn řekne, že ze mě udělá babičku. Kruci, mám právo na pár slz. Sakryš, kde mám šátek?“

Vytáhl jí ho ze zadní kapsy.

„Musím si na chvíli pořádně sednout.“ Plácla sebou na zadek, otřela si oči a vysmrkala se. „Člověk ví, že to jednou přijde. Už od chvíle, kdy dítě chová v náruči, chápeš? Není to první myšlenka, je to spíš podvědomé, takové to vědomí, že se klubko odvíjí dál. Životní cykly. Ženy to chápou. A zahradníci taky, Harpere.“

Rozpráhla náruč. „Ty budeš tat'ka.“

„Jo.“ Protože vždycky mohl, zabořil jí tvář do pevného krku.

„A já zas babička. Dvě mouchy jednou ranou.“ Odtáhla se a políbila ho na tváře. „Tu malou mám moc ráda. Ta už jako by byla naše. Chci, abyste s Hayley věděli, že to tak cítím. Jsem šťastná s vámi. I když jsi to zařídil tak, že se nám dítě narodí uprostřed hlavní sezóny.“

„Jejda, to mě nenapadlo.“

„Odpouštím ti.“ Zasmála se a pak si stáhla rukavice, aby ho mohla vzít za ruce. „Už jsi ji požádal o ruku?“

„Tak trochu. Spíš jsem jí řekl, že bude svatba. A nedívej se na mě tak.“

Nechala povytažené obočí a chladně si ho měřila. „Zasloužíš si takový pohled.“

„Já už to nějak zařídím.“ Podíval se na jejich spojené ruce a pak ji jednu po druhé políbil. „Mám tě rád, mami. Nastavila jsi laťku hodně vysoko.“

„Jak to myslíš?“

Zadíval se jí do očí. „Nemohl bych si přivést nikoho, koho bych miloval a respektoval míň než tebe.“

Oči se jí znovu zalily. „Za chvíli mi ten šátek nebude stačit.“

„Dám jí to nejlepší, co budu moci. Ale pro začátek bych potřeboval babiččiny prstýnky. Snubní prsteny babičky Harperové. Jednou jsi řekla, že až se budu ženit...“

„To je můj kluk.“ S mírným úsměvem ho políbila. „To je správný chlap, kterého jsem vychovala. Najdu je.“

Jedna z dalších věcí, které si neuměl představit, byla jak žádat ženu o ruku. Tu jedinou ženu. U stylové večeře se svíčkami? Na pohodovém pikniku? Nebo jí nechat napsat VEZMEŠ SI MĚ? na světelném panelu při baseballovém zápase?

Není to hrůza?

Nejlepší bude místo a způsob, které jim oběma nejvíc vyhovuje.

A tak ji vzal za setmění na procházku zahradou.

„Není správné, aby mamka zase hlídala Lily. Jsem těhotná, ne postižená.“

„Chtěla ji hlídat. A já s tebou potřeboval být chvílku o samotě. Ne, nezačínej. Bože, já už umím uhodnout, co si myslíš. Jsem do Lily blázen a nebudu ti pořád opakovat, co je naprosto jasné.“

„Já vím, že jsi. Jen si na to všechno nějak nemůžu zvyknout. Neskáču přece z postele do postele, a podívej, jsem v tom už podruhé.“

„Ne, teď je to jiné. Tohle je poprvé. Vidíš tu kvetoucí švestku?“

„Poznám je, jen když kvetou.“

„Tuhle.“ Zastavil se a dotkl se jasně zelených lístků. „Tu zasadili rodiče, když jsem se narodil. Zasadíme jednu i pro Lily a jednu pro nové dítě. A vidíš ji? Už jí bude skoro třicet let. Vždycky mi to dělalo dobře, že to je takové moje místo tady. Vytvoříme si spolu i jiná místa, ale začneme tady s tím, co už je.“

Vytáhl z kapsy krabičku, sledoval, jak se její rty zachvěly a rychle mu pohlédla do očí. „Ach bože.“

„Nebudu si klekat na jedno koleno. Nechci se u toho cítit jako pitomec.“

„Mám dojem, že to pokleknutí mělo co dělat se slibem oddanosti. Proto to asi kdysi začali dělat.“

„Budeš muset věřit mému slovu. Chci ten nový život, který vzniká. Nejen to dítě, ale všechno, co je mezi námi. Mezi mnou,

tebou, Lily a miminkem. Chci s tebou ten život prožít. Jsi první ženská, kterou miluju. A budeš poslední.“

„Harpere, ty... ty mi opravdu bereš dech.“

Otevřel krabičku a usmál se, když užasle vytřeštila oči. „Tohle patřilo babičce. Je možná trochu staromódní.“

„Já...“ Musela polknout. „Dala bych přednost výrazu *klasika* nebo *dědictví*. Anebo spíš *júúú*. Harpere, Roz musela...“

„Slíbila mi ho. Dala mi ho, abych ho dal ženě, se kterou chci žít. Chci, abys ho nosila. Vezmi si mě, Hayley.“

„Je krásný, Harpere. A ty taky.“

„Ještě jsem neskončil.“

„Ach,“ nervózně se zasmála, „neumím si představit, že by toho bylo víc.“

„Chci, aby sis vzala moje jméno. A Lily taky. Chci to celé, jak má být. Nic míň by mi nestačilo.“

„Víš vůbec, co říkáš?“ Položila mu dlaň na tvář. „A co děláš?“

„Přesně. A radši mi rychle odpověz, protože bych nerad zkazil romantickou chvíli, až tě budu muset přeprat a násilím ti ten prsten navlíknout.“

„Tak daleko to nedojde.“ Zavřela na chvíli oči a pomyslela na kvetoucí švestky a na předchozí generace a tradice. „Věděla jsem, že mě požádáš o ruku, až ti řeknu, že jsem těhotná. Jsi tak vychovaný, aby ses zachoval správně. Je to úctyhodné.“

„Tohle není...“

„Ty sis řekl svoje,“ dodala ostřeji, „takže teď já. Věděla jsem, že to uděláš, a proto mi z toho nebylo dobře, že pak nebudu mít jistotu, jestli si mě nechceš vzít jen proto, že to musíš udělat. Ale já tu jistotu mám. Vezmu si tě, Harpere, a vezmu si tvoje jméno. Já i Lily. A budeme tě milovat celý život.“

Vytáhl prsten z krabičky a navlékl jí ho.

„Je moc velký,“ zašeptal, když jí líbal ruku.

„Ale už ti ho nevrátím.“

Sevřel jí ruku v dlani, aby prsten nespadl. „Jen na chvílku, než ho dám upravit.“

Přikývla a pak rozpráhla náruč. „Miluju tě. Miluju tě, miluju.“

Se smíchem jí zvrátil hlavu dozadu, aby ji políbil. „Doufal jsem, že to řekneš.“

Cítla se trochu nesvá, když se s Harperem vraceli oznámit to Roz a Mitchovi a dát si šampaňské, co přichystal David. Měla dovoleno jen půl skleničky a musela s tím vystačit na oba přípitky.

Jeden na zasnoubení a druhý na dítě.

Roz ji sevřela v náruči a zašeptala jí do ucha: „My dvě si musíme promluvit. Brzy.“

„Asi jo.“

„Co třeba hned? Harpere, odvedu si tvou dívku na pár minut. Musím jí něco ukázat.“

Nečekala na odpověď, zahákla se do Hayley a vedla ji z místnosti a pak ke schodišti.

„Už jsi přemýšlela o tom, jakou svatbu bys chtěla?“

„Já... ne. Je toho na mě tolik.“

„To jistě.“

„Harper... on říkal něco o tom, že by ji chtěl mít tady.“

„Doufala jsem, že to řekne. Mohli bychom využít sál, pokud by sis přála něco slavnostního. Nebo zahradu a terasy, kdyby to mělo být intimnější. Promluvte si a dejte mi vědět. Nemůžu se dočkat, až začnu zařizovat, ale protože mám na všechno svůj názor, musíš mě hlídat jako jestřáb.“

„Takže se nezlobíš?“

„Překvapuje mě, že tě to napadlo.“

„Vždyť se ti vtírám do rodiny,“ řekla Hayley cestou po schodech. „A nějak mi to nejde.“

„Protože už tady máš svoje místo. A já zase svoje.“ Zabočila do svého křídla.

„Neotěhotněla jsem schválně.“

Přede dveřmi do ložnice se Roz zarazila a pohlédla Hayley do plovoucích očí. „Tohle ti leží v hlavě? Že bych si myslela, že jsi vypočítavá?“

„Ne, ne tak docela. Ale hodně lidí to napadne.“

„Ještěže nejsem hodně lidí. Spíš umím dobře posoudit charakter člověka, až na jedno klopýtnutí v mém barvitém životě. Kdybych si o tobě myslela něco špatného, Hayley, nežila bys tu s námi.“

„Myslela jsem... když jsi řekla, že si musíme promluvit...“

„Tak to by myslím stačilo.“ Roz přešla k posteli, kde stála krabice. Otevřela ji a vytáhla cosi podobného modrému oblaku.

„Tohle byla Harperova příkrývka, kterou jsem ušila, když se narodil. Vyrobila jsem jednu pro každého syna a patří k těm věcem, co schovávám, abych je předala dál. Jestli se narodí holka, nejspíš jí dáš něco po Lily, něco trochu víc holčičího. Ale jestli to bude kluk, doufám, že využiješ tohle. Rozhodně by sis to teď měla vzít.“

„Je krásná.“

Roz si ji ještě na chvíli přidržela na tváři. „Ano, je. Harper je taky láska mého života. Nic si nepřeju víc, než aby byl šťastný. As tebou je. To pro mě moc znamená.“

„Budu mu dobrou ženou.“

„To teda radši buď. Nesedneme si teď, abychom si trochu poplakaly?“

„Ach ano, to by bylo fajn.“

Ležela vedle něho ve tmě a naslouchala stálému bubnování deště.

„Nechápu, jak můžu být tak šťastná a tak vystrašená zároveň.“

„Cítím to taky tak.“

„Dneska ráno jsem měla pocit, jako by se mi všechno sesypalo na hlavu, jako když spadne knihovna a každá kniha tě ještě hranou praští do hlavy. A teď se ukázalo, že to byly květiny a jsem až po uši v měkkých plátcích a jejich vůni.“

Vzal ji za levou ruku, kde si neustále jezdila palcem po prsteníčku. Prsten ležel v krabičce na prádelníku. „Hned zítra ho zanesu ke klenotníkovi.“

„Nevím, jestli se můžu provdat za někoho, kdo mi čte myšlenky.“ Obrátila se k němu a odhodila vlasy z tváře. „Ale já teď zase čtu tvoje. Myslíš na něco, jako je tohle.“

Sklonila se a políbila ho.

Měkce a jemně, tak se s ním cítila. Krásně a uvolněně. A hlavně, cítila se milovaná. Ať ji cokoli zkalí mysl a cokoli se připlíží nocí, mohla se ho držet a prožít s ním takovýhle okamžik.

Být v bezpečí a svádět.

Mohla mu věřit jako teď, kdy jejich těla hřála a rty vláčněly. Cítila se silná, když zakousla jeho chuť na jazyku.

Pohybovali se, pomalu a hladce, zatímco déšť melodicky bubnoval do kamenné dlažby na terase. I její srdce tak bušilo. V radostném očekávání. Už ho znala tak dobře. Přítele a partnera, teď i milence. A brzy manžela.

Přemožená city se o něho opřela tváří. „Miluju tě, Harpere. Mám dojem, jako bych tě milovala odjakživa a navždycky.“

„Věčnost máme pořád před sebou.“

Pohládl ji bříšky prstů po tvářích, po spáncích a ve vlasech. V přítmí rozeznával tvar jejího těla a lesk očí. V záblescích z venku byly čarodějné a záhadné, ale především jeho. Mohl se na ni podívat a uviděl dlouhou linku budoucnosti. Dotkl se jí a okusil prostou krásu přítomné chvíle.

Ochutnal její rty, kůži, dlouhé hrdlo, jemnou křivku ňadra. Její srdce pod ním bilo pravidelně jako déšť. A zrychlilo, když se zmocnil jejích úst.

Pomalů, vedený jejími vzdechy, po ní bloudil rty a dlaněmi. Štíhlý trup, tak bílý a jemný v přítmí, ale škubání svalů a chvění mu prozradilo, že je vzrušená.

Pak se něžně dotkl rty jejího břicha a na chvíli si tam položil hlavu, aby mohl žasnout nad tím, co v ní roste. Pohládla ho po vlasech.

„Jeho prostřední jméno bude Harper,“ zašeptala. „Ať je to holka nebo kluk, je důležité, aby se jméno Harper předalo dál.“

Natočil hlavu, aby ještě jednou políbil místo nad jejich dítětem. „A co třeba Cletis? Cletis Harper Ashbyová.“

Přiměl se nezkřivit rty na její kůži, když její ruce ztuhly. „To je vtip, že?“

„Malá Cletis nebo Hermiona, pokud to bude holka. Hermion je dneska tak málo.“

Prolíbal si cestu vzhůru k jejím rtům a zastavil se nad nimi.

„Budeš litovat, jestli se do některého z těch jmen zamiluju a budu na něm trvat. To už pak nebude tak legrační, vid’?“

„Nebo možná Clemm.“ Jemně ji líbnul na oba koutky úst.
„Nebo Gertruda.“

Zapíchla mu prst do žeber. „Vypadá to, že se musím postarat, abych křestní list vyplňovala já. Zvlášť když uvažuji, že zůstaneme u květinových jmen. Begonia je zatím můj favorit.“

„A co když to bude holka?“

Popadla ho za uši, zatáhla, ale pak se poddala smíchu.

A smála se dál, když do ní vklouzl.

Byla v teple, spokojená a stulená po jeho boku, když se propadala do spánku. Déšť jí připomínal hudbu, ukolébavku provázející lidi do snů.

Představovala si, jak k němu přichází v dlouhých, třpytivě bílých šatech a v ohbí lokte drží jako dítě výrazně červené lilie. On na ni čeká, aby ji vzal za ruku a pak jí dal slib. Dají si slib, který znamená, že je to navždycky.

Dokud vás smrt nerozdělí.

Ne. Pohnula se, jak se jí srdce zachvělo. V den své svatby nechce žádné zmínky o smrti. A žádné sliby s ní spojené.

Smrt znamenala stín a stín zakrýval slunce.

Prázdné sliby. Naučená slova, která nikdo nehodlá dodržovat. Mraky přes slunce, déšť, měnící její bílou košili v ušpiněnou šed’.

Byla zima a sychravo. Jen v ní planul žár. Nenávist byla pec a vztek oheň.

Jak divné a neskutečné, že se cítí tak živá, konečně tak divoce živá.

Setmělý dům. Jako hrob. Všichni jsou tam mrtví. Jen její dítě žije a bude žít navždycky. Nekonečně. Ona a její syn budou žít navěky a spolu až do konce dní, zatímco ostatní dávno shnijí.

Tohle je její pomsta. Její jediný úkol. Ona dala život. Vyrostl v jejím těle a pak ho vytlačila v bolestech podobných šílenství. Nenechá si ho ukrást. Nechá si ho. Vejde do toho domu se svým synem. To ona se stane skutečnou paní Harperova domu. Po téhle

noci už je s Jamesem nic nerozdělí. Kráčela dál a déšť ji zmácel. Prozpěvovala si, zatímco lem mokré košile rousala v blátě.

Za jasných dnů si budou hrát v zahradě. A on se bude smát. Květiny, zpěv ptáků a jen oni dva. Čaj a koláčky, ano, koláčky pro jejího drahého hocha. Už brzy, brzičko, věčné jaro jen pro ně. Procházela deštěm a brodila se mlhou. Chvillemi měla dojem, že slyší nějaké zvuky – hlasy, smích, pláč, křik.

Občas zachytila koutkem oka pohyb. Hrající si děti, starou ženu spící v křesle, mladíka sázejícího květiny. Ale ti nebyli z jejího světa, ze světa, který hledala. V tom jejím světě z nich zbydou pouhé stíny. Šla po stezkách nebo přes zimní záhony. Měla bosé, špinavé nohy a šílené oči.

Zahlédla obrysy stájí. Tam by našla to, co potřebuje, ale také všechny ostatní. Sluhy, podkoní a špinavé štolby.

Místo toho si klepla prstem o rty, jako by se chtěla ztišit, ale z úst jí unikl smích. Možná by ty stáje mohla podpálit, založit oheň, který by vzplál vysoko k nebi. Hm, jak by koně pak ržáli a muži utíkali. Příjemný žár uprostřed ledové noci. Měla pocit, že by mohla zažehnout oheň myšlenkou. S tou představou se otočila k Harperovu domu. Mohla by ho spálit na popel. Každá místnost by vzplála mocným žárem. A on velký Reginald Harper a všichni, co ji zradili, by zhynuli v pekle, které rozpoutala ona.

Jenom dítě ne. Ne, ne, dítě ne. Přitiskla si dlaně k ústům, aby tu myšlenku zaplašila. S jejím synem to bude jinak. Ten musí jít s ní. Být s ní.

Blížila se k domku na kočáry. Ze zmáčených vlasů jí do tváře kapala voda, ale šla beze spěchu dál.

Žádné zámky, pomyslela si u širokých vrat. Kdo by se opovážil vstoupit na Harperův pozemek?

Ona se odvážila.

Vrata zavržala, když je otvírala. I v příšeří zahlédla nablýskané kočáry. Žádná obyčejná vozidla pro velkého pána. Jen luxusními kočáry se vozil on, jeho zákonitá děvka, nanicovaté dcery, ať už vyrazili kamkoli.

Zatímco matka jeho syna, stvořitelka života, jezdila v ukradeném voze.

Ale on jí to zaplatí.

Stála v otevřených vratech a trochu se kymácela, jak se její mysl točila v kruzích vzteku, zmatku a hrozivé lásky. Zapomněla, kde je, kdo je a co tam dělá. Pak jí cíl znovu naskočil před očima.

Může riskovat světlo? Odváží se? Musí. V té tmě nic neviděla. Zatím.

Třebaže se jí prsty třásly zimou, když rozsvěcela lampu, necítila nic. Stále ji spaloval vnitřní žár. Usmála se, protože zahlédla stočený provaz.

To bude stačit, to docela dobře postačí.

Nechala lampu rozsvícenou, dveře otevřené a vyšla zpátky do deště.

Když se Harper obrátil a natáhl se k ní, nebyla tam. Ještě v polospánku zašátral rukou dál a čekal na dotyk její kůže.

„Hayley?“ zašeptal a nadzvedl se na lokti. Nejdřív ho napadlo, že odešla za Lily, ale z vysílačky u postele se nic neozývalo.

Dalších pár sekund mu trvalo, než pochopil, co vlastně slyší.

Příliš hlasitý zvuk deště. Rychle se napřímil a viděl, že dveře na terasu jsou otevřené. Skulil se z postele a popadl džíny. „Hayley!“ Natáhl si kalhoty a vyrazil ke dveřím. Skrže tmou a déšť neviděl nic.

Děšť se do něho opřel a srdce se mu stáhlo na ledový úlomek. V panice zašeptal modlitbu, skočil zpět do ložnice a hnal se do Lilyina pokoje. Dítě nerušené spalo. Jeho matka tam nebyla. Vrátil se do ložnice, vzal vysílačku, strčil ji do zadní kapsy a šel Hayley hledat.

Řítil se ze schodů a volal ji. Domek na kočáry, napadlo ho. Vždycky byl přesvědčený, že Amélie šla tehdy právě tam. Tu noc, kdy ji jako dítě viděl v zahradě.

Měla mokrou, zablácenou košili, vzpomínal si v běhu. Jako by procházela deštěm.

K domku trefil i potmě. Každou stezku důvěrně znal. Když viděl, že jsou vstupní dveře dokořán, ulevilo se mu. „Hayley!“ Prudce rozsvítil a vrazil dovnitř. Na podlaze uviděl vlhké, blátivé stopy vedoucí do kuchyně. Poznal, že je dům prázdný, ještě než ji znovu zavolal, než ho s tlukoucím srdcem proběhl a prohledal. Cestou zpět popadl telefon a vytáčet známé číslo. „Mami, Hayley je

pryč. Šla ven a nemůžu ji najít. Ona... Ach můj bože, vidím ji. Je ve třetím patře. Je na terase ve třetím patře.“ Odhodil telefon a hnál se dál.

Neotočila se, když ji volal, ale dál kráčela přes terasu jako přízrak. Harper klouzal po mokrých kamenech a drtil pod nohama květiny, jak si krátil cestu ke schodům přes záhony. V plicích ho pálilo, srdce se svíralo, ale šplhal nahoru. Doběhl do třetího patra, právě když otvírala jedny dveře. Zaváhala, protože uslyšela volání, a pomalu se k němu otočila. Usmála se. „Smrt za život.“

„Ne.“

Odrazil se, popadl ji za paži a strhl z deště dovnitř. „Ne,“ opakoval a pevně ji objal. „Cítíš mě? Víš přece, kdo jsem. A kdo jsi ty. Cítíš mě.“

Stiskl ji pevněji, protože se bránila. Držel ji u sebe v teplé náruči, přestože trhala hlavou a kousala jako vzteklý pes.

„Vezmu si svého syna!“

„Máš dceru. Máš Lily. Lily teď spí. Hayley, zůstaň s námi.“

Pak ji nadzvedl, když se její tělo zhroutilo.

„Je mi zima. Harpere, je mi zima.“

„To bude dobré. Budeš v pořádku.“ Přenesl ji přes sál s nábytkem zakrytým strašidelnými plachtami, zatímco na okna stále bušil déšť.

Než došel ke dveřím, Mitch je otevřel z druhé strany. Krátce na ně pohlédl a pak si vydechl. „Matka šla zkontrolovat Lily. Co se stalo?“

„Ted' ne.“ Harper s třesoucí se Hayley v náruči Mitche obešel. „To probereme později. Ted' se musí osušit a ohřát. Zbytek musí počkat.“

19

Zabalil ji do deky od krku po paty, opřel si ji na posteli zády o sebe a vysoušel jí ručníkem vlasy. „Nepamatuju se, že jsem vstala ani že jsem šla ven.“

„Už je ti tepleji?“

„Jo.“ Až na ledový krunýř kolem kostí. Uvažovala, jestli do takové hloubky zase někdy pronikne teplo. „Netuším, jak dlouho jsem tam venku byla.“

„Už jsi zase zpátky.“

Natáhla se a vzala ho za ruku. On taky potřeboval trochu tepla a útěchy. „Našels mě.“ Vtiskl jí polibek do vlhkých vlasů. „Vždycky tě najdu.“

„A přitom jsi stihl vzít Lilyinu vysílačku.“ To pro ni snad znamenalo ještě víc. „Vzpomněl sis na ni. Nenechals ji o samotě.“

„Hayley.“ Objal ji a přitiskl se k ní tváří. „Ani jednu z vás nenechám o samotě.“ Pak položil dlaň na její břicho. „Ani jednoho z vás. Přisahám.“

„Já vím. Ona takovým slibům nevěří, ani lásce a důvěře. Já ano. Věřím v nás dva a ve všechno, co mám.“ Natočila hlavu, aby ho mohla políbit. „Dřív ne, ale teď ano. Mám všechno, ale ona nic.“

„Ještě pořád k ní cítíš lítost? Po tomhle? I po tom všem?“

„Nevím, co k ní přesně cítím.“ Bylo tak úžasné zaklonit se a spočinout hlavou na jeho silném rameni. „Myslela jsem, že jí rozumím, aspoň trochu. Ocitly jsme se obě v podobné situaci. Myslím těhotenství, nejdřív nechtěné.“

„Ty jí nejsi podobná.“

„Harpere, zkus si na chvíli odmyslet osobnost a pocity. Podívej se na to objektivně, jako to děláš v práci. Obě jsme byly svobodné a těhotné. Nemilovaly jsme otce dítěte a nechtěly jsme měnit život. Pak jsme po dítěti začaly toužit. Různým způsobem, z různých důvodů, ale moc jsme ho chtěly.“

„Různý způsob, různé důvody,“ opakoval. „No dobře, chápu, na povrchu to podobné je.“

Otevřely se dveře a dovnitř vešla Roz s tácem. „Nechci rušit, ale dohlédni na to, aby to vypila, Harpere.“ Položila táč do nohou

postele, pak ji obešla, vzala Hayleyin obličej do dlaní a políbila ji na tvář. „Odpočiň si trochu.“

Harper vzal matku na chvíli za ruku. „Díky, mami.“

„Kdybyste něco potřebovali, zavolejte.“

„Amélie neměla nikoho, kdo by se o ni staral,“ řekla Hayley tiše, když za sebou Roz zavřela. „Nikoho, kdo by o ni stál.“

„A o koho se starala a stála ona? Posedlost není starost,“ dodal, než mohla Hayley promluvit. Odtáhl se, aby jí mohl nalít čaj. „To co se jí stalo, byla bezpochyby hrůza. Ale víš co? V tom jejím smutném příběhu nejsou žádní hrdinové.“

„Měli by být. Každý příběh potřebuje hrdinu. Ale máš pravdu,“ vzala si od něho čaj, „ona nebyla hrdinka. Ani tragická postava jako třeba Julie, jen smutná a zahořklá žena.“

„Vypočítavá,“ dodal. „A šílená.“

„To taky. Ona by ti nikdy nerozuměla. Myslím, že už ji znám dost dobře. Jsem si jistá, že by nerozuměla tvému čestnému srdci. A to je taky moc smutné.“

Přešel ke dveřím na terasu. Pršelo, jak si přál, a mohl se dívat, jak déšť napájí zem.

„Vždycky byla smutná.“ Snažil se pátrat hloub pod svou zlostí a objevil lítost. „Všiml jsem si toho už jako dítě, když mi chodila zpívat do pokoje. Smutná a ztracená. Ale i tak jsem se s ní cítil v bezpečí, jako s člověkem, kterému na tobě záleží. Jistým způsobem jí na mně a mých bratrech záleželo. I to by se mohlo počítat.“

„Pořád jí na tobě záleží. Jen je víc zmatená. Harpere, já si to nepamatuju.“

Odložila hrnek a emoce jí vehnaly slzy do očí. „Jindy jsem viděla, co se děje, aspoň částečně. Nevím, jak to vysvětlit. Tentokrát to bylo popletené a já nevím nic. Nebo ne všechno. Proč šla do toho sálu? Co tam dělala?“

Chtěl říct, aby odpočívala a nepřemýšlela. Ale copak to šlo? Raději tedy přešel k posteli a posadil se vedle ní. „Šla jsi do domku na kočáry. Muselas tam být. Dveře byly otevřené a podle stop jsem poznal, že jsi zašla do kuchyně.“

„Šla tam taky tu noc, co tady zemřela. Musela tady tu noc umřít, nic jiného nedává smysl. Předtím jsme ji přece viděli, jak stojí ve třetím patře na terase, celá mokrá a od bláta. A měla provaz.“

„V domě na kočáry musely být nějaké provazy.“

„Na co by ale potřebovala provaz, když šla pro dítě? Aby svázala chůvu?“

„To si nemyslím.“

„A držela ještě srp.“ Jasně se blýskal, vzpomněla si. Ostrý srp. „Možná chtěla zabít každého, kdo by se jí postavil do cesty. Ale ten provaz? Co by s ním dělala jiného, než někoho svázala?“

Vytřeštila oči a s rachocením odložila hrnek, když pochopila výraz jeho tváře.

„Ach můj bože. Aby zabila sebe? Aby se oběsila? To tě napadlo? Ale proč? Proč by se vydávala až sem? Proč by se vláčela deštěm, aby se oběsila tady v sále?“

„Tehdy byl ve třetím patře dětský pokoj.“

Ta trocha barvy, co se jí vrátila do tváří, zase vyprchala. „Dětský pokoj.“

Ne, pomyslela si při té představě, ona už se asi nikdy nezahřeje.

* * *

Když dřív mívala volno, hodiny neuvěřitelně utíkaly. Mívala tolik práce – nákupy, prádlo, organizace věcí, které se během pracovních dní nakupily, starost o Lily a milión jiných drobných úkolů. Už si ani nepamatovala, co znamená volný čas pro lidi, kteří nepracovali na celý úvazek a neměli na starost malé děti.

Kdo by jí ale věřil, že to dělá ráda?

Jakmile neměla co na práci, cítila se skleslá a neklidná. Jenže když šéf nařídil, že si má vzít volno, nemohla se hádat. Zvlášť když ten šéf byla Rosalind Harperová.

Vykázali ji do Stellina domu na jeden den, a dokonce bez Lily. Nařídili, aby odpočívala, a ona se o to pokoušela. Opravdu. Ale obvyklá radost z četby byla pryč. Ani stoh DVD, co jí připravila Stella, ji nezabavil. A tichý, prázdný dům ji nutil počítat minuty, namísto podřimování.

Nějaký čas strávila procházením místností, které pomáhala vymalovat. Stella s Loganem proměnili dům v domov. Stella využila svůj smysl pro detail a Logan pro prostor. A taky pro kluky, samozřejmě, pomyslela si, když stanula u dveří pokoje, který sdíleli Gavin a Luke, s patrovými postelemi a policemi plnými komiksů a modelů aut. Byl to domov, vytvořený s ohledem na děti, světlý a barevný a s velkým pozemkem končícím u lesa. I navzdory elegantní zahradě – a jakou jinou by tihle dva založili – to byl pozemek, kde mohli běhat děti i pes.

Vzala Parkera do náruče – jediné on jí ten den dělal společnost – a cestou dolů po schodech se s ním mazlila.

Zvládne to stejně dobře jako Stella? Domov a rodinu? Bude také tak milující, chytrá a rozumná?

Ona nikdy nic neplánovala, jako to uměla Stella. Prostě jen proplouvala životem, měla ráda svou práci v knihkupectví a pomáhala tatínkovi udržovat domek, ve kterém žili. Jen občas přemýšlela, že by si mohla udělat nějaký obchodní kurs, aby byla líp připravená na nejasný sen – otevření vlastního knihkupectví. Jednou.

Myslela na to, že se zamiluje – jednou. To si představuje většina dívek. Ale nikam nespěchala, nehonila se za velkou láskou a za tím, co k ní patřilo. Stálost, domov, děti. Představa mamky v minivanu jí byla vzdálená jako třeba Měsíc. Na roky, na světelné roky daleko.

Jenže se stalo tolik věcí, které ji zavedly jinam, než čekala. A tak byla tady, ještě ne šestadvacetiletá, podruhé těhotná a pracovala v oboru, o němž před dvěma lety neměla ani ponětí.

A k tomu byla tak bláznivě zamilovaná, že skoro vydechovala valentýnky.

Jen občas si jeden tajemný, psychopatický duch půjčoval její tělo.

Parker se zavrtěl, a tak ho postavila na zem a pak ho následovala do kuchyně, kde se zastavil přede dveřmi ven, jako by do nich chtěl vykoukat díru.

„No dobře, dobře, jen běž. Dnes asi nejsem dobrá společnice.“

Otevřela mu a on hned vyrazil přes dvorek k lesu, jako by tam měl smlouvenou schůzku.

Také se vydala ven. Byl hezký den. Déšť všechno osvěžil a mírně ochladil vzduch. Mohla se projít, něco vyplít nebo se natáhnout na lehátko v patiu a zkusit, jestli by jí pobyt na čerstvém vzduchu lépe neuspal.

Bez velkých nadějí sklopila opěradlo a napadlo ji, že se vrátí do domu pro knihu. Během několika minut ale byla v limbu.

Probudilo ji chrápání. Zmateně si přitiskla ruku na ústa, ale zvuk neustával. Byla přikrytá lehkým bavlněným přehozem a stolní slunečník jí poskytoval stín.

Chrápání vycházelo z Parkera, který se vedle ní rozvaloval na zádech s prackami nahoru jako převrácená hračka na klíček.

Možná právě teď prožívala zvláštní věci, ale věděla, že pes by jí nepřinesl příkrývku a nenatočil slunečník.

Než si stihla trochu odkašlat a zvednout se, vyšla z domu Stella se dvěma sklenicemi ledového čaje.

„Spala jsi dobře?“

„Já nevím. Zaspala jsem to. Díky,“ dodala a vzala si jednu sklenici. „Kolik je...? Páni.“ Zamrkala na hodinky. „Spala jsem skoro dvě hodiny.“

„To ráda slyším. Vypadáš líp.“

„Taky doufám. Kde jsou děcka?“

„Logan je dnes vyzvedl ze školy. Rádi s ním jezdí na zakázky. Je krásně, co? Perfektní den na ledový čaj v patiu.“

„Ve firmě je všechno v pořádku? Takovéhle počasí přiláká hodně lidí.“

„To je pravda. Měli jsme toho dost. Koukni na tu myrtu. Mám to tady moc ráda,“ povzdychla si.

„Moc se vám to s Loganem povedlo. Už dřív mě napadlo, jaký jste dobrý tým.“

„Vypadá to tak. Kdo by si pomyslel, že naježený a nepořádný vševěd a hnidopyšská včelička najdou pravou lásku a štěstí?“

„Já. Už na začátku.“

„Asi jo, chytrolíne. Už jsi jedla?“

„Neměla jsem hlad.“

Stella jí pohrozila prstem. „Ale někdo uvnitř ho možná má. Připravím ti sendvič.“

„Nedělej si starosti, Stello.“

„Burákové máslo a džem?“

Hayley to vzdala. „To není fér. Znáš moje slabá místa.“

„Jen sed'. Potřebuješ čerstvý vzduch. Hned jsem zpátky.“

A opravdu se hned vrátila nejen se sendvičem, ale i s hroznem červeného vína, nakrájeným sýrem a několika sušenkami Milano.

Hayley se zadívala na talíř ve svém klíně. „Nechceš být moje maminka?“

Stella se smíchem usedla na lehátko u Hayleyiných nohou. A pak je začala masírovat tak, že každý sval v jejím těle úlevně zavzdychal. „To nejlepší na těhotenství je, že o tebe občas někdo pečuje.“

„Prvních pár měsíců s Lily jsem o to přišla.“

„Takže si to teď musíš vynahradit.“ Stella ji poplácala po noze. „A jak se v tomhle směru cítíš?“

„Dobře. Unavená, vždyť víš, a emocionálně to se mnou trochu hází, ale jinak dobře. Teď ještě líp,“ dodala po druhém soustu sendviče. „Nerada to sice přiznávám, ale pořádný spánek a dobré jídlo udělá svoje. Budu o sebe dbát, Stello, slibuju. S Lily jsem byla opatrná a teď budu taky.“

„Já vím. A navíc ti stejně nikdo nic jiného neumožní.“

„Je mi...“ Nepokojně se ošila. „Přijde mi to legrační, když se všichni tak starají.“

„Tak to se nasměješ, protože s tím nic nenaděláš. Zvlášť při tom, co se kolem děje.“

„Včera v noci to bylo tak... Už jsem všechna ta slova použila. Silné, divné, bizarní, intenzivní. Ale tohle bylo ze všech zážitků nejhorší. Stello, neřekla jsem Harperovi všechno. Nemohla jsem.“

„Jak to myslíš?“

„Neřekla jsem mu, co jsem cítila. Začal by trojčit. Spoléhám se, že ty nebudeš.“

„Tak co se děje.“

„Je to jen pocit – možná za to může i stres, nevím, jestli je to skutečné. Ale mám pocit, Stello, že ona chce to dítě. Tohle dítě.“ Hayley si přitiskla ruku na břicho.

„Jak...?“

„Nemůže ho mít. Žádná síla na světě nebo jinde není tak mocná, aby mě odstrčila stranou. Ty to víš, protože jsi taky nosila děti, ale Harper by šlel.“

„Tak mi to vysvětli, abych taky nezačala.“

„Ona to má hodně popletené, když to řeknu hezky. Přelétává z dneška do své doby. Sem a tam. Když je tady, chce, co mám já. Tohle dítě, tenhle život, tohle tělo. A ještě víc, bohatství a privilegia. Chce zážitky a odplatu. Chápeš?“

„Rozumím, ano.“

„Je mnohem strašlivější a sobečtější, když je tady. A pokud je tam, kde se jí to stalo, děje se jí to znova. To má zlost a chce se pomstít, takže hledá někoho, komu by to vrátila. Nebo je jenom smutná a lítostivá a přeje si, aby to všechno skončilo. Je unavená. Harper si myslí, že spáchala sebevraždu.“

„Já vím. Chvíli jsme si povídali.“

„Myslí si, že se oběsila v dětském pokoji. Přímo tam, kde spalo její dítě. Mohla to udělat. Byla ztracená a dost šílená, aby to udělala.“

„To vím taky.“ Stella vstala, zašla na kraj patia a vyhlédla na dvorek. „Už zase jsem měla sny.“

„Cože? Kdy?“

„Ne v noci. Takové sny za bílého dne, dá se říct. V práci. Na Harperových pozemcích. Představy jako ty o modré jiríně. Jenomže teď je obrovská. Chce, abych ji tak viděla. Okvětní lístky jako čepele, které ti rozsekají prsty, jakmile se jich dotkneš. A tentokrát neroste v zahradě.“ Otočila se a zadívala se Hayley do očí. „Ale na hrobě. Na neoznačené, černé hlíně. Ta jirina je jediné, co tam roste.“

„Kdy to začalo?“

„Před pár dny.“

„Myslíš, že Roz je má taky?“

„Měly bychom se jí zeptat.“

„Stello, taky musíme jít nahoru do bývalého dětského pokoje.“

„Ano.“ Stella přišla blíž a vzala Hayley za napřaženou ruku. „Uděláme to.“

Bylo snadné promluvit si v klidu bez mužů, když se jako téma vyhlásila příprava svatby. Muži se rozutekli jako mravenci, všimla si Hayley, jakmile zazněla slova seznam hostů a barevné ladění.

Tak teď mohly sedět v patiu u Stelly v příjemném večerním vánku a podávat si Lily z jedné náruče do druhé nebo ji nechat pobíhat s Parkerem.

„Netušila jsem, že odehnat Harpera dá tak málo práce,“ postěžovala si Hayley. „Člověk by pomyslel, že ke svatbě taky bude chtít něco říct. Žení se přece on.“

Roz a Stella si vyměnily pobavené pohledy a pak Roz povzbudivě plácla Hayley po ruce. „Bláhové dítě.“

„Stejně je to jedno, když nic neplánujeme. Ale přece jen.“ Trochu uraženě mávla rukou. „No nic, takže Amélie si zahrávala i s tebou.“

„Dvakrát,“ potvrdila Roz. „V obou případech jsem byla právě sama v množírně. Pracovala jsem a najednou jsem se ocitla někde jinde. Ve tmě a chladu, takže se nedalo rozeznat, kde to je. Je tam hrozná zima a já stojím nad otevřeným hrobem. Podívám se dolů a vidím ji, jak se na mě dívá. V rukou svírá stonek černé růže. Nebo se v té tmě černá zdá.“

„Proč jsi nám to neřekla?“ chtěla vědět Stella. „To bych se mohla zeptat i tebe. Chtěla jsem, ale ví to jenom Mitch. Mezitím se stalo hodně jiných věcí.“

Hayley si posadila Lily na klín a obdivovala silný plastový náramek, se kterým si hrála. „Když tohle všechno začalo, navrhovala jsem duchařskou seanci, avšak všichni to považovali za vtip. Ale možná bychom to měly zkusit. My tři jsme s ní přece ve spojení. Možná kdybychom se s ní pokusily komunikovat, řekla by nám, co chce.“

„Já rozhodně nehodlám shánět turban a křišťálovou kouli,“ řekla Roz kategoricky. „Stejně mám dojem, že to sama neví. Tedy ví, že chce být nalezena – asi myslí hrob nebo ostatky. Jenže neví, kde jsou.“

„Nemáme stoprocentní jistotu, že je to na Harperových pozemcích,“ dodala Stella.

„Ne, to nemáme. Mitch dělá, co může, aby vypátral úmrtní list nebo záznam o pohřbu. Ale myslíme, že nic takového neexistuje.“

„Utajený pohřeb.“ Hayley přikývla. „Ale pořád chce, abychom zjistili, co se jí stalo. Pořád ji to štve.“ Trhla rameny a mírně se usmála. „To vím docela jistě. Jestli ji zabili nebo se zabila sama někde v domě, musíme to vypátrat.“

„Dětský pokoj,“ prohlásila Roz. „Používal se ještě, když jsem se narodila já.“

„Ty jsi jako dítě bydlela tam nahoře?“ zeptala se Hayley.

„Prý ano. Přinejmenším prvních pár měsíců s chůvou. Babička to neschvalovala, myslím babička Harperová. Nejspíš mě tam dávali, jen když pořádali večírky. A taky ovlivnila mé rodiče, aby mě přestěhovali do druhého patra. Já jsem ten pokoj pro kluky nepoužívala.“

„Proč?“

Roz našpulila rty a zamyslela se. „Za prvé proto, že jsem je nechtěla mít tak daleko, a taky proto, že jsem z toho pokoje neměla dobrý pocit. Nedokážu to vysvětlit a dřív jsem o tom ani moc nepřemýšlela.“

„Nábytek z Lilyina pokoje pochází odtamtud?“

„Ano. Jakmile Mason vyrostl z postýlky, nechala jsem všechno odstěhovat zpátky. Začala jsem tam skladovat i další věci. Třetí patro zpravidla nevyužíváme. Bylo by to nákladné na údržbu a tolik prostoru už nepotřebujeme. Ale v sále jsme v minulosti uspořádali pár večírků.“

„Nikdy jsme tam nebyla,“ prohodila Hayley. „Což je divné, protože si ráda prohlížím domy, jak jsou postavené, a představuju si, jak pokoje vypadaly dřív a tak. Ale za celou dobu, co tady žiju, mě nenapadlo podívat se tam nahoru. Stello?“

„Mě taky ne, což je zvláštní. Kluci tady pobíhali víc než rok. Myslela bys, že je budu muset seshora mockrát honit dolů, ale mám dojem, že tam taky nikdy nebyli. I kdyby to udělali tajně, Luke by to určitě vyzvonil. Jako vždycky.“

„Měly bychom tam zajít.“ Hayley se podívala z jedné na druhou. „Myslím, že musíme.“

„Tak dneska večer?“ zeptala se Stella.

„Nevím, jestli vydržím čekat. Dohání mě to k šílenství.“

„Jestli to máme udělat, tak všichni společně. Nás šest,“ řekla Roz. „Kromě dětí. Ty dole pohlídá David. Musíš si být ale jistá, Hayley. V tuhle chvíli to vypadá, že z nás všech k ní máš nejbliž.“

„To je fakt. Ale nejen já, což jsem taky chtěla říct. Ještě Harper. Kvůli tomu, co k němu cítí.“ Hayley pocítila chlad a promnula si paže. „Jsou to zmatené a silné emoce. Ona ho miluje jako dítě dítěte jejího dítěte. Ale taky ho nenávidí jako muže a Reginaldova potomka.“

Podívala se na Stellu a pak na Roz. „A to je dost silná kombinace. I proto, co k sobě s Harperem cítíme.“

„Láska, sex, příbuzenství, odplata, žal.“ Roz přikývla. „A taky šílenství.“

„Jeho pocity jsou podobně zmatené.“ Hayley si vydechla. „Nevím, jestli na tom záleží, ale v tuhle chvíli možná záleží na každé maličkosti. Cítím, že se blížíme ke konci.“

„Halelujá,“ zvolala Stella.

„Ano, taky chci, aby to skončilo. Chtěla bych už plánovat svatbu a myslet na děťátko. Sedět tady s vámi dvěma a mluvit o květinách, hudbě a šatech, jaké si vyberu.“

Roz ji vzala za ruku. „Dočkáš se.“

„Včera v noci, než se to stalo, jsem si to nejspíš představovala. Viděla jsem se v dlouhých bílých šatech s květinami... Ale to je asi pasé.“ Trhla rameny a poplácala si břicho. „Na dlouhé bílé šaty asi nemám nárok.“

„Zlato.“ Roz jí krátce stiskla ruku. „Každá nevěsta má právo na dlouhé bílé šaty.“

Nejdřív si dali jídlo, rodinnou večeři. Takový rituál, který je všechny sváděl dohromady. Stůl byl vyzdobený květinami a děti švitořily. Roz tvrdila, že takové věci jsou důležité, a Hayley to chápala také.

Tohle jsme my, jako by tím říkali. Takoví jsme a budeme dál bez ohledu na potíže. Nebo možná i kvůli nim.

Tohle jí umožnili – mít rodinu. Matku, sestru, partnera, bratry a přátele. Dítě, které všichni milují, a další, které přijde.

Udělal by cokoli, aby to zachovala v bezpečí.

A tak jedla, mluvila a poslouchala, pomáhala utřít rozlité tekutiny a skrývala nervozitu za úžasným zdáním normalnosti.

Povídali si o květinách a knihách, o škole a knihách a konečně také o svatebních přípravách.

„Asi ti Hayley řekla, že bychom se rádi vzali tady, mami.“

„To ráda slyším.“ Roz odložila vidličku. „Na zahradě? Objednáme si hezké počasí a pro jistotu ještě pár stanů. Ráda si vezmu na starost květiny. Na tom trvám. Budete chtít lilie, že?“

„Ano. Chtěla bych kytici z rudých lilií.“

„Takže výrazné barvy, nic pastelového. S tím si poradím. Já vím, že nestojíte o nic formálního, a protože už jsme letos dvě stavby zažili, nedají nám detaily už tolik práce.“

„Teď do toho nevstupuj,“ radil Logan Harperovi. „Zachraň se a řekni jen: ‚To zní dobře.‘ A když ti dají vybrat ze dvou věcí, nenech se chytit do pastí. Řekni: ‚Obojí je super,‘ a nech ji vybrat samotnou.“

„Myslím, jak není vtipný,“ ucedila Stella. „Ale nekopnu ho pod stolem, protože má pravdu.“

„Jak to že se všichni najednou berou?“ chtěl vědět Gavin. „Proč musíme pořád nosit kravaty?“

„Protože nás rády mučí,“ odpověděl mu Logan. „Ženské už jsou takové.“

„Tak ať si taky vezmou kravatu.“

„Já si vezmu kravatu,“ navrhla Stella, „když ty si vezmeš vysoké podpatky.“

„Já vím, proč lidi mají svatbu,“ pípl Luke. „Aby spolu mohli spát v posteli a dělat děti. Vy s Mitchem už jste dělali děti?“ zeptal se Roz.

„My už jsme si to odbyli dřív. Tak mám dojem, kluci,“ Roz vstala od stolu, „že už je čas, abyste Davidovi pomohli uklidit a za to pak v kuchyni dostanete zmrzlinu.“

„Dobrá, mužstvo. Jde se na to. Vy taky, vojíne.“ Než se k tomu Hayley dostala, David uvolnil Lily ze stoličky. „Jen proto, že jste prcek, se nebudete vyhýbat rajónům. Ráda mi pomáhá skládat nádobí do myčky,“ řekl Hayley. „Budeme v pohodě.“

„Chtěla bych s tebou jen minutku mluvit v kuchyni.“

„Odchod, vojáci,“ nařídil a nesl Lily z jídelny. „Všechno zvládneme,“ řekl pak Hayley, „Nemusíš mít strach.“

„Ne, o to nejde. Já vím, že jí je s tebou fajn. To kvůli svatbě. Chtěla jsem tě o něco požádat.“

Postavil Lily na zem, podal jí hrnec a lžíci, aby do něho mohla tlouct. „Co bys potřebovala?“

„Možná to bude znít divně, ale myslím, že by si člověk měl zařídit svatební den tak, jak se mu to líbí.“

„Když ne tenhle den, pak jaký jiný?“

„Právě. Tak mě napadlo, doufala jsem, že bys mě mohl předat ženichovi.“

„Cože?“ David strnul. „Já?“

„Já vím, že nejsi dost starý, abys mi mohl dělat tátu, ale na tom nezáleží. Víš, jsi jeden z mých i Harperových nejlepších přátel. Něco jako rodina. A tohle bude rodinný den. Tatínka nebo jiného příbuzného, kterého bych měla tak ráda jako tebe, už nemám. Tak bych si přála, abys mě k oltáři – jak se říká – dovedl ty. Bude to pro mě moc znamenat.“

Zamlžily se mu oči a objal ji. „To je tak sladké,“ zamručel. „Ta nejsladší věc.“

„Takže ano?“

Odtáhl se. „Budu poctěn.“ Vzal ji za obě ruce a políbil ji do dlaní. „Neskonale.“

„Jú. Tak si nemyslíš, že je to hloupé?“

„Ani trochu. Jsem hrdý a dojatý. Ale jestli teď neodejdeš, zlato, ztrapním se tady před svojí jednotkou.“

„Já asi taky.“ Popotáhla. „Fajn. Promluvíme si o tom později.“ Dřepla si, políbila Lily na hlavičku, ale dcerka jí nevěnovala pozornost. „Bud' hodná holčička.“

„Hayley.“ David se nadechl, když se zastavila ve dveřích. „Tvůj tatínek by byl taky pyšný.“

Zmohla se jen na přikývnutí a pak se vydala do haly.

Seřela si slzy a mířila za hlasy v salonu. Zarazila, protože Harper se právě rozčiloval.

„Nelíbí se mi to, ani trochu. A už vůbec ne, že jste to vy tři naplánovaly o samotě.“

„My tři ženské,“ dodala Roz sarkasticky.

„Za to, že jste ženské, nemůžu,“ odsekl. „Ale za to, že moje ženská čeká dítě, ano. Nechci nic riskovat.“

„No, to je vážný argument. Ale co hodláš dělat příštích sedm osm měsíců?“

„Ochraňovat ji.“

„S tebou se nedá hádat.“

„To by k ničemu nevedlo,“ přerušil je Mitch rozumným tónem. „Můžeme o tom diskutovat, ale stejně se asi ve všem neshodneme. Nakonec se ale musíme rozhodnout.“

Hayley se narovнала v zádech a vešla dovnitř. „Promiňte, ale nedalo se to přeslechnout. Harpere, chtěla jsem tě požádat, abychom si promluvili venku, ale to, co chci říct, by asi měli slyšet všichni.“

„Já ti taky musím říct pár věcí v soukromí.“

Jen se usmála. „Budeš mít spoustu času, abys na mě ječel v soukromí. Celý život. A taky vím, že ses předtím snažil držet kvůli dětem. Ale než něco řekneš, chci, abys mě vyslechl.“

Odkáslala si a vešla dál do místnosti. „Dneska dopoledne jsem o samotě uvažovala, jak jsem se sem dostala. Nikdy jsem nemyslela, že se odstěhuju z města, kde jsem vyrostla, že budu mít párek dětí, dřív než si ujasním, co přesně chci a kam směřuju. Manželství a děti to jsem viděla jako hodně vzdálenou věc, až se nějak vypracuju a taky až si užiju života. A teď žiju tady, v jiném státě. Mám sotva dvouletou dceru a čekám další dítě. Budu se vdávat. Pracuju v oboru, o němž jsem nedávno nic nevěděla. Jak jsem se sem dostala? A co tady dělám?“

„Jestli nejsi šťastná...“

„Prosím, vyslechni mě. Tyhle otázky jsem si položila. Pořád mám volbu. Vždycky existuje volba. A tak jsem se zeptala: ‚Je tohle, co chceš? Chceš být právě tady a dělat tuhle práci? A odpověděla

jsem si: Chci. Miluju tě. Netušila jsem, že tohle všechno v sobě mám.“

Zadívala se na Harpera, jen na něho, a zkřížila si ruce na srdci. „Netušila jsem, že můžu milovat dítě, jako miluju Lily. A že můžu milovat muže, jako miluju tebe. Kdybych si mohla vybrat ze všech možností na světě, vybrala bych si tohle. Tebe a naše děti, tohle místo. A to je další věc, Harpere. Já miluju tenhle dům stejně moc jako ty. Jaký je, co znamená a co bude znamenat pro naše děti.“

„Já vím. Taky tak uvažuji. Proto jsi pro mě ta pravá.“

„Nemůžu odsud odejít. Prosím, nežádej mě o to. Nemůžu odejít z tohoto domu, od téhle rodiny a práce, kterou mám ráda. Musím tady zůstat a vyřešit tuhle věc. Napravit něco nebo to aspoň pochopit. Možná je to osud. Třeba jsme se setkali právě proto, abychom to vyřešili. Ale nevím, jestli to dokážu, když při mně nebudeš stát.“ Rozhlédla se po místnosti. „Vy všichni.“

Obrátila se zpátky k Harperovi. „Bud' se mnou, Harpere. Věř mi, že udělám správnou věc. Věř i ostatním.“

Přistoupil k ní a opřel se o ni čelem. „Jsem s tebou.“

„Není jisté, že se něco stane.“ Mitch si dal do kapsy náhradní kazetu.

„Myslím, že to můžu přivolat. Chci říct...“ Hayley si navlhčila rty. „Myslím, že ji můžu přilákat. Ona si to přeje – aspoň její část – už celé století.“

„A ta druhá část?“ zeptal se Harper.

„Ta se chce mstít. Když na to dojde, bude chtít ublížit spíš tobě než mně.“

„A ublížit dokáže,“ podotkla Roz. „To už jsme viděli.“

„Proto jdeme nahoru vyzbrojení foťákem a diktafonem.“ Logan zavrtěl hlavou.

„Šťastní lidé,“ prohlásil Mitch.

„No, ona zvedla sázky.“ Logan vzal Stellu za ruku. „A protože to nechceme vzdát, musíme taky něco přihodit.“

„Budeme se držet pohromadě,“ řekla Roz, když stoupali do schodů. „Za každou cenu. Ještě jsme se jí nepostavili jako skupina, a to by mělo mít váhu.“

„Vždycky měla navrch a vždycky si začala jako první,“ přikývl Harper. „Jo, zůstaneme pohromadě.“

Když došli do třetího patra, Roz odbočila k sálu. Řídila se instinktem, šla napřed a rozrazila dvojité lítačky.

„Bývaly tu krásné slavnosti. Vzpomínám, jak jsem se v noci tajně plížila nahoru a sledovala tanečníky.“

Natáhla se k vypínači. Světlo ozářilo zakrytý nábytek a krásný vzor javorové podlahy. „Jednou jsem ty lustry málem prodala.“ Zvedla hlavu k trojici křišťálových lustrů, které se třpytily uprostřed krásných štukových okružích. „Ale nedokázala jsem to, i když by nám to tehdy usnadnilo život. A taky jsem tu jednou uspořádala večírek. Mám dojem, že už je načase zkusit to znovu.“

„Přišla odtamtud. Tu noc. Jsem si tím jistá.“ Třebaže se už Harpera držela za ruku, teď ho stiskla pevněji. „Nepouštěj mě.“

„Neboj se.“

„Prošla dveřmi z terasy. Nebyly zamčené. Jinak by rozbila sklo. Vešla sem a... Zlacení a křišťál, vůně vosku a citrónového oleje. Zvuk deště v okapových rourách. Rozsvítit.“

„Už jsem rozsvítila,“ řekla Roz tiše.

„Ne, ona rozsvítila. Harpere.“

„Jsem tady.“

„Vidím to. Už to vidím.“

Mlha se valila dovnitř dveřmi za ní, jako vlhký kouř na lesklé podlaze. Nohy měla obalené blátem a potřísněné krví, jak šla po kamenech, a nechávala za sebou špinavé stopy. Ještě žije. Její srdce stále plní krev. Takhle si tedy v Harperově domě žijí. Velké sály, ozářené lustry, zlacená zrcadla, dlouhé, nablýskané stoly a palmy v květináčích tak bujně, že přímo voní po tropech.

Nikdy v tropech nebyla. Ale jednoho dne, jednoho dne se tam s Jamesem podívá. Budou se procházet po bílém písku u teplého moře.

Ale ne, jejich životy jsou tady, v Harperově domě. Vyhodili ji, ale ona tady stejně bude. Navždycky. Tančit v tomhle sále pod kapkami křišťálu.

Pohupovala se jako při valčíku bez partnera a koketně natáčela hlavu. Čepel srpů v její ruce se blýskala v odlescích světla.

Bude tu tančit třeba každou noc, když se jí zachce. Pít šampaňské a nosit nejlepší šperky. Naučí Jamese tančit valčík. Jak mu to bude slušet v té měkké modré přikrývce. Oběma to bude slušet. Matce i synovi. Teď ale musí za ním, za Jamesem, aby už navždycky byli spolu.

Vyšla ven ze sálu. Kdepak je asi dětský pokoj? Ve druhém křídle, určitě. Děti a ti, co se o ně starají, nepatřili do blízkosti velkolepého sálu a elegantních pokojů. Cítíš tu vůni domu? Tak silnou? Domov jejího syna. A teď i její.

Koberce pod nohama byl jemný jako kožešina. I tak pozdě v noci, když všichni spali, tu matně svítily plynové lampy.

Tady se nešetří, pomyslela si. Pálí se tu peníze.

Hm, měla by je upálit všechny.

Nad schody zaváhala. Tam někde dole spí ten bastard a jeho děvka. Spánkem privilegovaných boháčů. Měla by sejít dolů a zabít je. Rozsekat je na kusy a koupat se v jejich krvi.

Ledabyle přejela bříškem palce po ostrí čepele a uviděla rudou krev. Jestlipak oni mají modrou? Harperovská krev. Bylo by báječné vidět, jak se jim rozlévá z bílých hrdel a tvoří na povlečení modré kaluže.

Ale někdo by to mohl slyšet. Třeba sluha, co by ji zastavil, než by dokončila svoji povinnost.

Takže tiše. S úsměvem si klepla prstem o rty. Tiše jako myška.

Tiše jako duch.

Přešla do druhého křídla. Otvírala zavřená dveře a nakukovala dovnitř.

Vycítila to – její mateřské srdce promluvilo – když roztřesenou rukou sáhla po další klíče. Vytušila, že uvnitř spí její James.

V tlumeném světle spatřila police s hračkami a knihami, houpací křeslo, nízké skříňky a prádelníky.

A pak – postýlku.

Slzy se jí vlily do očí, když k ní přistoupila. Tady spinkal její drahoušek, s čistými tmavými vlásky a sladkými růžovými tvářičkami.

Neexistovalo krásnější děťátko než její James. Hezké a měkoučké. Musí se o něj postarat, pohoupat ho a zazpívat mu. Sladké písně pro sladkého synáčka.

Zapomněla jeho pokrývku! Jak jen mohla zapomenout? Teď musí použít, co mu koupili oni, aby ho odsud mohla odnést.

Jemně, velmi jemně mu přejela prsty po hladkých vláskách a začala zpívat ukolébavku.

„Zůstaneme spolu napořád, Jamesi. Už nás nic nerozdělí.“

Sedla si na zem a dala se do práce.

Čepel srpou použila na řezání provazu. Bylo obtížné vytvořit smyčku, ale nakonec to zvládla docela dobře. Odhodila srp, vzala židli a postavila ji pod lustr. Stále tiše zpívala, když za jeho rameno uvazovala lano.

Drželo pevně, když zkusmo zatáhla, a tak se usmála.

Pak se chopila sáčku s magickou směsí, který nosila na stuze na krku. Zaklínadlo od té voodoo čarodějky, co jí talisman prodala, se naučila nazpaměť. Ale teď si na slova těžko vzpomínala, když sypala směs do kruhu kolem židle.

Pak si srpem rozsekla dlaň a krev nechala kapat na magický kruh, aby kouzlo zpečetila.

Její krev. Krev Amélie Ellen Connerové. Je stejná jako v žilách jejího dítěte. Mateřská krev, mocné kouzlo.

Ruce se jí chvěly, ale dál si prozpěvovala, když mířila k postýlce. Poprvé od jeho narození teď vzala svého synka do náruče.

Krví potřísnila pokrývku i jeho růžové tvářičky.

Byl tak teploučký a sladký! Plakala radostí a tiskla si dítě k vlhké a špinavé košili. Když se zavrtělo a zakňouralo, přitiskla ho silněji.

Šš, šš, drahoušku. Maminka je tady. Už tě nikdy neopustí. Pohnul hlavičkou a zahýbal rúčky, jako by hledal bradavku. Ale když si s radostným vzlykem stáhla šaty a přitiskla ho k ňadru, vzepjal se a vykřikl.

Tiše, tiše. Neplakej, nezlob, sladký chlapečku. Začala ho prudce houpat na rukou a přešla k židli. Jsi u maminky a ona už tě nikdy nikdy nenechá samotného. Pojď s maminkou, miláčku. Pojď s maminkou tam, kde už nebude žádná bolest a žal. Tam budeme tančit valčík v sálech a pít čaj s dortíky na zahradě.

Vyšplhala díky jeho váze a pohybům dost nemotorně na židli. Přestože se rozplakal, usmála se na něho a přetáhla si smyčku přes hlavu. Něžně zpívala a menší smyčku nasadila jemu.

Tak a teď budeme spolu.

Spojovací dveře se otevřely a proud světlají donutil otočit hlavu a vycenit zuby jako tygr, který si hájí kořist.

Rozespalá chuva zavřískala a ruce jí vylétly k obličejí při pohledu na ženu ve špinavé košili se smyčkou kolem krku, která svírá v náruči strachem a pláčem se třesoucí dítě.

„Je můj!“

Pak odkopla židli a chuva se vrhla kupředu.

Výkřiky se ztratily ve tmě a chladu.

Hayley seděla na podlaze bývalého dětského pokoje a plakala schoulená v Harperově náruči.

Ještě stále cítila ten led, zabalená do deky v salonu, kde Mitch roztopil na tu roční dobu neobvyklý oheň.

„Ona ho chtěla zabít,“ vyprávěla. „Zavraždila by ho. Bože můj, ona by oběsila vlastní dítě.“

„Aby jí zůstalo.“ Roz stála u krbu a dívala se do ohně. „To je víc než šílenství.“

„Kdyby chuva nepřišla, kdyby ho neslyšela plakat a rychle nepřiběhla, udělala by to.“

„Strašné sobectví.“

„Já vím, já vím.“ Hayley zvedla ruce a promnula si ramena. „Ale ona to nedělala, aby mu ublížila. Věřila, že pak budou spolu a šťastní, ach bože. Byla šílená, jak jen to jde. A nakonec znovu prohrála...“ Hayley zavrtěla hlavou. „Ona na něho pořád čeká. Musí ho nejspíš vidět v každém dítěti, co přijde do Harperova domu.“

„To je jako peklo, co?“ řekla Stella. „Za šílenství.“

Nikdy na to nezapomene, uvědomila si Hayley. Nikdy. „Ta chuva ho zachránila.“

„Tu jsem nedokázal vypátrat,“ ozval se Mitch. „Během jeho dětství jich najali víc, ale časové údaje ukazují na Alici Jamesonovou, o které se zmiňuje i Mary Haversová v dopise Lucille. Alice ze zaměstnání u Harperů odešla v únoru 1893 a nic dalšího jsem o ní nezjistil.“

„Poslali ji pryč.“ Stella zavřela oči. „Určitě to udělali. Zaplatili jí, anebo pohrozili.“

„Řekl bych že obojí,“ promluvil Logan.

„Zkusím se na to zaměřit. Udělám všechno, co půjde, abych ji našel,“ slíbil Mitch a Roz se k němu s úsměvem otočila.

„To je dobře. Bez ní bych tady nebyla já, ani moji synové.“

„Tohle nám ale sdělit nechtěla,“ řekla Hayley tiše. „Aspoň ne všechno. Ona neví, kde je, kde byla pohřbena a co s ní udělali. A nebude mít klid, nespočine, nepřejde dál, nebo jak se to říká, dokud ji nenajdeme.“

„Jak?“ rozhodila Stella rukama.

„Měla bych nápad.“ Roz pohlédla na tváře kolem. „Ale ten by naši skupinu rozdělil napůl.“

„K čemu to bude?“ protestoval Harper. „To se má Hayley znovu dívat, jak se Amélie snaží oběsit dítě?“

„Aby ona nebo některá z nás zjistila, co se stalo pak. Aspoň doufám. Ale musíme být samy, jen já, Hayley a Stella.“

Poprvé od chvíle, co se vydali nahoru, pustil Harper Hayleyinu ruku. Vyskočil z gauče. „To je ale pitomost.“

„Takhle se mnou nemluv, Harpere.“

„Jak jinak mám mluvit, když se moje matka zbláznila. Neviděla jsi, co se právě dělo nahore? Jak Hayley přecházela ze sálu do bývalého dětského pokoje? Co říkala? Jako by se na to dívala a jako by se toho účastnila?“

„Viděla jsem dobře. A proto se taky musíme vrátit.“

„V tomhle se postavím za Harpera, Roz.“ Logan omluvně trhl rameny. „Nemůžeme sedět tady dole a poslat tři samotné ženské nahoru. A je mi fuk, jestli to zní sexisticky.“

„To jsem čekala. Mitchi?“ Povytáhla obočí, protože se na ni jen mlčky mračil. „No, zase jsi mě překvapil.“

„Přece jí nemůžeš dát za pravdu?“ Harper se prudce obrátil k nevlastnímu otci.

„Je to peklo, Harpere, ale dám. Nelíbí se mi to, ale chápu, kam tím míří. A než mi urazíš hlavu, uvědom si, že by to mohly zkusit později bez našeho vědomí.“

„Proč už nedržíme pohromadě?“

„To muž ji využil, zneužil, sebral jí dítě a odvrhl ji. Začala znova otravovat mě a Stellu. Vám neuvěří. Možná ji přesvědčíme, aby uvěřila nám.“

„A možná vás vyhodí z terasy ve třetím patře.“

„Harpere.“ Roz k synovi přistoupila se zlovlným úsměvem. „Jestli tady někdo vypadne z mého domu, pak to bude ona. Slibuju. Můj soucit je u konce. Ty ho ještě cítíš,“ pohlédla na Hayley. „A to je dobře, možná i výhoda. Ale já už ne. To co by udělala, kdyby jí to nepřekazili, je podle mě neomluvitelné. Dostanu ji z domu. Můžeš se tam vrátit?“ zeptala se Hayley.

„Ano. Chci s tím skoncovat. Jinak bych neměla nikdy klid.“

„Ty chceš, abych tě nechal riskovat?“

„Ne.“ Hayley vstala a přistoupila k Harperovi. „Chci, abys mi věřil.“

„Víte, jak se ve filmech vždycky nějaká pitomá, spoře oděná blondýna vydá do sklepa, když slyší šramot, přestože kolem pobíhá šílený vrahoun?“

Roz se zasmála a pohlédla na Hayley, když se zastavily ve třetím patře. „My nejsme pitomé.“

„A žádná z nás není blondýna,“ dodala Stella. „Připravené?“

Vzaly se za ruce a šly po chodbě dál.

„Problém je v tom,“ ozvala se Hayley přiškrceně, „že pokud ona nebude vědět, co se s ní stalo, jak to poznáme my?“

„Krok za krokem.“ Roz jí pevně stiskla ruku. „Jak se cítíš?“

„Srdce mi buší, jako bych běžela maratón. Roz, až bude po všem, nemohli bychom ten pokoj znovu otevřít? A zařídit ho třeba jako hernu? Jasně a barevně.“

„Skvělý nápad.“

„Tak jdeme na to,“ oznámila Stella. Dovnitř vešly společně.

„Jak to tu dřív vypadalo, Hayley?“ zeptala se Roz.

„Hm. Táhle u stěny stála postýlka,“ ukázala bradou. „Plynové lampy svítily matně jako v tom filmu s Ingrid Bergmanovou. Jak se ji Charles Boyer snažil dohnat k šílenství. Táhle bylo houpací křeslo a jedna obyčejná židle – tu pak použila. Tady police,“ ukázala, „s hračkami a knížkami a...“

Hlava jí spadla dozadu a v očích se ukázalo bělmo. Začala se dusit a podlomila se jí kolena.

Přes hučení v uších slyšela, jak Roz volá, že ji dostanou ven. Divoce zavrtěla hlavou.

„Počkejte! Bože, to pálí! Dítě křičí a ta komorná, ta chůva taky. Nepouštějte mě.“

„Odneseme tě ven,“ řekla Roz.

„Ne, ne. Jen mě držte. Ona umírá – je to hrozné – a má takový vztek.“ Hayley nechala hlavu spadnout na Rozino rameno. „Je tma. Tam co je, je tma. Žádné světlo, vzduch, ani naděje. Je ztracená. Zase jí ho sebrali a teď je sama. Navždycky sama. Nevidí nic a necítí nic. Všechno se zdá hrozně vzdálené. Chladné a temné. Ozývají se hlasy, ale jen zdálky, jako ozvěna. Je tam tak prázdné. Je tak těžká a padá níž a níž. Vidí jenom tmu. Neví, kde je. Prostě někam odplouvá.“

Hayley si vzdychla a nechala hlavu na Rozině rameni. „Nemůžu si pomoci, i tady v tom pokoji je mi jí líto. Byla chladná a sobecká. Vypočítavá. Ale zaplatila za to, nebo ne? Víc než století zůstala ztracená, dívala se na cizí děti a s tím svým prožila jen ten jediný šílený okamžik. Zaplatila dost.“

„Možná. Jsi v pořádku?“

Přikývla. „Nebylo to jako jindy, když do mě pronikala. Teď jsem byla silnější já. Potřebuju život víc než ona. Myslím, že je unavená. Skoro jako my.“

„To je taky možné, ale zůstaň ve střehu.“ Stella pohlédla ke stropu, kde kdysi visel několikaramenný plynový lustr. „Pořád.“

„Pojďme zpátky.“ Stella vstala a pomohla Hayley na nohy. „Udělalas, cos mohla. My všechny.“

„Asi to nestačí. Byla to krutá smrt. Ne dost rychlá. Ona se dívala, jak chůva odbíhá s dítětem. Natahovala po něm ruce i ve chvíli, kdy se škrtila.“

„To není mateřská láska, ať cítila cokoli,“ řekla Roz.

„Ne, není. A nebyla. Ale nic jiného neznala.“ Hayley si navlhčila rty a zoufale zatoužila po vodě. „Proklela ho – Reginalda. Proklela všechny Harpery. Ona... ona se vůlí přiměla zůstat tady. Ale už je unavená. Ta část, která zpívá ukolébavky, je strašně unavená a ztracená.“

Dlouze si povzdechla a pak se usmála, protože uviděla Harpera přecházet po odpočívadle. „Všechny toho máme o tolik víc než ona. Je nám fajn.“ Sešly k němu. „Myslím, že jsme nezjistily, co jsme chtěly, ale jsme v pohodě.“

„Co se dělo?“

„Viděla jsem ji umřít a cítila jsem, že zůstala ve tmě. Hrozně. Sama ve tmě a chladu. Ztracená.“ Opřela se o něho a nechala se odvádět do přízemí. „Nevím, co se jí stalo a co s ní udělali. Propadala se dolů do tmy a zimy.“

„Pohřbená?“

„Nevím. Bylo to spíš jako... odplouvání do tmy, pomalý pád někam, kde není nic vidět, slyšet a odkud není cesta zpátky.“ Nevědomky si promnula hrdlo a vybavila si pocit zařízlého provazu.

„Možná to má co dělat s její duší – něco jako opak tunelu se světlem na konci.“

„Odplování, pád?“ Harper přimhouřil oči. „A co třeba potápění?“

„No... ano. Asi.“

„Rybník,“ řekl a zadíval se na ni. „Nikdy jsme nepomysleli na rybník.“

„Tohle je šílené.“ Hayley stála na břehu rybníka v mlhavém ranním světle. „Může to trvat celé hodiny. Potřeboval by pomoc. Mohli bychom sehnat další lidi. Nejlepší potápěče.“

Roz ji vzala kolem ramen. „On to chce udělat, potřebuje to.“ Sledovala, jak si Harper nazouvá ploutve. „Ted’ je čas ustoupit a nechat to na nich.“

Rybník se zdál tmavý a hluboký i kvůli mlze, která se zvedala na jeho okrajích. Květy leknínů, ostré listy orobince a kosatců, které jindy působily kouzelně, teď spíš hrozily a děsily.

Vzpomněla si, jak Harper přecházel po odpočívadle, zatímco ona odešla do třetího patra.

„On mi věřil,“ řekla tiše. „Ted’ musím věřit já jemu.“

Mitch si dřepel vedle Harpera a podal mu vodní baterku. „Máš všechno potřebné?“

„Jo. Už dlouho jsem se s bombou nepotápěl.“ Několikrát se zhluboka nadechl, aby si roztáhl plíce. „Ale to je jako sex, to se nezapomíná.“

„Mohl bych zavolat pár studentů, kamarádů mého syna, kteří to taky umí.“ Stejně jako Hayley pozoroval širokou, zamženou hladinu. „Na jednoho člověka je to moc velká plocha.“

„Ať byla jakákoli, je to můj předeek, a tak je to na mně. Jak Hayley včera řkala, že ji možná právě ona má najít, tak stejný pocit mám teď já.“

Mitch mu položil ruku na rameno. „Sleduj hodinky a vynoř se každých třicet minut. Jinak mě tam máma za tebou hodí.“

„Jasně.“ Ohlédl se na Hayley a zazubil se na ni.

„Hej.“ Dřepa si vedle něho, položila mu ruku na tvář a políbila ho. „Hodně štěstí.“

„Snad to pomůže. Neboj. V tomhle rybníku už jsem se koupal...“ Zadíval se na matku a vybavily se mu matné vzpomínky na jeho vlastní malé ručky, plácající do vody, zatímco ho ona drží. „No, už se ani nepamatuju jak dávno.“

„Nebojím se.“

Znovu ji políbil a otestoval náustek. Pak si upravil brýle a vklouzl do rybníka.

Plaval v něm už tolikrát, říkal si, když klesal hloub za světlem baterky. Chodil se zchladit za horkých odpolední nebo se jen tak osvěžit ještě ráno před prací.

Taky si sem přivedl na rande holku a přemluvil ji, aby se s ním koupala při měsíčku na adama.

Cákal se tady se svými bratry, vzpomínal a zkusmo posvítíl na bahnité dno. Pak překontroloval kompas a hodinky. Matka je tady všechny učila plavat. Vzpomínal na smích, veselý křik i chvíle klidu a pohody.

Dělo se to všechno nad hrobem Amélie?

V duchu si rybník rozdělil na klínovité díly jako koláč a každý díl začal pečlivě prohledávat.

Po půl hodině a pak po šedesáti minutách se vynořil.

Seděl na okraji rybníka, máchal nohama, zatímco mu Logan pomáhal s výměnou kyslíkové láhve. „Už jsem prohledal skoro polovinu. Našel jsem pár plechovek a umělohmotných flašek.“ Naklonil hlavu k matce. „Na mě se nedívej, já mám víc rozumu.“

Pohládila ho po mokrých vlasech. „Já vím.“

„Kdyby mi někdo donesl pytel, vyčistil bych to.“

„O to se postaráme později.“

„Není to tak hluboké, tak pět a půl metru maximálně. Ale déšť na dně zvířil bláto a je to trochu zakalené.“

Hayley seděla vedle něho, ale všiml si, že dává pozor, aby si nenamočila nohy. „Kéž bych tam mohla jít s tebou.“

„Možná příští rok, až tě budu učit potápět se.“ Poplácal ji po břiše. „Teď zůstaň tady a pohlídej Hermionu.“

Skulil se zpět do vody.

Byla to úmorná práce, bez dobrodružství a vzrušení, jaké zažíval při prázdninovém potápění. Namáhal oči, aby v kruhu světla něco zahlédl, až ho rozbolela hlava.

Jediný monotónní zvuk jeho dechu, jak nasával kyslík z láhve, ho začínal otravovat. Přál si, aby to měl za sebou, aby už seděl v suchu a teple v kuchyni u kávy, místo aby tady v té zatracené temné vodě hledal ostatky ženské, která ho v tuhle chvíli jen štvála.

Byl otrávený a rozzlobený, že se teď celý jeho život točí kolem šílené sebevražedkyně, která kdyby mohla, zabila by i vlastní děcko.

Možná že Reginald nebyl zas až takový zlosyn. Možná že dítě jen vzal pod svou ochranu. Možná...

Ucítil pálení v břiše, ne z únavy, ale z rozčilení. Takové, které by chlapa přimělo zapomenout, že je asi pět metrů pod vodou.

A tak se záměrně podíval na hodinky, víc se soustředil na dýchání a sledování kuželu světla.

Co to s ním sakra bylo? Reginald byl parchant, to se přece nedá popřít. Stejně jako to, že Amélie byla sobecká a šílená. Jenže ze spojení těch dvou vyrostlo něco silného a dobrého. Milujícího. A na tom záleželo.

Takže i tohle bylo důležité. Najít Amélii.

Nejspíš ji pohřbili někde v lese, napadlo ho. Jenže proč kopat díru uprostřed zimy, když je po ruce soukromý rybník,? Zdálo se to tak jednoduché a nechápal, proč na to nepřišli dřív.

Možná proto, že je to tak primitivní. Ten rybník se přece využíval už tehdy. Ke koupání a rybaření. A těla hozená do vody většinou vyplavou.

Proč to riskovat?

Přesunul se do další zóny a zahýbal baterkou.

Skoro další hodina už uplynula v tom kalu a mokru. Bude pro dnešek muset skončit. Nechá si doplnit láhve a vrátí se zítra. Brzy se objeví první zákazníci a nic je neodradí víc, než že tam někdo hledá lidské ostatky.

Posvítíl mezi kořeny svých leknínů a napadlo ho, že by se mohl pokusit vypěstovat také červený. Něco opravdu výrazného. Prohlížel si kořeny, potěšilo ho, že jsou zdravé, a rozhodl se vynořit.

Světlo však zavadilo o něco stranou pod nimi. Mrkl na hodinky, zjistil, že jeho čas už téměř vypršel, ale silně kopl a ponořil se hloub, aby se tam podíval.

A pak ji uviděl, nebo jen to, co z ní zbylo. Kosti, zablácené a porostlé vodními řasami. Zatížené, uvědomil si s rostoucí lítostí, cihlami a kameny přivázanými k rukám, nohám a pasu asi tím provazem, na němž se oběsila.

Na němž chtěla oběsit svého syna,

Ale jak to, že nevyplavala? Proč provaz neshnil a závaží se neuvolnilo? To jsou přece fyzikální zákony, ne?

Jenže ty se nejspíš nevztahují na duchy a kletby.

Udělal jedno tempo, aby se dostal blíž.

Rána ho srazila zpět, až udělal přemet a ztratil baterku.

Náhle se ocitl ve tmě s mrtvou a docházel mu kyslík.

Snažil se neparanikařit, uvolnit tělo, aby dopadl na dno a mohl se od něj odrazit k hladině. Ale porazila ho další vlna.

Viděl ji, jak se vznáší ve vodě ve vlající bílé košili s vlasy jako smotanými provazy. Oči měla šíleně vytřeštěné a natahovala ruce s prsty jako zkroucenými pařáty.

Cítil, jak ho sevřely kolem krku a tisknou, třebaže ji viděl stále nehybnou kus od sebe ve vodě nad svými kostmi.

Udeřil před sebe, ale nebylo s kým bojovat. Zabral, aby se dostal nahoru, ale držela ho dole stejnou silou jako cihly a kameny, co ji stáhly ke dnu.

Zabíjela ho, jako chtěla zabít své dítě. Možná že o tohle celou dobu šlo, pomyslel si nejasně. Vzít s sebou nějakého Harpera.

Pomyslel na Hayley, která čeká na břehu, a na dítě, které nosila. Na dceru, kterou mu už dala.

Nesmí to vzdát.

Zadíval se na kostru na dně a zkusil v sobě najít jiskru lítosti. Pak pohlédl na Amélii, navždy šílenou.

Vzpomínám si na tebe. Myslel na to celou svou vůlí. *Zpívalas mi. Věděl jsem, že bys mi neublížila. Vzpomeň si. Na to dítě, co vzešlo ze tvého dítěte.*

Zašátral po potápěčském noži a řízl se do dlaně jako kdysi ona v záchvatu šílenství. Jeho krev skanula do vody, vytvořila mezi nimi kalný obláček a pak plula dolů ke špinavým kostem.

To je tvoje krev ve mně. Connerovská krev stejně jako harperovská. Z Amélie Jamesovi, z Jamese Robertovi, z Roberta Rosalind a z Rosalind ke mně. Proto jsem tě našel. Nech mě jít. Vezmu tě domů. Už nemusíš být opuštěná a ztracená.

Když tlak na jeho hrdle povolil, potlačil touhu vyrazit prudce nahoru. Ještě stále byla vidět a nechápal, jak se na její tváři můžou zformovat slzy.

Vrátím se pro tebe. Přísahám.

Vyrazil vzhůru a měl dojem, že ještě zaslechl zpěv, smutný a sladký hlas svého dětství. Když se ohlédl, uviděl, že paprsek světla z jeho baterky míří jako šíp k ní, aby ji ozářil.

A pak se začala vytrácet jako sen.

Prorazil hladinu, vytrhl si náustek a nasál vzduch do bolavých plic. Oslnilo ho slunce a přes hučení v uších uslyšel hlasy volající jeho jméno.

Ve slunci uviděl Hayley, jak stojí na břehu a tiskne si dlaň na břicho. Rubínová srdíčka na jejím zápěstí se třpytila jako naděje sama.

Plaval skrze lekníny směrem k ní, plaval od smrti k životu. Logan s Mitchem mu pomohli na břeh, kde si lehl na záda, prudce oddechoval a zadíval se Hayley do očí.

„Našel jsem ji.“

Epilog

Slunce filtrované listím sykamor a dubů kreslilo na trávníku pěkné stíny. Ve větvích zpívali ptáci a plnili ovzduší hojivou hudbou.

Všude kolem čněly náhrobní kameny z bílého mramoru nebo šedé žuly. U některých ležely květiny s povadlými lístky, chvějícími se ve větru. Pocta těm, kdo již nežijí.

Harper stál mezi matkou a Hayley a držel je za ruce, zatímco rakev klesala do hrobu.

„Už mi není smutno,“ prohlásila Hayley. „Cítím, že tohle je správné. Víc než to, je to laskavé.“

„Zaslouží si být tady vedle svého syna.“ Roz se zadívala na hroby se jmény Reginald a Beatrice a Reginald a Elizabeth.

Pak ještě její rodiče, tety, strýcové, bratřenci a sestřenice, všechno články v dlouhém řetězu Harperů. „Na jaře jí taky postavíme pomníček se jménem Amélie Ellen Connerová.“

„Svým způsobem už jsme to udělali.“ Mitch se natočil a políbil ji do vlasů. „A pohřbít s ní chrastítka jejího syna a jeho obrázek bylo, jak řekla Hayley, laskavé.“

„Bez ní bych nebyla. Ani já, ani Harper, Austin a Mason. A ani jejich děti ne. Ona si zaslouží své místo.“

„Ať udělala cokoli, nezasloužila si to, co se jí stalo.“ Stella si vzdychla. „Jsem hrdá, že jsem se toho směla účastnit. Že jsme jí vrátili jméno a snad i klid.“ Usmála se na Logana, pak na Davida a všechny ostatní. „Byli jsme v tom společně.“

„Zahozená do rybníka jako odpaděk.“ Logan promnul Stelle zátylek. „A kvůli čemu? Aby si ochránili reputaci?“

„Už je nalezená,“ dodal David. „Udělala jsi dobře, Roz, žes na úřadě prosadila, abychom ji mohli pohřbít tady.“

„Jméno Harper na byrokraty pořád platí. A abych řekla pravdu, chtěla jsem ji dostat sem, dál od svého domu a od lidí, které miluju.“ Pohládila Harpera po tváři. „Můj chlapec. Můj statečný chlapec. Tobě vděčí za nejvíc.“

„To bych neřekl,“ nesouhlasil.

„Vrátil ses tam.“ Hayley stiskla rty. „I když ti chtěla ublížit, vrátil ses, abys ji pomáhal vyzvednout.“

„Slíbil jsem jí to. Ashbyové drží slib stejně jako Harperové. A já jsem obojí.“ Nabral hrst hlíny, podržel ji nad hrobem a pak ji nechal propadnout mezi prsty. „Už je po všem.“

„Co bychom mohli říct o Amélii?“ Roz zvedla rudou růži. „Byla šílená – buďme upřímní. Zemřela strašnou smrtí a nežila o moc lépe. Ale zpívala mně a mým dětem. Díky ní žiju. Takže odpočívej v pokoji, praprababičko.“ Upustila růži na rakev.

Pak i ostatní postupně vhodili po růži do otevřeného hrobu a ustoupili. „Dejme jim minutu o samotě,“ kývla Roz směrem k Harperovi a Hayley.

„Už je pryč.“ Hayley zavřela oči a zklidnila se. „Cítím to. Poznala jsem to, ještě než ses vynořil z vody. Věděla jsem, žeš ji našel, dřív než jsi to řekl. Jako by někdo odsekl lano, kterým se ke mně připoutala.“

„Nejšťastnější den mého života. Zatím.“

„Ať potřebovala cokoli, už to má.“ Dívala se na rakev pokrytou květinami. „Měla jsem takový strach, když jsi byl ve vodě, že už se ke mně nevrátíš.“

„Ještě jsem s tebou neskončil. Ani v nejmenším.“ Vzal ji za ramena a otočil ji od hrobu směrem ke slunci. „Máme před sebou celý život. Teď je náš čas.“

Vytáhl z kapsy prsten a navlékl jí ho. „Už sedí. Teď je tvůj.“ Sklonil se a políbil ji. „Pojďme se vzít.“

„Myslím, že to je báječný nápad.“

Ruku v ruce pak odcházeli od smrti vstříc lásce a životu.

V Harperově domě, ve velkých pokojích a prostorných halách byl klid, plno slunce a vzpomínek. Hodně minulosti a otevřená budoucnost.

Nikdo tam nezpíval.

Jen zahrada kvetla dál.

Nora Robertsová

Nora Robertsová se narodila v Silver Spring v Marylandu jako nejmladší z pěti dětí. Navštěvovala katolickou školu, později pracovala jako sekretářka.

Vdávala se velmi mladá a porodila dva syny. V současné době je podruhé vdaná. Od malička ráda četla a tvořila, svou první knihu vydala v roce 1981. Získala mnoho ocenění a její romány jsou oblíbené po celém světě. Je autorkou víc než dvou stovek titulů.

Nora Robertsová

Červená lilie

Roz, Stella a mladá svobodná matka Hayley dál žijí na bývalém Harperově panství, zatíženém tajemnou legendou. Poté, co se Stella a Roz vdají, se duch zvaný Harperova nevěsta stále častěji zjevuje v ložnici Hayley a její roční dcerky Lily. Přízrak je den ode dne agresivnější, občas se do Hayley převtěluje a promlouvá jejími ústy. Obyvatelé panství začínají tušit, že Harperova nevěsta dům neopustí, dokud se nezjistí, jak zemřela a kde je pochována. O její smrti však neexistují žádné záznamy. Všichni cítí, že tento úkol spočívá právě na Hayley.